

Джон Броснан

НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ

ЕДНА ФАНТАСТИЧНА СЕРИЯ НА

ВЗВ

ДЖОН БРОСНАН НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

... Генетичните войни са превърнали Земята в населена с оживели кошмари пустош. Огромни дирижабли кръстосват небето и налагат непосилни данъци на разпръснатите оцелели общини. Някогашната утопична държава на феминистки — Минерва, иска да се сражава със своите господари. След бунта Джан Дорвин, жена-воин, попада сред своите врагове като робиня, най-презряното същество. Но нито една жена от Минерва не може да остане робиня за дълго...

„Задъхана приключенска фантастика, написана според най-добрите традиции на жанра.“

Хари Харисън

„Донякъде екстравагантно написана, тази книга доставя огромно удоволствие.“

Таймс

„Идеите експлодират във всички посоки. Истинска аеробика за въображението.“

Тери Пратчет

ЧАСТ ПЪРВА
ГОСПОДАРЯТ ПАНГЛОТ

ГЛАВА ПЪРВА

Не много далеч нещо започна да крещи пронизително като в ужасна агония. Джан погледна към стражарката. Тя сви загорелите си рамене и каза:

— По звука изглежда, че някое камшично дърво е уловило голямо влечуго.

Като се опитваше да не обръща внимание на опъващите нервите викове, Джан отново погледна към пантерата.

— Казах ти вече — извика ѝ тя. — Нямаме нужда от котки, но ти благодаря все пак.

Пантерата с нищо не показва, че има намерение да си тръгне и остана седнала на задните си лапи с поглед, отправен нагоре към Джан.

— Аз работи добре за вас, хваща вредни животни, обикаля и пази ваши стени през нощ — каза тя с високия си съскащ глас.

Джан се вгледа по-внимателно в животното. Беше могъщ звяр и поне наглед в добро здраве. Условиата в пустошта трябва да са станали наистина лоши, щом такова животно бе готово да преглътне унижението и да предложи силите си на хората. Забеляза дълъг белег на десния му хълбок. Изглеждаше пресен.

До нея Марта каза нервно:

— Не харесва. Кажи да ходи. Марта не харесва...

Джан потупа шимпанзето по главата.

— Не се тревожи. Не може да ти направи нищо лошо.

Стражарката повдигна арбалета си.

— Да му пратя ли една в рамото, за да си тръгне? — попита тя.

Преди Джан да отговори, пантерата обърна глава към стражарката и каза:

— Стреля оръжие и аз качва стена много бързо. Взима твой гръклян с мен. Тази мрежа като трева за мои нокти.

С явно безразличие се опъна на хълбок и им показва корема си. Джан видя, че това е мъжкар. Тя спря с ръка почервенялата от заплахата стражарка, която май се канеше да стори нещо глупаво.

— Остави, Карла. Аз ще се оправя.

Марта беше започнала да скимти. Пантерата разглеждаше Джан с изражение, приличащо на нещо като весело котешко учудване.

— Ти много млада за шеф.

— Не съм шеф — каза Джан. — Дъщеря съм на началничката Мелиса и тази седмица е мой ред да отговарям за защитната стена.

Пантерата сви силните си рамене почти като човек и каза:

— Нали казвам, ти шеф. Защо не пусне бедна котка в селище?

Преди думата „селище“ тя изсъска продължително.

— Имаме строги правила кои животни могат да живеят с нас — каза Джан. — Би трябвало да знаеш това.

— Времена трудни. Стават по-трудни. Трябва работи заедно. Както отдавна мои прадеди служили твои прадеди.

— Прамайки — поправи я Джан възмутено. — И това е било преди много време. Когато все още са вярвали на вас, големите котки.

— Ти не ми вярва? — пантерата се опита да си придаде невинно изражение.

— Разбира се. Би било глупаво. Колкото един морков може да ми вярва, че няма да го изям.

— Така — каза пантерата и стана внезапно. — Ти прави грешка.

Звярът се обърна и като размахваше раздражено опашката си, се запромъква по остатъците от пътеката, водеща някога към житните полета, преди да ги глътне пустошта. Пантерата скоро изчезна от погледите им. Марта заподскача нагоре-надолу с облекчение.

— Гадна котка. Гадна. Марта не харесва...

Джан въздъхна и изтри потта от челото си с обратната страна на дланта си. Погледна към слънцето и прецени, че до края на дежурството ѝ остава поне още час. Обърна се към Карла, която се мръщеше.

— Трябваше да ми разрешите да я застрелям, госпожо — каза тя на Джан. — Нагло животно. Нагъл мъжкар.

— Според теб ще дойде ли пак? — попита я Джан.

— По-добре да не го прави. Ще му забия стрела между очите, а не в рамото.

Джан помисли, че Карла едва ли би се разправила толкова лесно с коварния хищник, но не изказа на глас съмненията си. Стражарките по стените имаха нужда от подобно самохвалство. Джан знаеше, че

така поддържат духа си, защото задачата им ставаше все по-неизпълнима.

— Ако се върне, вдигни тревога. Аз ще бъда на източната стена — каза ѝ Джан.

Карла небрежно отдаде чест и Джан, съпроводена от все още развълнуваната Марта, пое на изток покрай дървения парапет.

Едва сега Джан осъзна, че влечугото или каквото и да беше там е престанало да крещи. Тя се запита защо срещата с пантерата я бе разтревожила толкова силно. „Това е лоша поличба“, каза си тя и бързо прошепна молитва към Майката богиня. През последния час от дежурството на Джан имаше само още един инцидент. Слонска лоза беше проникнала през мрежата и заплашваше да събори част от стената. Джан ръководи групата от петнайсетина стражарки, които унищожиха с огнехвъргачки и брадви бавно гърчещото се пипало. В най-широката си част то надхвърляше четири фута. После наблюдава Марта и другите шимпанзета, които се покатериха на рамката на мрежата и с обичайната си бързина поправиха повреденото от лозата. Вече привършваха, когато Алза дойде да смени Джан. С искрена радост Джан ѝ даде позлатения жезъл на властта, затъкнат дотогава под колана ѝ.

— Все за теб да си е — каза тя на Алза с благодарност. — Изтощена съм.

Алза огледа ремонта на оградата.

— Много ли ти се събра?

— Както винаги, нищо повече.

Джан кимна на Марта, която се втурна надолу по мрежата и докато приближаваше прибра клещите в чантата си за инструменти, окачена на кръста ѝ.

— Отиваме вкъщи? — попита тя.

— Да — Джан я погали по главата. Обърна се към Алза и каза: — Може да те посети красноречива пантера. Искане убежище срещу работа за нас. Внимавай. Този котарак е превъзбуден и може да направи нещо от отчаяние.

Алза ѝ се усмихна.

— Не се тревожи. Нали ме познаваш. Никога не поемам рискове. Страхлива съм до мозъка на костите.

Тя се наведе, прегърна Джан и я целуна по устните.

— Пази се, мъничката ми.

Джан тръгна надолу по стълбата, без да сдържа негодуванието си от дразнещата дума, с която я наричаше Алза. Макар да знаеше, че е израз на нежност, напомняше ѝ за чувствителната тема — за нейния ръст. Когато беше по-малка, не се притесняваше толкова. Вярваше на майка си, че с времето ще настигне връстничките си, но сега, на осемнайсет, вече знаеше — няма да порасне повече. Алза и другите ѝ приятелки се извисяваха над нея с четири-пет пръста. Никак не ѝ харесваше да бъде висока колкото един мъж.

Облаците изчезнаха от небето и слънцето вече припичаше силно, докато Джан и Марта пресичаха зеленчуковите градини. Те покриваха всяка педя подходяща земя между стените и крайните сгради на Минерва. Джан забеляза как Марта нервно поглежда нагоре.

— Отпусни се, би трябвало да се появи след поне две седмици — каза Джан.

— Не мога. Небесен господар плаши Марта. Аз не го харесва.

— Не си само ти — каза мрачно Джан.

Вече почти всяка нощ сънуваше Небесния господар. В съня преживяваше първия си детски спомен за Небесния господар „Панглот“. Той сякаш бе запълнил цялото небе над Минерва и докато се спускаше надолу, големите му очи бяха втренчени в петгодишната Джан, която се беше сгушила в майка си на терасата над Площада на данъците. Тя не спираше да пици и се опитваше да се скрие под полата на майка си... но в съня майка ѝ изчезваше и я оставяше сама.

Джан усети, че по навик оглежда празното синьо небе. „Държа се глупашки като Марта“, каза си тя виновно. „Панглот“ винаги се беше отличавал с точността си. Според майка ѝ това влизаше в налагането на мистичен страх.

Ругатня, извикана от писклив глас, отвлече вниманието ѝ. Минаваха покрай клетките на мъжките шимпанзета и някои от тях се бяха залепили за прътите, за да крещят обидни думи. Повечето бяха предназначени за Марта, но неколцина по-безразсъдни оскърбяваха и Джан. Марта им отговаряше ядосано, като подскачаше и размахваше ръцете си. Джан каза:

— Я не си губи времето с тях. Хайде, че бързам. Имам страшна нужда от измиване и студено питие.

Тя продължи напред. Марта я последва, като изстреля последната ядна фраза, съпроводена с жестове. Колко жалко, разсъждаваше Джан, за разлика от женските, мъжките шимпанзета стават направо непредсказуеми след определена възраст. Разбира се, не всички, но достатъчно много на брой, за да ги затварят от предпазливост. Знаеше, че не винаги е било така, някога и на мъжкарите е могло да се разчита напълно. Но от четиридесет-петдесет години нещата започнали да се променят и се появили първите признаци на несигурност в поведението на мъжките шимпанзета.

„За разлика от мъжете, помисли си тя, чието поведение можеш да предскажеш през целия им живот“. Всеки мъж, когото познаваше, не се отклоняваше от благото и весело настроение и си оставаше завинаги неуморим оптимист. Даже и наближаващата криза с Небесния господар не ги тревожеше прекалено. Защо ли, чудеше се Джан (и не за първи път), Майката богиня е създала мъжете от Минерва толкова обикновени в сравнение с жените? Когато Тя е премахнала злото от душите им, сигурно би могла в същото време да ги направи малко по-интересни.

Като че за да потвърди разсъждението ѝ, пред нея се появи Саймън. Беше между шестимата мъже, обработващи няколко лехи с картофи. Щом я видя, той захвърли мотиката си и се завтече към нея с широка усмивка на красивото и открито лице.

— Джан! Колко се радвам да те видя! Как си?

Тя усети, че по шията ѝ плъзва червенина. Саймън беше единственият мъж, с когото беше имала сексуален контакт. Преживяването беше интересно, но не особено вълнуващо. Все пак споменът за интимността с него я караше да се чувства неудобно.

— Здравей, Саймън — каза тя рязко. — Извинявай, не мога да се спирам за приказки. Идвам от стената и съм уморена до смърт.

— Да, разбирам. Може би ще се видим в кръчмата довечера?

Той я гледаше с такова откровено удоволствие, че на Джан ѝ стана още по-неудобно. Тя се намръщи.

— Забрави ли, че довечера се събира Съветът? — попита тя с раздражение. — Няма да остане никакво време между края на заседанието и вашия комендантски час.

За момент той изглеждаше потиснат, после усмивката се върна на лицето му.

— Може би утре?

— Кой знае — отвърна тя и мина покрай него.

След две седмици Минерва може би ще загине, а той си мисли само за срещи. Мъже...

Тя и Марта влязоха в града и се забързаха по тесните, подобни на проходи улици. Имаше много повече място допреди четири-пет години, когато жителите на околните ферми най-накрая трябваше да се преместят в града, след като загубиха битката с настъпващата пустош.

Сега нови, по-малки дървени жилища се притискаха до по-старите каменни сгради и нарушаваха внимателно обмислената архитектурна хармония на първоначалния град. Иначе всичко изглеждаше измамно нормално. Нямаше видими признаци за трескавите приготовления, обхванали целия град.

Джан и Марта се разделиха, щом стигнаха до дълго ниско здание без нито едно стъкло по многото му прозорци. Това беше спалнята на женските шимпанзета, приютила над четиридесет от тях, както и няколко малки от двата пола. Казаха си довиждане и Джан се запъти към дома си, близо до центъра на Минерва.

Майка ѝ беше там, когато влезе. Седеше прегърбена над карта на града, разтворена върху кухненската маса. Тя вдигна очи към Джан, прибра от лицето си боядисаната в сребристо коса и се усмихна уморено.

— Здравей, мила. Как беше на стената днес? Имахте ли проблеми?

— Нищо особено — Джан се наведе към майка си и я целуна по бузата. — После ще ти кажа. Първо да махна тези миризливи дрехи.

Тя си наля чаша вода, изпи я набързо, после напълни един леген и го отнесе в спалнята си. Много ѝ се искаше както доскоро още да има достатъчно вода за ваните и душовете, но сега Минерва разчиташе само на три кладенеца и за подобни луксове никой дори не споменаваше.

Тя бързешком махна дебелиите ръкавици и с облекчение развърза и смъкна тежката стоманена броня. Освободи се и от пояса с оръжията

— късата сабя, кинжала и бравичката. Дойде ред на високите до коленете ботуши, блузата, полата и бельото. После се изми с помощта на мокър парцал и едно от малкото останали парчета скъпоценен сапун.

Нямаше нужда да се изсушава с кърпа. Все още бе толкова горещо, че влагата бързо се изпари от кожата ѝ, но докато нахлузваше любимата си синя памучна роба, се почувства напълно освежена.

Когато се върна в кухнята, майка ѝ бе прибрала картата, но напрегнатото изражение не беше изчезнало от лицето ѝ. Приготвяйки яденето — картофени питки и салата, Джан разказа случилото се на стената. Описа подробно разговора с пантерата и майка ѝ забеляза нейната неувереност.

— С какво пък толкова те разтревожи това животно?

Джан се намръщи.

— Не зная. Като че ли беше...

Тя не продължи. Не искаше да разказва на майка си, че черната пантера ѝ се струваше предвестник на нещастие. Само би я разтревожила. И ядосала. Щеше отново да обвини Джан, че е слаба и несигурна, че не я подкрепя в тези времена на криза. Вместо това попита Мелиса как върви подготовката.

— По график. Точно — тя потри челото си с върховете на пръстите. — Единственият проблем е да получим окончателно решение от Съвета. Ако се обърнат срещу нас довечера, значи само сме си губили времето. И Минерва ще бъде обречена.

Запъвайки се, Джан каза:

— Майко, зная, че ти си правата, но ми се иска да има и друг начин. Щом си помисля какво би станало и направо ми...

Тя спря, но вече беше късно. Мелиса я доближи и хвана лицето ѝ между дланите си.

— Джан, ти си моя дъщеря. Трябва да се държиш според положението си в Минерва. Не можеш да си позволиш страх. Не можеш. И трябва да получи от теб пълна и силна подкрепа!

— Но, разбира се, ще те подкрепям, майко. Знаеш, че ще гласувам на твоя страна довечера...

Очите на майка ѝ излъчваха свирепост.

— Не за това ти говоря. Трябва да си зад мен през цялото време. Само две-три думи да кажеш на някоя от приятелките си и с тези думи

ще ме смажат в залата на Съвета.

— На никой нищо не съм казвала, майко — протестира Джан. Тя се опита да се измъкне от здраво стискащите я ръце. — Майко, боли...

Майка ѝ я пусна, но свирепостта в очите ѝ остана.

— Ако не спечеля довечера гласуването, край на всичко. Не разбираш ли?

Джан кимна уплашено.

— Ами да, разбира се. Не се тревожи, ще спечелиш. Наистина.

— Ако не стане, ще се върнем тук след събранието и заедно ще паднем върху сабите си. По-добре чиста смърт, отколкото онова, което ще ни се случи, ако Минерва се подчини на „Господаря Панглот“.

Джан зяпна срещу майка си. Тя сериозно ли говореше за самоубийство? Не може да бъде!... Но погледът, срещнал очите ѝ, увери Джан — може.

Обядът премина в напрегнато мълчание и Джан се прибра в стаята си. Искаше да поспи няколко часа, но не можа. Накрая стана, избра си лека туника и излезе. Вече се здрачаваше. След два часа трябваше да започне събранието на Съвета, но поне сега Джан не искаше да мисли нито за него, нито за последствията.

Отиде в квартала на мъжете. Намери баща си в работилницата. Той запояваше метална тръба, дълга шест фута и широка четири инча. Щом Джан доближи работната маса, той остави поялника и се усмихна сърдечно. Беше красив мъж с широка, изразителна уста, привлекателни сиво-сини очи и гъста черна коса. Джан знаеше, че поне външно прилича на него повече отколкото на Мелиса. Под сребристата боя, показваща положението ѝ, нейната майка беше руса, тялото ѝ беше високо и стройно, а Джан беше ниска и мургава като баща си, със същите очи и коса като него.

— Здравей, Джан — каза той щастливо и протегна ръце към нея.

Тя не се противи на кратката прегръдка, макар че общността не гледаше с добро око на физическия допир между бащи и дъщери. Всъщност не се гледаше с добро око и на всякакви връзки между тях. Разбира се, никой не протестираше гласно, това би било нарушение на конституцията на Минерва. Но винаги имаше внимателни, полускрити влияния, които Джан осъзнаваше от ранното си детство. Знаеше, че

нейната майка не одобрява отношенията с баща ѝ, макар и Мелиса да не казваше това ясно.

Баща ѝ се вгледа в нея отблизо.

— Уморена си — каза той с мек укор. — Не се ли напиваш?

— Имам дежурства на стената. После все ми е трудно да се отпусна. И това събрание довечера...

За момент баща ѝ изглеждаше необичайно разтревожен. След това се усмихна окуражително и каза:

— Сигурен съм, че всичко ще бъде за добро. Ще видиш, че Мелиса и поддръжниците ѝ ще спечелят.

Джан кимна. Искаше ѝ се да му каже за заплахата на Мелиса, че и двете трябва да се самоубият, ако загуби гласуването, но се спря. Той не би могъл да се справи с такава новина.

— И аз това очаквам. А после какво? — Джан прокара ръката си по металната тръба. — Наистина ли мислиш, че тези неща ще свършат работа?

Той пак прояви тревогата си за момент. После каза твърдо:

— Вярвам напълно на Мелиса. Тя знае какво прави. Щом според нея можем да унищожим Небесния господар, значи ще го направим. И не забравяй, Майката богиня е на наша страна. Тя ще ни спаси.

— Тя ще ни спаси, разбира се — каза Джан неуверено.

Знаеше какво богохулство е мисълта ѝ, но не можеше да възпре учудването си — защо ли Майката богиня бе чакала толкова дълго, за да спаси Минерва от гнета на Небесния господар? Траеше вече над три века.

Нейният баща сложи ръка на рамото ѝ.

— Горкичката ми Джан. Толкова си млада, а като че носиш на гърба си тревогите на целия свят.

Тя успя да му отвърне с усмивка, с която се надяваше да изрази смелост. Бедничкият ми татко, каза му тя мислено. Вярно, аз съм само на осемнадесет, а ти си на повече от осемдесет, но детето си ти. И винаги ще си останеш. Тя му завиждаше за сигурността на доверчив наивник и ѝ се прииска да се беше родила мъж.

Джан обясни на баща си, че трябва да се върне вкъщи и да се приготви за събранието. Той я прегърна пак и отново изрази увереността си в щастливия край на всичко.

Навън се смрачаваше. Докато бързаше към дома си, тя не можа да се въздържи да не поглежда към нощното небе. Все очакваше да види как туловището на Небесния господар закрива звездите, защото той някак е научил за бунтовните им планове и е пристигнал по-рано от обичайното, за да ги накаже.

Някъде в пустошта нещо изкрещя. Дали от болка или от ярост, не можеше да се каже.

ГЛАВА ВТОРА

Гъбичката, която бавно убиваше Началничката Аведон, беше измамно красива. Яркочервеното петно, покриващо лявата страна на лицето ѝ, приличаше на мъха върху праскова. Джан не можеше да откъсне очите си от него, докато Аведон, като най-възрастна от Началничките и затова председателка на Съвета, обобщаваше плана на Мелиса и възраженията на групата негови противници. Джан се насили да гледа другаде и насочи погледа си към галерията за зрители, заобикаляща залата на Съвета. Забеляза Саймън в сектора на мъжете. Той се беше вторачил в нея с вечната си усмивка на пале, застинала на лицето му. Тя въздъхна беззвучно.

Аведон свърши и предаде жезъла на Речта на Началничката Ана, главната противничка на Мелиса. Стомахът на Джан едва не се обърна, щом Ана заговори. Ако успееше да убеди Съвета, че трябва да отхвърли плана на Мелиса... Джан не искаше да мисли за последствията, но в същото време споделяше съмненията на Ана за предложения бунт срещу Небесния господар.

Все пак Джан се безпокоеше в момента само за собствения си живот. Колкото и невероятно да изглеждаше в привичната обстановка на залата с древните ѝ стенописи, тя знаеше — майка ѝ наистина искаше да се самоубият тази нощ, ако загуби. Джан си представи как се опитва да забие острието на сабята, която сега висеше на колана ѝ, в себе си... Не, не би могла да го направи. Невъзможно е! Ако откаже, какво ли би направила Мелиса? Сигурно нейната майка не би могла да я убие? Та това е немислимо! Но и времената не бяха нормални. Всичко би могло да се случи...

Тя потисна треперенето си и се опита да се съсредоточи върху думите на Ана. Ана стоеше наред кръглия подиум на залата и обвиняващо сочеше с пръст Мелиса, която ѝ отвръщаше с гневен и мрачен поглед.

— ...И пак ви казвам — планът на Началничката Мелиса ще доведе до гибелта на Минерва — казваше Ана със звънящ глас. — Крайно безразсъдно е да си въобразяваме, че можем да свалим

Небесен господар, или дори само да го прогоним. Ако беше възможно, отдавна да е било сторено от нашите прамайки или от някоя друга общност. Но не. Небесните господари управляват света вече почти три века и половина и е нужно нещо повече от фойерверките на Началничката Мелиса, за да променим този факт. Казвам ви, трябва веднага да се откажем от нейния план, да спрем подготовката и да унищожим ракетите, преди да е станало твърде късно!

Чу се одобрително мърморене и от вътрешния кръг кресла, където седяха Началничките, и от външните, заети от техните дъщери. Изражението на Мелиса стана още по-мрачно и за секунда погледът и се впи в очите на Джан, която седеше почти точно срещу нея. Джан откри, че се взира в очите на непознат. Нейната майка беше изчезнала и на мястото ѝ се беше появила някоя друга. Някоя, която ужасяваше.

Мелиса вдигна ръка и Аведон ѝ разреши да говори. Тя стана и каза:

— Нямаме друг избор, освен да следваме моя план. Ако не искаме да умрем от глад през идващата зима. Всички знаете, че ако дадем на Небесния господар обичайното, в хамбарите ни няма да остане зърно. Колкото до така наречената неуязвимост на Небесните господари, това е мит. Всички знаем, че преди петдесет-шестдесет години един Небесен господар се разби в северните земи по време на буря. Удари го мълния. Е добре, ние ще ударим „Господаря Панглот“ с нашата мълния!

И Мелиса получи своя дял одобрителен шум. Джан видя в залата няколко глави да кимат в знак на съгласие. Но Ана размаха жезъла на Речта, даващ ѝ правото да се намесва, когато пожелае.

— Изобщо не сме сигурни какво се е случило. Просто един слух, пуснат от скитници. А даже и така да е било, станало е по волята на Майката богиня, която с природните си сили е поразила Небесния господар. Как можеш да знаеш, че твоите ракети ще причинят някаква вреда на „Господаря Панглот“?

Мелиса се обърна към Аведон.

— Ще разрешиш ли на Сестра Хелън да говори пред събранието?

Аведон кимна и Мелиса махна на Хелън, която седеше на предния ред в галерията. Хелън стана, явно се чувстваше неудобно. Ниска, макар и не колкото Джан, и жилава, тя отговаряше за леярната и

имаше особена роля за превръщането на Мелисиния план в действителност. Беше навлязла доста в скритото знание, подозираха я, че е твърде добре запозната и със забранените и зли науки на Мъжа. Затова и не я обичаха кой знае колко, но това изглежда не я притесняваше.

— Кажи отново пред Съвета това, което и аз преди се опитвах да им кажа — заповяда Мелиса. — Може би, ако го чуят от тебе, специалистката, и съмняващите се най-после ще се убедят.

Хелън преглътна нервно и каза с тънкия си глас:

— Както знаете, Небесните господари се държат над земята с помощта на газове, по-леки от въздуха. Има два такива — водород и хелий. Някога Небесните господари са били запълнени само с хелий, защото е най-сигурен. Това е инертен газ, а водородът може да се запали. С годините Небесните господари са загубили доста от своя хелий — от естественото пропускане, от злополуки и от какво ли не, а не са могли да го възстановят. Принудени са били да го заменят с водород в много от секциите. За разлика от хелия водородът се произвежда лесно чрез процес, наречен „електролиза“, който...

Мелиса я прекъсна с рязко движение на ръката си.

— Спести ни подробностите — каза тя. — Искаме да знаем дали Небесните господари носят големи количества от този опасен газ.

Лицето на Хелън се покри с ярка червенина.

— Ъ-ъ, да, Началничко Мелиса. Бих казала, че всички Небесни господари вече носят много повече водород, отколкото хелий.

— И това ги прави твърде уязвими спрямо огън?

— Да, твърде уязвими.

— И нашите ракети, носещи запалителни бомби, ще причинят сериозни повреди?

Хелън се прокашля и каза гръмко:

— Сигурна съм, че имаме много голям шанс да разрушим напълно „Господаря Панглот“.

Развълнувани реплики запълниха цялата зала. Но веднага затихнаха, когато Ана се намеси:

— Откъде знаеш, че не са намерили начин да получават по-сигурния газ? Хелий ли беше? Щом произвеждат другия газ, защо да не успеят и с хелия? Ами ако са открили съвсем нов газ?

— Не — твърдо каза Хелън, клатейки глава. — Това е невъзможно. Невъзможно е от научна гледна точка. Ако ми позволите да обясня...

Този път Аведон я прекъсна:

— Стига приказки за науката на Мъжа в тази зала. Ще се задоволим и с твоите уверения. Седни, Сестро Хелън.

Тя седна с още по-изчервено лице. Ана се възползва от момента и заяви на висок глас:

— Науката на Мъжа... ето това ни е проблемът. Планът на Мелиса прелива от тази наука. Ракети! — тя направо изплю думата с отвращение. — Тези оръжия не само нарушават конституцията, те са светотатство. Майката богиня ще отвърне lika си от нас, ако прибягнем до оръжията на Мъжа.

— Същото слушахме и когато започнахме да си служим с огнехвъргачките, а още не сме видели знак, че противоречим на Майката богиня — каза Мелиса.

— Така ли? Ами какво ще кажеш за нашите ниви, дето ги погълна пустошта? — попита Ана.

— Ако не ги използвахме, гъбичките щяха вече да покрият целия град. Огнехвъргачките са единственото действено оръжие срещу спорите. Да не споменавам и за повечето от големите животни, а те все по-често застрашават границите.

— И все пак Минерва е заплашена от гибел — настоя Ана.

Мелиса въздъхна.

— Ако успеем да победим Небесния господар, ще имаме достатъчно зърно да изкараме зимата. Да се надяваме, че дотогава ще си възвърнем поне част от земята. Но ако отстъпим, съдбата ни е предрешена.

— Можем да опитаме преговори с Небесния господар. Можем да му обясним положението си. Та то е толкова очевидно отгоре! — извика Ана. — Да речем, ще му предложим една трета от дължимия данък и ще обещаем останалото за по-късно. Нека разчитаме на милосърдието му.

Мелиса се изсмя горчиво.

— Кога ли някой от Небесните господари е имал милост? Сякаш не знаеш за какво ни смятат нас — земните жители. За земна сган. Ние не сме хора за тях. Нищо повече от част от пустошта, останала след

Генетичните войни. По-добре искай милост от някой огромен гущер. Не, единственият ни шанс е да свалим „Господаря Панглот“ с огън. Време е ние, сестрите от Минерва, да се освободим от гнета на Мъжете!

Това реши спора. Джан физически усети, как вълната от чувства в залата се обърна безпрекословно в полза на Мелиса. Тя спечели. След малко и гласуването го потвърди. Преброяването на вдигнатите ръце ѝ даде предимство от 23 гласа. Джан си отдъхна. Не се налагаше да умира. Все още не. Оставаха ѝ поне две седмици.

Но двете седмици отминаха с плашеща бързина. Джан искаше да им се наслади, но не ѝ остана време.

Мелиса я принуждаваше, както и всеки друг от останалите, да работи до изнемощяване, за да успеят с подготовката. Джан отговаряше за една от многото групи от по три жени, които трябваше да изстрелят ракетите. Те безкрайно повтаряха процедурата на изстрелването, монтираха ракетите в стартова позиция, махаха маскировъчната мрежа, закриваща устройството, преструваха се, че палат заряда и хлътваха зад набързо изградената защитна стена.

Според Хелън, ракетите бяха съвсем просто нещо. Задвижваха ги взривове на барутни заряди и, както показаха изпитанията, можеха да стигнат височина около хиляда фута. При удара взривател задействаше химически заряд. А той възпламеняваше спирта в носовия резервоар и го разпръскваше на широка площ. Никой не задаваше въпроса, поне официално, как Хелън се е добрала до начина за приготвяне на барут, който заемаше почетно място в списъка на забранените вещества. Джан подозираше, че Хелън сама бе стигнала до всичко, помагайки си само с оскъдни познания.

Макар и да се предполагаше, че сега Мелиса управлява Минерва, Ана не се отказа от противопоставянето почти до самия край. Най-сериозният им сблъсък се случи в началото на втората седмица. Ана, нейната дъщеря Тасма, Началничката Джийн и Адам — говорителят на мъжете, дойдоха онази вечер в дома на Мелиса. Тя ги прие с пресилена вежливост и каза на Джан да поднесе питиета. Ана обаче я посъветва да не си създава грижи, защото това съвсем не е светско посещение и Джан остана в преддверието.

— Вярно ли е — попита Ана обвиняващо, — казала си на Аведон, че искаш мъжете да бъдат въоръжени?

— Вярно е — каза Мелиса и млъкна очаквателно.

— Няма ли край твоите светотатства? — изкрещя Ана. — Против всичко свято за нас е мъж да носи оръжие в пределите на Минерва. Сигурно вече сестрите, създали Минерва, ридаят от срам в небесата!

— Сестрите, създали Минерва, са били реалистки — отговори Мелиса. — Аз също. Следващият понеделник ще се нуждаем от всеки, способен да защити Минерва. Даже и да запалим „Господаря Панглот“, може би някои групи войници ще имат време да врхлетят върху ни.

— По-добре това да стане, отколкото да оскърбим Майката богиня по този начин! — извика Ана. Тя се обърна към Адам, който се опитваше да се затули зад Джийн и Тасма. — Кажи на Началничката Мелиса, че ти като говорител на всички мъже отказваш да носите оръжие.

Адам с нежелание застана между Джийн и Тасма. Гледаше Мелиса с тревога.

— Не се отказваме, началничко Мелиса, само дето ще е загуба на време да ни въоръжавате. Нали и вие знаете, мъжете от Минерва не са бойци. Майката богиня се е погрижила за това. Каква полза от нас в битка с Небесните войни?

— Ще ви се наложи да научите каква може да бъде — каза му Мелиса грубо. — Когато те доближи Небесен войн с намерението да ти разцепи черепа с брадва или да те изкорми със сабя, ще имаш избор — или ще го спреш с твоето оръжие, или ще му позволиш да прави с тебе каквото пожелае. Не очаквайте сестрите да ви защитават. Ще бъдем твърде заети със собственото оцеляване. Тъй че решавайте сами.

Адам пребледня.

— Но... през целия ни живот ни е внушавана абсолютната забрана да докосваме оръжие или да използваме сечиво за заплаха. Нима очаквате от нас изведнъж да прекрачим през основните правила?

— Прав е — каза Ана.

Другите две жени кимнаха в съгласие. Мелиса сви рамене.

— Само това ще ви кажа — според конституцията имам правата в тези обстоятелства да предприема всички извънредни мерки, които според мен спомагат за оцеляването на Минерва. Затова наредих да се

даде оръжие на всяко лице от мъжки пол на възраст над дванадесет години. Дали ще го използва или не, нека решава всеки поотделно. Това е.

Ана се озъби, с намерение да спори, но веднага премисли. Тя гневно се завъртя в робата си и тръгна към вратата. Другите я последваха, само Адам промърмори „Лека нощ“ на излизане.

Когато си отидоха, Джан попита майка си:

— Наистина ли вярваш в това — някой от мъжете да се сражава?

Мелиса отново сви рамене.

— Някои може и да се бият. Желанието за оцеляване е доста силен мотив. Ще видим. Но се надявам да не се налага. Ако имаме късмет, ще унищожим „Господаря Панглот“, преди Небесните войни да слязат.

— Ако някои от тях наистина се бият — каза бавно Джан, — току виж им харесало, а? После никога няма да можем да им се доверим напълно.

— Предразсъдъци — каза Мелиса. Тя влезе от преддверието в дневната и седна уморено в едно надуваемо кресло. Джан я последва в стаята.

— Но нали точно тази бе причината винаги да им се забранява да опознават оръжията? — попита тя. — Страхът, че у тях ще се събудят пороците на Древните Мъже, които още се крият в душите им?

Мелиса каза, без да я погледне:

— Майката богиня ги е променила завинаги. Не могат да се върнат към старото.

— Тогава за какво е законът за оръжията? Защо живеят в лагер? Защо им налагаме комендантски час? Защо се страхуваме от тях и досега?

— Това е традиция. И така трябва да бъде. Даже мъжете от Минерва, колкото и да са променени, не могат да изкупят греховете на своите предшественици спрямо нашите прамайки, защото тези грехове са продължили безбройни хилядолетия. Нито пък греховете, които Небесният господар „Панглот“ извършва спрямо нас. Затова всяка неделя мъжете трябва да се молят в Залата за изкупление на катедралата. Те отдавна са загубили правото да бъдат равни с нас и никога няма да си го възвърнат. Сега си отивай в стаята и ме остави на спокойствие. Имам да мисля за много неща.

Джан се подчини. Докато седеше и чистеше сабята си за трети път през този ден, тя размишляваше какво би станало с мъжете след понеделник, ако успее планът на Мелиса за унищожаване на Небесния господар. Дали пък у сестрите няма да се появи желанието за окончателното прогонване на мъжете от Минерва? Изглеждаше твърде вероятно. Вероятно и тя самата би подкрепила такова искане, но не ѝ се искаше дори да си представи как изгонват и нейния баща. Или Саймън. И какво ли бъдеще очакваше Минерва без мъже? Следващият период за зачеване трябваше да настъпи след по-малко от три години...

В неделя, деня преди пристигането на Небесния господар, катедралата едва събра всички молеци се. Никой не се молеше по-горе от Джан пред символа на Майката богиня, изваяна от дънера на древен свещен дъб. Молеше се да се събуди на другата сутрин и да открие, че всичко си е както в предишни години, че нивите не са погълнати от пустош, че под покривите на града не са скрити оръжия, насочени към Небесния господар... Но най-много се молеше да изчезне студената и жестока жена, в която Мелиса се беше превърнала, и майка ѝ да се върне.

Джан не можа да спи през тази нощ. Отначало кръстосваше неспокойно из празната къща (Мелиса проверяваше за последен път разположените ракети), разглеждаше и докосваше познати домашни вещи и се стараеше да се убеди, че всичко е нормално и ще бъде нормално, дори след утрешния ден. Към два часа сутринта тя чу далечен рев, последван от гръмовен трясък. Викове, писъци, накрая и резкия звън на тревогата от една от стените. Тя набързо си сложи бронята и колана с оръжията, взе студеносветеща лампа и изтича навън.

Тясната улица вече бе запълнена от други сестри, излизащи тичешком от домовете си към мястото на тревогата. Джан също се втурна натам. Ако съдеше по звука, случило се беше нещо сериозно, може би нападение на голямо влечуго. Тя се надяваше стената да не е пробита. След последното си дежурство не се бе сещала често за опасностите извън защитения периметър, твърде много я занимаваха други грижи. Каква ирония — ами ако Минерва бъде смазана от

обитателите на пустошта точно преди пристигането на Небесния господар?

Тя се стресна, когато нещо докосна голото ѝ бедро. Оказа се Марта. Шимпанзето успяваше да тича заедно с нея, беше вързало здраво на кръста си чантата с инструменти.

— Марта, уплаши ме.

— Съжалява... Господарке... — задъхваше се то, препускайки на четирите си крайника. — Ти знаеш защо... Тревога?

— Не. Но сигурно е гуцер. Много голям.

Оказа се, че Джан е познала. Когато стигнаха стената, видяха, че масивната западна порта е съборена и сред пръснатите парчета лежи чудовищното тяло на едно от гигантските влечуги. Беше се омотало в стоманената мрежа над стената и очевидно само това му беше попречило да влезе в Минерва. От тялото стърчаха арбалетни стрели, но то още се гърчеше и потреперваше. Джан забеляза, че е от вида, който ходи на два крака като хората. И се отличава със свирепостта си.

Тя си пробиваше път през нарастващата тълпа, като търсеше Алза, знаеше че е дежурна на стената тази нощ. Видя я между няколко стражарки. Бяха наобиколили нещо, лежащо на земята. Когато наближи, Джан видя тяло, покрито с окървавена роба.

— Коя е? — попита тя уплашено Алза.

Алза се обърна и я погледна потресено. Отначало като че не позна Джан, после погледът ѝ се изясни и тя каза:

— О, това си ти, мъничката ми.

Отново се обърна към тялото на земята.

Умиращото влечуго удари оглушително с опашката си и Джан подскочи уплашено. Докато се обръщаше, видя как стражарка се доближи опасно до звяра и заби стрела в едно от очите му. Той трепна конвулсивно и затихна, макар че гръдният му кош още се повдигаше и отпускате. Джан погледна към Алза.

— Коя е? — попита пак.

— Карла — каза Алза.

Тя се наведе и леко дръпна надолу напоената с кръв роба. Щом видя какво имаше под робата, Джан усети, че ѝ се гади. Едното око на Карла сякаш я гледаше от смазаното лице. Изведнъж, съвсем

нелогично, на Джан ѝ хрумна, че Карла е още жива, даже в този ужасен вид, и усеща всичко, случило се с тялото ѝ. Джан поиска да се втурне с писък към дома си и да се скрие под завивките на леглото, докато светът не стане отново нормален. Докато не стане какъвто беше в детството, когато не беше принудена да вижда такива неща... даже не знаеше, че се случват такива неща. И дори отстъпи крачка назад, преди да се овладее. „Дъщеря си на Мелиса, каза си тя, не бива да се излагаш!“

— Бяхме заедно при портата — обясни Алза, докато покриваше за облекчение на Джан нещото, което преди беше на Карла. — Аз успях да отскоча, но тя остана на поста си. Портата падна и я смаза, когато гущерът нахълта.

— Но какво се случи? — попита Джан. — Защо е връхлетял върху портата? Големите влечуги понякога блъскат стената, но никое не се е държало така преди.

Алза потърка бузата си и Джан видя на нея голям лилав оток.

— Не съм сигурна... но като че преследваше нещо.

— Какво преследваше?

— Видях само за миг, но май беше котка. Черна котка. Голяма. Тичаше точно пред гущера, после отскочи встрани и изчезна.

— Голяма котка ли? — попита Джан. — Пантера ли беше?

— Може и пантера да е била. Нали ти казвам, едва я видях.

Джан си спомни деня, когато пантерата поиска убежище. На същата тази порта. И Карла беше с нея.

Заобикаляйки отдалеч влечугото, Джан отиде до дупката, останала от разбитата порта. Вгледа се в тъмнината оттатък.

— Внимавай — предупреди я стояща наблизо стражарка. — Не знаем какво има наоколо заради шума, да не говорим пък за миризмата на кръв.

Джан не ѝ обърна внимание. Оглеждаше напрегнато дърветата и търсеше някакво движение. Тогава видя очите. Гледаха в нея от висок клон, горящо зелени в отразената светлина на многото лампи, но тялото на пантерата изобщо не се виждаше.

— Дай ми това! — изръмжа Джан, изтръгвайки арбалета от ръцете на учудената стражарка.

Тя вдигна оръжието към клона, където видя очите, но вече ги нямаше.

— Какво стана? Какво има там? — попита я стражарката.

Джан не отговори. Тя се заслушваше за звук, какъвто и да е звук, който да ѝ посочи мястото на пантерата. Но чу само екота на далечна гръмотевица. После и светкавицата проблясна на хоризонта.

След дълга пауза тя върна арбалета на стражарката и промърмори:

— Наближава буря.

ГЛАВА ТРЕТА

Бурята както врълхлетя, така затихна, но небето все още сивееше от ниските облаци. Беше студено и Джан се уви по-стегнато в наметката, докато гледаше неспокойно от покрива надолу към градския площад. По традиция Небесният господар взимаше данъка си от това място и сега, час преди обяд, покрай стените бяха натрупани високи купчини от чували. Но Джан знаеше, че този път в тях нямаше зърно, а пясък и слама.

Мелиса и другите Началнички се бяха скупчили пред платформата, където преди сядаха, за да отдадат колективно дължимата почит към представителите на Небесния господар. Сега от платформата трябваше да дойде сигналът за началото на атаката. Мелиса щеше да изстреля червена сигнална ракета.

Джан огледа наоколо. По много покриви се виждаха хора, но това беше нормално. Посещението на Небесния господар винаги привличаше множество зяпачи. „Господарят Панглот“ отвращаваше и плашеше сестрите от Минерва, но на гледката, която представляваше, не можеха да устоят.

Тя погледна часовника си. Небесният господар щеше да пристигне по обяд. Оставаше по-малко от час. До нея Марта се суетеше нервно и си играеше с чантата за инструменти. Нямаше причина шимпанзето да бъде на покрива, но тя се примоли на Джан да остане с нея. И Джан отстъпи. Мократа от дъжда Марта наистина изглеждаше твърде нещастна и Джан я погали ободрително зад ушите. Марта прояви удоволствието си с доста обезсърчено сумтене и каза:

— Марта страхува, Господарке. Много страхува.

— Не се тревожи — каза Джан по навик. — Няма за какво. Всичко ще бъде наред.

— Мъжкари шимпанзета казват няма. Те казват Небесен господар прави да няма Минерва. Казват Небесни войни слизат долу, убиват сестри... изнасилват сестри...

— Млък! — изкрещя потресената Джан. За втори път от сутринта чуваше богохулната дума. — Знаеш, че не е позволено да се

произнася тази дума, Марта!

Марта наведе глава.

— Съжалява, Господарке.

Джан въздъхна.

— Добре, но не го прави повече.

Тя още не можеше да се опомни от първата случка, когато чу богохулството, нито от разтърсващите обстоятелства, съпроводили произнасянето му.

Мелиса се върна в дома им преди зазоряване. Джан се мъчеше със закуската си в кухнята и се опитваше да изтрие от въображението си страшните останки на Карла. Колкото и да не ѝ се ядеше, апетитът ѝ съвсем изчезна, щом видя лицето на майка си. Мелиса изглеждаше поизтощена от когато и да било през целия живот на Джан досега, но в изражението ѝ имаше страховита решителност. Джан уплашено помисли, че така би изглеждал труп, върнат към живота с някаква нечестива цел.

Мелиса се загледа в Джан мълчаливо, после сложи на масата малко метално цилиндърче. Беше към три пръста дълго и един пръст широко. Джан погледна най-напред към него, после към тревожещото я лице на майка си.

— Какво е това?

— Запалителна бомба. Хелън я направи. Няколко направи. Много е умна — каза Мелиса с мъртвешки глас. Тя взе устройството и показва единия му край на Джан. — Виждаш ли тази част? Завърташ я по посока на стрелката и след тридесет секунди се взривява.

Джан взе цилиндърчето и го заразглежда. Опитваше се да изглежда впечатлена, защото явно Мелиса очакваше това от нея, но не можеше да си представи каква полза ще има от толкова малко оръжие срещу Небесния господар. Подаде го на Мелиса, но тя поклати глава отрицателно.

— Това е за тебе. Отсега нататък ще бъде у тебе.

Джан се намръщи.

— Но какво да правя с него? Да го хвърля по Небесния господар или какво?

Мелиса въздъхна на пресекулки.

— Ако нещата се объркат днес и загубим битката, тази малка бомба ще бъде последният ни шанс да си отмъстим. Ако си още жива,

ще позволиш на Небесните войни да те пленят и да те отведат в Небесния господар. После при първа възможност ще сложиш това устройство там, където ще причини най-големи вреди на Небесния господар. Най-добре да е близо до място, пълно със запалващия се газ, водорода.

Докато слушаше, Джан отвори уста в почуда.

— Майко, нали не говориш сериозно!

— Разбира се, че е сериозно, малка глупачке! — отсече Мелиса и Джан потрепери.

— Но аз не бих могла! — протестира тя, а умът ѝ се завъртя от смисъла на казаното от Мелиса. — Никога няма да се дам жива на Небесните войни! Немислимо е! А и тази идея, да се кача в Небесния господар...

Тя поклати глава.

— Не си ти, която избира — каза Мелиса студено. — Заповядвам ти да направиш, каквото ти казах. Ако оцелееш в битката, а аз искам да направиш всичко възможно за това, ще се предадеш. Трябва, разбра ли?

Джан се разтресе. Тя пак погледна малкия цилиндър, който държеше в ръката си.

— Ама това е смешно — каза тя тихо. — Даже и да ме качат в Небесния господар, мога ли да се надявам, че ще го унищожа с толкова малко нещо?

— Дано не си само ти. Казах ти, че Хелън направи няколко такива бомби. Дадени са на подбрани хора. Ти си едната.

— Но защо аз, майко? Защо аз! — извика тя.

— Би трябвало да ти е ясно. Моя дъщеря си. Ако опитът ми да разруша Небесния господар се провали днес, важно е моята дъщеря да участва в последното действие на бунта. Ти ще отмъстиш не само за Минерва, но и за честта на твоята майка.

Джан се вгледа в очите на майка си и разбра, че няма никакъв шанс да я убеди. Но докато я заливаше отчаянието, хрумна ѝ един начин.

— Майко — каза бавно тя, — ако атаката не успее и дори оцелея след възмездието на Небесния господар, и даже ме качат в него като затворничка, как бих могла да укрия това от Небесните войни?

Тя вдигна бомбата нагоре.

— Знаеш ли колко внимателно претърсват чувалите със зърното, преди да ги изтеглят в Небесния господар. Те сигурно ще открият и това в дрехите ми.

Лявата буза на Мелиса се разкриви от тик. Тя каза:

— Няма да бъде в дрехите ти, ще бъде в тебе.

— Да не искаш да го глътна? Но...

— Не се прави на тъпачка! — отрязва я Мелиса. — Малко да помислиш и ще се сетиш как да го скриеш в себе си.

Джан едва не изтърва цилиндъра, но се сети, че е бомба и успя да го задържи. Вълна от омерзение премина през нея, докато го разглеждаше. Сега виждаше този предмет по съвсем различен начин.

— Не мога...

— Ще го направиш като всички останали, избрани да пренесат незабелязано тези устройства в Небесния господар. Съмнявам се някой от Небесните войни да се сети за такова интимно претърсване, но дано никой от тях не се опита да те изнасили.

— Майко! — задави се Джан, потресена от гласното изговаряне на подобна върховна непристойност.

Мелиса се наведе към нея и я сграбчи за раменете.

— Джан, не можеш да си позволиш капризи. Трябва да приемеш фактите. Това е война. Кое то в нормални времена е по-добре да не се казва или даже да не се мисли, сега трябва да го срещнем лице в лице. Вече не си дете!

— А ти вече не си ми майка.

Не искаше да изрече тези думи, но те сами се изплъзнаха, още щом се появиха в мислите ѝ. Не се учуди, когато бузата ѝ изтръпна от удара на Мелисината ръка. Очите ѝ натежаха от сълзи. Искеше да се извини, да помоли майка си за прошка, но сега не можеше да отвори уста.

— Отивай в банята и направи каквото ти казах. Веднага! — гласът на Мелиса трепереше от едва сдържан гняв или от трудно поносима болка.

Без да каже дума, Джан стана от масата и отиде в банята...

Докато стоеше в напрегнато очакване на покрива на кръчмата, усещаше бомбата — неудобна и тежка. Почти ѝ прилошаваше от нея.

Искаше да я захвърли, още щом Мелиса излезе, но се чувстваше толкова виновна заради думите си, че не събра смелост да не се подчини на майка си. И сега, гледайки към далечната фигура, застанала пред платформата, искаше да се втурне към нея и да поиска прошка.

Вместо това тя се изпъна и се обърна към своята група за изстрелването на ракетите — Пола, стражарка от стените, Лайза, която работеше в пекарната, и Питър, мъж. Той все още хвърляше овчи погледи към брадвичката, която му бяха заповядали да носи на пояса си. Това оръжие объркваше Джан. Тя се съмняваше в способността на Питър да го използва, което означаваше, че той ще е безполезен в ръкопашен бой. Но пък и идеята, че той би могъл да го използва, я тревожеше предостатъчно.

Тя им се усмихна (или поне се надяваше, че го направи) с благата и уверена усмивка на човек, който контролира положението, и каза:

— Е добре, знаем ли какво се очаква от нас, или да направим още една тренировка?

Пола отговори за всички.

— Май не е нужно, Госпожо. Пък и вече не е разумно да махаме маскировката. Току виж Небесният господар подрани.

Джан се намръщи мислено. Стражарката беше права, а тя, самата, беше показала слабостта си пред другите. Още едно доказателство, че не я бива да ръководи. Ако майка ѝ не беше Мелиса, сигурно щеше да стане тъкачка или шивачка, а не да се разхожда напред-назад в броня и да се прави на войн.

Тя кимна милостиво на Пола:

— Съгласна съм с тебе. „Господарят Панглот“ винаги е бил точен преди, но предпазливостта никога не е излишна.

Отиде до ракетите в керамичните им насочващи тръби и се престори, че ги преглежда. Бяха разположени под платнен екран, боядисан да наподобява част от покрива, ако го гледат отгоре. Когато им дадат сигнала, щяха да махнат маскировката, да насочат нагоре дървените рамки на направляващите тръби и да запалят зарядите...

Зад нея се чу как някой отваря капака на покрива. Обърна се и видя Алза.

— Ти пък какво правиш тук? — възкликна тя изненадано. — Би трябвало да си на мястото си.

Джан знаеше, че групата на Алза трябва да изстрелва ракетите си близо до завода за спирт, на другия край на града. Алза ѝ се усмихна. Натъртеното място, което Джан видя по-рано сутринта, сега представляваше лилаво петно на дясната челюст до челото на Алза.

— Искях да те видя, мъничката ми. Да ти пожелаая късмет и да те помоля да се пазиш.

Тя прегърна Джан и я целуна. Джан си позволи да се порадва на усещането от тези познати ръце. Алза беше първата ѝ любовница и си оставаше най-близката ѝ приятелка, макар че напоследък се държеше покровителствено. Но целувката им продължи и Джан вече едва се сдържаше. Идеше ѝ да се залее в сълзи, да се вкопчи в Алза и да я помоли да не я оставя сама.

Джан се освободи от прегръдката на Алза и отстъпи крачка назад. Насили се да се усмихне, но долната ѝ устна трепереше.

— И ти внимавай, Алза. Когато свърши всичко, нека се видим долу на по чаша.

— Добре, мъничката ми. Но само ако поръчаме пиенето в отделна стая. Отдавна не сме били заедно.

— И аз ще се радвам — каза Джан искрено.

Тя и Алза не се бяха любили от почти година, но изведнъж предишното сексуално влечение нахлу у Джан като водопад. Почувства страшна нужда от Алза. Едва би дочакала да минат следващите часове и да дойде моментът, в който телата им ще се сплетат под завивките в едно от големите и удобни легла на кръчмата. Но както се наслаждаваше на тази мисъл, студен и безстрастен глас от дълбините на съзнанието ѝ каза: „Никога няма да видиш Алза“. Тя потисна мъката от това предчувствие, усмихна се на Алза и каза:

— Значи до по-късно. И внимавай.

Алза я целуна нежно по бузата.

— И ти внимавай, мъничката ми.

Докато гледаше как Алза се смъква надолу през капака, Джан се питаше дали и тя не носи в себе си студения ръбат цилиндър на смъртта.

Оставаше една минута до дванадесет. Всеки гледаше на запад към веригата ниски хълмове на хоризонта. „Господарят Панглот“

винаги се появяваше иззад тези хълмове. Но днес заради ниските облаци и дъжда, заливащ пустошта между тях и Минерва, трудно се различаваха дори очертанията им.

Джан нервно опипваше дръжката на сабята си, докато се вглеждаше в хълмовете. Милостива Майко Богиньо, молеше се тя безмълвно, изпрати ни чудо. Нека не се появи Небесният господар. Нека изчезне завинаги, дано го е поразила мълния в някоя буря, както онзи Небесен господар преди години...

Дванадесет.

„Господарят Панглот“ не се виждаше никакъв.

Джан усети нещо странно. Въздухът около нея стана друг. Не беше като полъх на вятъра, въздухът внезапно стана по-тежък. Инстинктивно вдигна поглед нагоре.

— Майко Богиньо... — промърмори тя.

„Господарят Панглот“ беше точно над тях. Беше се спуснал през ниските сиви облаци. Те се въртяха в разбърканите течения около огромното му туловище. Щом го видя, Джан се усети пак дребна и безпомощна като в първия си детски спомен. „Как е възможно да разрушим нещо толкова голямо?“, попита се тя отчаяно.

— Майко Богиньо, спаси ни... — дочу се откъм Лайза.

Другите също гледаха нагоре. От съседните покриви долетяха възкливания на изненада и страх. Марта се сви в един ъгъл и застана.

Нещата вървят на зле, каза си Джан, гледайки все още снижаващия се „Господар Панглот“. Дългото цяла миля тяло запълваше небето, заличавайки всичко друго. Но защо беше променил обичайния си начин на появяване? Защо не дойде от запад както винаги? Дали подозираше какво са му подготвили?

Той слизаше все по-надолу и Джан замръзна в първобитен страх, подобно на предишните му идвания. Сякаш „Господарят Панглот“ се канеше да легне върху града и да смаже зданията с тежестта си. Джан се бореше с непреодолимата паника. Високото пищене на Марта никак не ѝ помагаше.

„Господарят Панглот“ спря. Висеше на около 1500 фута над Минерва, огромните му очи гледаха втрещено. Както винаги, Джан си представяше, че гледат точно нея.

Чу се ниско съскане, после нещо изпука. Накрая заговори гръмовен глас:

„АЗ СЪМ ГОСПОДАРЯТ ПАНГЛОТ, ВЛАСТЕЛИН НА НЕБЕТО И НА ВСИЧКО ПОД СЯНКАТА МИ. ВИЖТЕ МЕ И ТРЕПЕРЕТЕ! (Щрак!) Вие сте мои поданици и ще направя с вас, каквото поискам! Мога да ви смажа като земни червеи, каквито сте, но ще проявя милост. (Щрак!) СРЕЩУ ДАНЪКА, КОЙТО ЩЕ МИ ДАДЕТЕ, ЗАПАЗВАМ ЖИВОТА ВИ. И ЗАТОВА ДАЙТЕ СИГНАЛ, ЧЕ СТЕ ГОТОВИ ДА ДАДЕТЕ ТОВА, КОЕТО ПО ПРАВО Е МОЕ. (Щрак! Прас!) АКО НЕ СЕ ПОДЧИНИТЕ, ВЪЗМЕЗДИЕТО МИ ЩЕ БЪДЕ НЕЗАБАВНО И УЖАСНО... УЖАСНО... УЖАСНО...“

Гласът изведнъж млъкна.

Джан се намръщи. Ултиматумът на „Господаря Панглот“ си беше същият, но щракането и прашенето, заедно с повтарянето на последната дума, бяха нещо ново. И тези промени в обичайната поредица събития я безпокояха.

Отмести погледа си от страховитата маса на Небесния господар и го насочи към Аведон. Тя запали огъня на платформата, с който даде сигнал на „Господаря Панглот“ за готовността им да платят данъка си. Сърцето на Джан се забърза. Не им оставаше да чакат дълго.

Димът се издигна от символичния огън и тя пак погледна „Господаря Панглот“. Опита се да си спомни какво каза майка ѝ за първия път, когато Джан беше малко момиченце: „Не се плаши, мила. Това е само въздушен кораб. Играчка, останала от Ерата на Мъжкото Зло. Изглежда голям и могъщ, но в него няма кой знае какво — малко хора и много газ.“

Само въздушен кораб. Джан си повтаряше тези думи. Но напразно. „Господарят Панглот“ наистина беше само един въздушен кораб, но с дължина над 5000 фута и поне 1000 фута широк. Джан добре познаваше размерите му. И можеше да си казва, че вдъхващото ужас туловище е нещо като илюзия, че е пълно с газ, но това не помагаше. Вече не ѝ помагаше, откакто порасна.

Само въздушен кораб ли? Не, беше летящ град. При това летящ защитен град. Виждаше дулата на смъртоносните машини, наречени оръдия, да се подават от различни части на корпуса като четина по гигантска брадичка. Виждаше редиците прозорци, палуби, люкове. И приличащите на дула двигатели, всеки с размерите на силос за зърно, от които се чуваше мощен дразнещ шум, звучащ като далечен гръм.

Колко ли небесни хора живееха в тази летяща машина? Никой не беше сигурен. Може би хиляда. Или даже две хиляди.

Височината на звука от двигателите на „Господаря Панглот“ се промени. Джан видя, че двигателите, окачени под задните стабилизатори, се завъртяха на осите си...

Небесният господар вече не се спускаше. Джан определи разстоянието на около шестстотин фута. Напълно в обсега на техните ракети. Погледна надолу към платформата. Сигналът можеше да се появи всеки момент.

— Пригответе се — каза тя на своята група. — Марта, млъкни.

— Ето ги! — извика Лайза.

Джан погледна нагоре. Голяма секция от корпуса на „Господаря Панглот“ се отдели и се запуска надолу, окачена на въжета. Джан знаеше, че това е рамата за товарене на данъка. Знаеше, че с нея се спускат мнозина въоръжени Небесни войни, които трябваше да претърсят всички чували със зърно, преди да бъдат качени горе. Един от тях гледаше надолу, надвесен над парапета. Рамата се насочваше точно към центъра на площада, макар да се въртеше от появилия се студен вятрец. Джан се надяваше той да не повлияе на ракетите. На Небесния господар явно не пречеше — той висеше неподвижен като скала над града. Досети се, че многобройните му двигатели би трябвало да се справят с всякакви врагове, освен с най-силните.

Снижаващата се рама вече беше на не повече от сто и петдесет фута над земята. Ясно се различаваха Небесните войни, приличащи на огромни раци в своята слоеста, черупкоподобна черна броня. Джан погледна неспокойно към платформата. Какво чакаше още майка й? Да не се е уплашила?

Нещо проблясна на платформата и във въздуха се издигна опашка от червен дим. Няколко мига Джан само я гледаше, сякаш тялото й се парализира, после успя да се обърне и да изкрещи на групата си:

— Сега! Сега!

Те дръпнаха настрани маскировъчното покривало и насочиха нагоре изстрелващото устройство, докато Джан бясно чаткаше с огнивото, за да изкара искра.

— Готово, Госпожо! — изкрещя Пола.

В този момент Джан с огромно облекчение успя да подпали фитила. Пазейки огънчето с ръка, тя коленичи до долния край на тръбите и поред поднесе фитила към зарядите. Щом се увери, че и трите заискриха, тя извика:

— Скрийте се!

Другите, заедно с Марта, вече се бяха сгушили зад дървената преграда в далечния край на покрива, когато Джан зави зад ъгъла и се хвърли по лице.

Още няколко безкрайни секунди нищо не се случи и после дойде оглушителното свистене!

Звукът се отдалечаваше и Джан стана с поглед нагоре, без да обръща внимание на валящите върху покрива искри. Ракетите запълниха небето, те излитаха от всяко място в Минерва. Стотици и стотици, и всички се насочваха право към Небесния господар.

Две удариха дъното на рамата. Взривиха се и изведнъж рамата запламтя. „Ще победим, каза си тя, наистина!“

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Последното огнище на съпротива беше около болницата.

Може би защото се оказа единственото по-голямо здание в Минерва, все още неразрушено напълно, но по-скоро защото всички, оцелели от бомбардировката, се насочиха по инстинкт натам.

Стратегически това бе идеалното място за последно сражение, ако думата „идеално“ може да се използва в подобни обстоятелства. Сградата беше разположена в собствен двор, едно от малкото здания в Минерва, за което бяха допуснали този лукс, и беше обградена с ниска стена. Останки от тежките стари времена, когато карантината е била необходимост.

В момента в болницата и около нея имаше осемдесет и шест души от Минерва. Четиридесет и седем от тях бяха с толкова сериозни рани, че не можеха да се сражават. Всички останали също бяха ранени, кой по-леко, кой по-тежко. Мъжете бяха единадесет и на тях не можеше да се разчита в бой. И оставаха двадесет и осем жени, от които само осемнадесет — професионални войни. Между тях бе и Джан.

Тя стоеше до стената на болницата с поглед в приближаващите по улицата Небесни войни. Държеше зареден арбалет. По лицето ѝ течеше кръв от дълбоката рана на главата, ръцете и краката ѝ бяха раздрани на няколко места. Ушите ѝ още бучаха от взрива, който я хвърли надолу през покрива на кръчмата. Затова не чу предупредителния вик на жената до нея. Едва когато жената я дръпна рязко за лакътя, тя се огледа и видя, че всички други са се прикрили зад ниската стена. Джан бавно се смъкна на колене и опря арбалета на стената. Всичко изглеждаше призрачно. Толкова много неща се случиха през последния час, че сетивата ѝ отказваха да работят. Поредицата шокове я доведе до безчувствие, някак се бе откъснала от ставащото наоколо. Не усети страх, когато предната редица Небесни войни спря и се прицели с дългоцевните си еднозарядни пушки в хората от Минерва. Джан знаеше достатъчно за пушките и за убийствената им сила, но жената

до нея пак трябваше да я дръпне за ръката, за да скрие главата си зад стената.

Острият пукот на изстрелите проби през бръмченето в ушите ѝ. Каменни парченца се разхвърчаха от стената, на не повече от фут от главата на Джан. По-нататък една жена се хвана за лицето и падна назад.

— Сега! — изрева някой съвсем наблизко.

Джан си спомни какво би трябвало да направи. Пак подаде глава иззад стената и вдигна арбалета. Небесните войни приближаваха тичешком. Мнозина бяха затъкнали ножове върху цевите на пушките си. Крещяха. Джан опря на рамото си приклада на арбалета и си избра мишена. Изчакваше. Макар и направена не от метал, бронята на Небесните войни беше достатъчно издръжлива, за да отрази стрелата, ако не е изстреляна от упор.

Когато целта доближи на двайсетина фута, тя натисна спусъка. Арбалетът звънна и я удари по рамото, стрелата отхвърли целта назад. „Току-що за първи път убих човешко същество“, каза си тя, но това не предизвика никакви чувства у нея. После видя, че нейният човек все пак не е мъртъв. Той се гърчеше на земята, пернатият край на стрелата стърчеше от лявото му рамо. Кръвта му изглеждаше твърде ярка върху черната броня.

Още няколко Небесни войни лежаха на земята, някои от тях не мърдаха. Техни съратници вече отстъпваха надолу по улицата. Жените зад стената извикаха тържествуващо. Някоя от тях гръмогласно и грубо изказа мнението си за войните, но Джан не можа да различи думите, макар че наоколо се засмяха.

Джан си помисли, че това е странно. Тя с привични движения презареди арбалета. Все повече Небесни войни притичваха към улицата и тя разбираше ясно — няма никаква надежда да спрат втората им атака. Тя се огледа за Небесния господар. Сега беше на две-три мили, източно от града, висеше ниско в небето като огромна риба. Пролука в облаците осветяваше подобните на люспи предмети по горната част на корпуса, които правеха още по-близка приликата с риба. Виждаше се едно от големите очи до носа, то като че ли предвкушваше предстоящото. Искаше ѝ се да изстреля стрелата от арбалета чак до това гадно око и да го затвори завинаги. Но дори

оръжието ѝ да беше толкова силно, стрелата никога не би достигнала Небесния господар. Също като ракетите.

След като паднаха бомбите, Джан се опитваше да открие Мелиса на площада. Натъкна се на Хелън, която ходеше безцелно в кръг. Дясната ѝ предмишница беше откъсната под лакътя и макар че някой беше стегнал здраво ръката, от чукана още капеше кръв. Тя беше в шок, но Джан я сграбчи за раменете и я разтърси грубо.

— Какво стана? — изкрещя Джан, но се задави в плътния облак черен дим, отново покрил площада.

Навсякъде сградите горяха и жегата от пукащите пламъци нахлуваше на вълни, щом димът се разсееше за малко. Джан успя да си поеме дъх и пак раздруса Хелън.

— Какво стана, проклета да си!

Отговори ѝ само празният поглед на Хелън. Джан я пусна и тя се затътри нанякъде през дима. Джан изплака от яд. Не беше честно. Трябваше да узнае защо всичко рухна, когато победата изглеждаше толкова сигурна.

Ракетите летяха чудесно, само няколко се завъртяха веднага след изстрелването. Но Хелън беше ги предвидила в сметките, те не можеха да попречат. Повечето ракети се насочиха право към целта.

Първите бяха на не повече от стотина фута от корпуса на Небесния господар, когато всичко отиде по дяволите.

Светлинни лъчи, много ярки лъчи тюркоазена светлина, проблясваха от различни места по корпуса и всеки докосна една от ракетите. Истински злоещото се случи в момента на допира. Но какви бяха тези хора, щом можеха да насочват оръжия — а бързо стана ясно, че светлинните лъчи са оръжие — с такава безпогрешна точност към движещи се мишени? Джан едва започна да си задава този въпрос и ракетите избухнаха. Всички и всяка поотделно, едновременно.

Ослепително огнено кълбо зае мястото на всяка ракета, а после от небето се посипаха горящи парчета. Небесният господар започна да се издига. Никой не се опитваше да изтегли нагоре товарната рама, която все още гореше. Джан видя как един от Небесните войни скочи, обгърнат в пламъци.

— Какво се случи? Какви бяха тези лъчи? — попита зашеметен глас. Беше Пола.

Въпросът изтръгна Джан от унеса.

— Презаредете тръбите! — заповяда тя отсечено. — Бързо, преди Небесният господар да се измъкне.

Докато групата бързешком подготвяше нови три ракети за изстрелване, близко свистене показва на Джан, че други са реагирали по-бързо. Тя погледна надолу към платформата, но не можа да я види в гъстия дим от останките на ракетите. Чудеше се какво ли мисли майка ѝ в момента.

Нещо трясна в покрива до нея и тя отскочи с вик от болката в опарения от искри крак. Оказа се горяща опасна част от ракета. Тя запали фитила си от нея и заповяда на другите да се скрият, после поднесе фитила към зарядите...

Съвсем безполезно, както тя се боеше. Тюркоазените лъчи отново се стрелнаха надолу от „Господаря Панглот“ и отново доста помалобройните този път ракети изчезваха сред кълба огън, твърде далеч от целта, за да навредят поне малко.

Небесният господар все още се издигаше. Някой преряза въжетата на товарната рама, или пък бяха достатъчно прегорели, и тя полетя сред искри към земята. Разби се зад къщите, от другата страна на площада.

Нищо не се случи през следващите пет минути. Небесният господар достигна височина четири хиляди фута и спря. Неясен в ниските облаци, той висеше неподвижно в небето, мълчаливо и злокобно.

— Сега какво ще правим? — попита Пола с треперещ глас.

И Джан се питаше същото. Погледна към платформата на площада с надеждата, че нейната майка ей сега ще направи чудото, макар и да знаеше — чудо няма да има. Марта се измъкна от скривалището си зад захвърленото маскировъчно покривало и обгърна краката на Джан.

— Господарке, Господарке — скимтеше тя, опитвайки се да скрие лице в полата на Джан.

Джан раздражено се опитваше да се освободи от мощната прегръдка на шимпанзето. Самата тя бе прекалено уплашена, за да си губи времето, като утешава Марта.

— Вижте! — обади се мъжът.

Сочеше нагоре към Небесния господар. Джан видя няколко малки тъмни предмета, които устремно се приближаваха. Джан чуваше все по-силното свистене.

Когато първият се удари в площада, точно пред кръчмата, изригвайки в гейзер от пръст и дим, Джан разбра, че са бомби. Като дете беше слушала разкази за тези оръжия на Небесния господар. С тях Небесните господари бяха подчинили на волята си земните обитатели след Генетичните войни. Но никога преди не беше виждала действието им.

Още и още бомби падаха и изведнъж светът около Джан се превърна само в гръм и заслепяваща светлина. Ударната вълна я повали. Сякаш потъваше в необятна невидима възглавница. Не знаеше колко дълго е лежала по гръб зашеметена, преди да изпълзи на длани и колене към парапета на покрива. Очите ѝ плувнаха в сълзи от гледката насреща.

Минерва агонизираше. Огънят бушуваше из целия град, но бомбите още се сипеха. Огромно огнено кълбо излетя нагоре в другия край на града, заводът за спирт беше улучен.

— Алза... — прошепна си Джан.

Площадът беше осеян с дупки. На мястото на платформата лежеше купчина черно димящо дърво. Трябваше да слезе там долу, трябваше да намери майка си.

— Скапани страхливци! — изрева някой зад нея. Обърна се и видя стражарката Пола да се изправя и да размахва сабята си към тъмнеещия отгоре Небесен господар. — Слезте тук, копелета! Слезте и се бийте, както го правим ние, жените!

Случилото се след това запечата в паметта на Джан образа на мускулеста златокоса жена-войн, отправяща своето смело и безсмислено предизвикателство към чудовището над тях...

Тя видя как бомбата се врязва в покрива. Просто се мярна размазаното петно на движението и като с магия зад Лайза се появи дупка. Бомбата не се взриви веднага. Бе минала през цялата кръчма и избухна от удара в каменния под на мазето. Джан видя как задната част на покрива скочи във въздуха. И изчезна. Лайза също изчезна. Покривът под Джан се срути и тя падна заедно с него. Докато летеше

надолу, чу ужасния писък на Марта. Никога повече не видя шимпанзето, нито някой от хората, с които беше на покрива.

Нещо меко спря падането ѝ. Легло. Едно от знаменитите широки и удобни легла на кръчмата. Може би на него щеше да прегръща Алза вечерта, ако денят беше завършил според надеждите на Джан. По-късно, по време на една от честите си лекции на странни теми, Майлоу ѝ обясни идеята за паралелните светове, и сетне тя често си мислеше как някъде в тези почти еднакви помежду си светове, тя и Алза все пак са спазили уговорката за романтичната си среща.

Не остана дълго на леглото, защото то се наклони заедно с пропадащия под. Тя скочи и се хвана за корнiza на близкия прозорец. Поглеждайки през рамо, установи, че задната част на кръчмата вече не съществува. Като че ли някакво невероятно острие беше прерязало сградата на две.

Леглото се плъзна по пода и изчезна. Чу трясъка му в мазето. Тя погледна нагоре. Беше летяла два етажа от покрива до леглото. От зеещата дупка отгоре още падаха парчетии. Трябваше да се измъква оттук.

Застана на перваза на прозореца и погледна надолу. Само на няколко фута под нея беше покривът на верандата, построена пред кръчмата. Тя скочи, спусна се по водосточната тръба и след малко стъпи на земята. И тутакси я повали ударна вълна от взривила се бомба. Лежеше до верандата с лице, заровено в пръстта и здраво притиснала длани до ушите си, докато не престана дъждът от бомби. Тя първо се увери, че бомбардировката наистина е свършила и едва тогава тръгна през съсипания площад да търси майка си. В този момент срещна обезумялата препъваща се Хелън.

Не намери тялото на Мелиса. Или не можа да го разпознае. Навсякъде бяха разпилени парчета от тела но не можа да си наложи да се вглежда отблизо в тях. Обаче се натъкна на трупа на Началничката Аведон. Лицето ѝ беше силно обгорено, но гъбичката се открояваше ясно. „По-добре, че умря така, каза си Джан, защо да се мъчи от гъбичката. Поне една от нас спечели нещо от този гнусен ден.“

Площадът ставаше все по-многолюден. Хората нямаше къде другаде да се спасят от пламъците на загиващия град. Джан срещна Началничката Ана и с облекчението, че вижда добре познат човек, макар и главната противничка на нейната майка, се втурна към нея.

— Ана! — викна тя тичайки, без да я е грижа за формалностите в това отчаяно положение.

Щом чу името си, Ана се обърна. Видя Джан и се смръщи. Джан наближи и с изумление гледаше как Началничката измъкна сабята си от ножницата и скочи към нея с твърде ясни намерения.

— Боклук! — изкрещя Ана. — Изчадие на дяволската си майка, която всички ни затри. Майка ти сигурно е труп, но поне ще имам удоволствието тебе да насека...

Объркана, Джан се дръпна и едва успя навреме да измъкне сабята си, за да отрази първия яростен замах на Ана към главата си.

— Недей, Ана! Не искам да се бия с тебе! — молеше се тя без полза.

Очите на Ана бяха диви и заплашителни. Нямаше как да чуе Джан. Тя отби още един удар, толкова силен, че ръката ѝ изтръпна и продължи да отстъпва. Усети, че Ана може лесно да я убие. Истериичният гняв даваше на жената неестествена сила.

— Пак хвърлят бомби! — изпищя някой наблизо.

Тревожните викове на хората наоколо накараха Ана да спре и да погледне нагоре. Джан се възползва от моментната възможност и направи същото. Небесният господар се движеше и изхвърляше облак от малки черни точки, както женската жаба се освобождава от яйцата си в някой вир. Джан също помисли отначало, че това пак са бомби, но после видя странни форми да разцъфтяват над всяка точка. Тези неща вече падаха много по-бавно.

С приближаването към земята Джан разпозна в тези тела Небесни войни. Стотици. Джан се надяваше мнозина от снижаващите се Небесни войни да попаднат в пламъците от бомбите и да изгорят в тях. Но те очевидно много добре управляваха плющящите над тях парчета черен плат. Нито един не се приземи в очертанията на града, а го заобиколиха, запълвайки пространството между крайните сгради и стената. След това тръгнаха да затварят обръча едновременно от всички страни.

— Пак идват!

Плътна стена от черна броня се носеше нагоре по широката улица към стената около болницата. Джан знаеше, че няма надежда, но

не се страхуваше. Единственото ѝ чувство беше смътната надежда всичко да свърши по-скоро и смъртта да дойде бързо. Тя отново се прицели с арбалета и зачака. Черната вълна наближаваше. Тя стреля, жертвата ѝ падна заедно с още мнозина други, но този път Небесните войни не спряха. Някои стреляха на бегом с дългите си пушки. Джан чуваше съскащите звуци на прелитащите куршуми. Един от тях мина твърде близо до главата ѝ. Нямаше време да презареди арбалета, затова го хвърли, измъкна сабята и бравичката и се дръпна назад от стената. Другите направиха същото. Жената отдясно на Джан изстена и падна по гръб. Джан ѝ хвърли бърз поглед. На челото ѝ имаше малка чиста дупка. Джан ѝ завидя за бързата смърт.

Небесните войни скачаха през стената. Джан никога не ги беше виждала толкова отблизо. Даже различаваше очите им зад тесните процепи на блестящите черни шлемове. Тичайки, те крещяха много силно. С бравичката в лявата ръка и сабята в дясната, Джан ги посрещна.

ГЛАВА ПЕТА

Някой вдигна тежестта от корема и краката ѝ. После я побутна с обувка. Тя простена и се опита да отвори очи, но те се бяха слепнали. Ритмичните удари в главата ѝ бяха непоносими, ужасно и се пиеше вода.

— Тая още е жива — каза нечий глас. Мъжки глас.

— Като я гледам, няма да изкара дълго. Да му направим добро на земното червейче, да му прережем гръкляна — друг глас, също на мъж.

Тя изстена пак, още по-силно, опита се да стане, но тялото ѝ отказа да помръдне.

Чу скърцане, после пръсти в ръкавица я хванаха за брадичката и грубо завъртяха главата ѝ наляво-надясно. Тя чакаше острието на ножа да се вреже в откритата плът на шията ѝ.

Но пръстите пуснаха брадичката ѝ и я ръгнаха в стомаха, под предната плоча на бронята.

— Нищо особено не виждам. Тая всичката кръв не е от нея — каза първият глас съвсем отблизо.

— Ами сигурно е от това нещастно копеле — каза вторият глас. — Я виж, имала е късмет да го удари в подмишницата.

„Не беше късмет, помисли злобно Джан през червената мъгла на болката, изпълнила главата ѝ. Небесният войн вдигна ръце да ми пръсне черепа с приклада, а пък аз много добре го намушках.“

— И сега к'во? — попита първият глас.

— Казах ти да ѝ кръцнем гърлото.

— Има заповед да закараме пленници, ама досега са малко.

— Има заповед, ама за важни птици, за да ги наказват Аристократите за предателство. Тая кучка голяма работа ли е според тебе? Гледай колко е млада.

— Де да знам — каза бавно първият глас. — Може да е била голяма работа. Ако махнеш тая кръв, може да излезе, че е принцеса на земните червейчета. Тая броня май е доста скъпа.

След дълга пауза вторият глас каза:

— Ако е принцеса, аз съм „Господарят Панглот“, но що пък да не я приберем. Ако не струва, Аристократите да си поиграят, ще си поискаме правата над нея и ще я продадем за робиня.

Пръстите в ръкавици я стиснаха за китките и рязко я изправиха на крака. Грубото дърпане взриви болката в главата ѝ и тя извика. Още не можеше да отвори очи, щеше да се свлече от прилошаването, но невидими ръце я задържаха. После притиснаха китките ѝ една в друга и ги стегнаха с въже.

— Хайде тръгвай! — заповяда вторият глас и някой дръпна въжето.

Ослепяла, разбита от болката и шока, Джан нямаше сили да се възпротиви и направи първите тътрещи се стъпки към несигурната си съдба.

Не можа да отвори очи, докато стигнаха площада. Но заваля доста силно и студената вода изми засъхналата кръв от слепените клепачи. Видя черния брониран гръб на Небесен воин. Въжето, омотало китките ѝ, беше праметнато през рамото му. Отдясно на Джан вървеше друг воин. Обърна се към нея, щом тя го погледна.

— Пак виждаш, нали? — попита той студено. Изпод грозния шлем в нея се вираха сини очи. — Добре. Сляпа робиня нищо не струва.

Тя се опита да му отвърне, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Отметна глава назад и отвори уста към дъжда. Вкусът на студената вода беше толкова хубав, че за момент се зарадва на живота. После се огледа наоколо и смазващото отчаяние я налегна отново.

Почти нищо в руините не напомняше за Минерва. Дъждът беше угасил пламъците, но те имаха достатъчно време да си свършат работата. Кое то бомбите не пръснаха на парчета, после беше изгоряло. Тя виждаше Небесни войни, които се ровеха из развалините. Търсеха плячка. Купчините предмети на площада свидетелстваха за добрия им късмет. Видя и няколко чувала със зърно. Значи бяха открили подземните складове. Небесните войни струпваха плячката на две товарни платформи, съвсем същите като унищожената по-рано. Джан се досети, че Небесният господар пак е спрял точно над тях, но от поройния дъжд нищо не се виждаше. Въжетата на товарните рами се губеха в нищото само на петдесетина фута от земята.

Джан откри, че я водят към голяма плетена клетка, която изглеждаше грубо и набързо направена. Към горния край беше завързано само едно въже, което също се губеше в надвисналата сивота. В клетката имаше двайсетина души. Когато наближи, не видя между тях свои роднини или близки приятели, всъщност познаваше само неколцина. Ако това бяха всички оцелели от Минерва, значи близките и обичаните от нея хора са загинали. Нейната майка, нейният баща, Алза, всичките ѝ приятелки... Даже Саймън вече го нямаше. Отказваше да приеме това. Досега смъртта ѝ беше отнела само един близък — нейната по-голяма сестра Пола, родена във времето за зачеване преди Джан. Пола загина в бой с банда мародери, когато патрулираше нивите извън града преди шест години. Много време мина, Джан се бе примирила със загубата на Пола. А сега трябваше да срещне лице в лице смъртта на целия неин свят.

— Тази каква е? — попита стоящият до клетката Небесен войн, а пленилите я спряха на място. Този, който дърпаше въжето, се зае да освобождава китките ѝ.

— Не сме сигурни, господине — каза другият войн, наречен от нея „първия глас“, като че ли малко по-добре настроен към пленницата. — Като ѝ видяхме бронята, рекохме си да не би да е от началството. Може и да е принцеса, господине.

Друг войн изпръхтя презрително, пристъпвайки по-наблизо, за да огледа Джан.

— При амазонките няма принцеси, войнико. По-скоро, нямаше. Харесваше им да се правят на много демократични. Но си имаха някаква управляваща класа...

Той почти навря покритата си със шлем глава в лицето на Джан. Беше облечен различно от другите двама, очевидно беше офицер.

— Е, какво ще кажеш, амазонке? — настоя той. — Беше ли голяма клечка в този град на земни червеи?

Благодарение на дъждовната вода гърлото на Джан не дереше толкова и тя успя да отговори.

— Не — каза тя прегракнало. — Бях само войн.

Тогава си спомни за висящия на шията ѝ медальон с верижка. Той показваше, че е дъщеря на Началничка. Бронята го скриваше, но офицерът като че добре познаваше обичаите им.

— Само войн значи — повтори офицерът подигравателно.

Той я хвана за ръката и я бутна към клетката.

— Ей, вие там! — изръмжа той. — Някой да знае кое е това момиче?

Хората от Минерва, които седяха прегърбени покрай стената на голямата клетка, погледнаха към Джан. Лицата им бяха посивели от потрес и изтощение. Повече от половината бяха мъже.

— Е, какво? — Небесният войн искаше отговор.

Всички от клетката клатеха глави отрицателно.

Джан се поуспокои. И сега не я интересуваше ще умре ли или ще живее. Но след чутото от другите двама Небесни войни никак не ѝ се искаше да попадне в ръцете на „Аристократите“, които и да са те. Дори мисълта за изтезания я смразяваше.

— Така да бъде — промърмори офицерът с явно раздражение. — Вземете ѝ бронята и я изтикайте при другите червеи в клетката.

Той я бутна към двамата войни. Те свалиха бронята ѝ. Прониза я пристъп на паника. Разбира се, офицерът щеше да види медальона на шията ѝ. И щом бронята престана да го скрива, така и стана. Той пристъпи напред и хвана медальона в ръкавицата си.

— Взе да става интересно — каза той. — Ами това е чисто злато. Какво е значението му?

Тя преглътна буцата в гърлото си.

— Това... това е медал. Заслужих го. За храброст. На стената. Спрях един голям гущер, искаше да влезе вътре...

Докато говореше, отвращението я заливаше на вълни. Да лъже толкова унижително тези копелета, само и само да се спаси. Ако нейната майка можеше да я чуе...

Дъхът ѝ спря — офицерът неочаквано дръпна медальона, късайки верижката. Пусна го в кесийка, която извади от джоба си.

— Я виж, ти си била една храбра малка амазонка. Ти наистина си малка за амазонка. На ръст си като някой от вашите евнуси.

— Ъ-ъ, ние си мислихме да искаме правата върху нея, ако никой не я ще — каза колебливо „вторият глас“. — Да я продадем, де, на някоя от робовладелските гилдии.

— Нямате проблеми — каза офицерът. — Но очаквам от вас процент.

— Ама разбира се, господине — каза „вторият глас“. — Знаем какъв е редът, господине.

— Радвам се да го чуя — сухо каза офицерът. — Приключвайте с нея и вървете при групата си. Скоро ще се качваме.

— Слушам, господине.

Накараха я да свали ръкавиците, високите обувки и колана с оръжията, после „вторият глас“ опипа дрехите ѝ, сигурно търсеше скрито оръжие. Тя се сви от допира му, страхуваше се това да не е началото на изнасилване.

Бомбата още беше в нея. Усещаше, че набедрената превръзка я задържа сигурно. Щеше ѝ се да я е загубила някак по време на боя или когато беше в безсъзнание.

Но претърсването свърши бързо, после я избутаха към вратичката на клетката, отворена от един от Небесните войни. Вкараха я вътре и тряснаха вратата.

— Настанете се удобно с твоите приятели, докато още можете. Съвсем скоро ви предстои много интересно пътешествие — каза офицерът и се разсмя.

Джан седна с облекчение между две от жените. Офицерът се отдалечи с двамата войни, единият носеше нейната броня и снаряжението ѝ. Жената отдясно каза:

— Ти си дъщерята на Началничката Мелиса, нали? На онази, която ни докара всичко това.

Джан я погледна. Изглеждаше ѝ смътно позната, но името ѝ не можеше да си спомни. За момент Джан обмисли дали да отрече, че е дъщеря на Мелиса, но се отказа от толкова страхлива постъпка.

— Не само майка ми е отговорна. Мнозинството в Съвета на два пъти я подкрепи.

— Все тая, нейна идея беше да въстанем срещу Небесния господар. Я погледни какво спечелихме — жената отпуснато посочи с ръка димящите руини на града.

Джан въздъхна. Нямаше сили да спори.

— Защо не каза на Небесните войни коя съм?

— Отначало не бях сигурна. Сега знам.

Угасналите очи на жената гледаха Джан със студено презрение. Джан си спомни погледа на Ана, когато я нападаше. Ако идващите Небесни войни не бяха отвлекли вниманието ѝ, Ана сигурно щеше да я убие. Джан усети отчаянието още по-тежко. Не стига, че беше в ръцете на своите врагове, но и сънародниците ѝ я мразеха. Тя огледа клетката.

Които бяха чули думите на жената, я гледаха със същото презрение, даже мъжете. Тя затвори очи. Да правят каквото искат.

Не е честно, размишляваше тя горчиво, не е честно да е още жива. Не би трябвало да е. Сигурна беше, че ще умре в последното сражение край болницата. Защитниците бяха прегазени бързо, тя изведнъж се намери сред море от Небесни войни. Пред нея един от тях вдигаше приклада на пушката си, за да я удари. Тя се хвърли напред. След това не помнеше нищо. Вероятно онзи я е ударил с приклада, като е паднал. Тялото му и кръвта са я прикрили, сметнали са я за труп в яростта на боя, а после са започнали да търсят пленници. Помисли си какво ли е станало с безпомощните ранени в болницата и после изхвърли представата от главата си, знаеше със сигурност какво се е случило...

Мина към половин час и дъждът спря. Тя отвори очи и погледна нагоре. Небесният господар още не се виждаше в сивата мрачина, но тя усещаше колко ниско виси над тях, даже ѝ се стори, че чува бръмченето на многобройните му двигатели. На площада сега имаше малко Небесни войни и само една товарна рама. Тя се досети, че скоро и те ще се качат. Но не разбираше защо още не са издърпали клетката горе в Небесния господар. Пак погледна към единственото въже, вързано за горния край на клетката. Макар и дебело, изглеждаше износено. Не ѝ харесваше, че ще трябва да издържи тежестта на двадесет и един човека, даже и само през краткото издигане към Небесния господар.

Не след дълго и товарната рама потегли нагоре с останалите Небесни войни и плячката им. Но клетката си стоеше на разрушения от бомбите площад. Това тревожеше Джан. Какво ли им готвеха?

Най-накрая плетената клетка тръгна нагоре, скърцаща от насилието върху нея. Джан и другите трябваше веднага да намерят за какво да се хванат, защото клетката се завъртя лудо на края на въжето, което също скърцаше от напъна. Един от мъжете закрещя в паника. Джан не можеше да го вини за това.

Скоро ги обгърна сивотата на ниските облаци. Джан не виждаше дори седящата до нея жена. Тя се хвана по-здраво за клетката, въртенето ставаше непоносимо. Зави ѝ се свят и тя затвори очите си, но това не помогна. Въпреки страха от очакващото ги в Небесния

господар, тя се молеше на Майката богиня изкачването да свърши по-бързо.

Стори ѝ се, че мина твърде много време, докато клетката излезе от облака. Джан отвори очи и погледна нагоре. „Господарят Панглот“ висеше над тях, както винаги вдъхващ страх с размерите си. От него ги отделяха двеста-триста фута. Под търбуха на огромния въздушен кораб въжето на клетката не изглеждаше по-надеждно от памучна нишка. Изведнъж Джан осъзна нещо и от ужас стомахът ѝ едва не изскочи през устата.

Клетката се издигаше заедно с Небесния господар, но не я теглеха към него. Бяха я оставили да се люлее на всички страни, окачена на едно-единствено въже. Погледът към отдалечаващата се повърхност на облачния слой под клетката само усили страха. Бързо летяха нагоре, но не се приближаваха към Небесния господар.

И другите вече забелязваха това.

— Какво става? — проскимтя една от жените. — Защо не ни издърпат?

Клетката се въртеше неспирно и ги стряскаше със скърцането си. Джан не би се учудила, ако се разпаднеше на парчета. Най-несигурен изглеждаше плетеният под, през който се виждаха облаците. Тя реши да се покатери по стената и промуши ръцете и краката си в пролуките. Не беше никак удобно, но се почувства по-спокойна.

— Не ни дърпат изобщо! — изкрещя някой. — Какво са намислили тези копелета?

— Ще срежат въжето! Знаех си аз! — извика друга жена с изтънял от паниката глас.

Някой от мъжете зариде. И Джан си помисли същото. А може би Небесните войни ги бяха оставили долу в клетката, за да умрат от жаждата, глада и студа. Но за какво бяха приказките, че ще я продават като робиня?

Зъбите ѝ тракаха. Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-студено ставаше, пък и тя, като всички, цялата подгизна от влагата. „Ами добре, каза си, най-последно ми се сбъдна желанието. Ще умра...“

Но след няколко минути жената, разпознала Джан, каза:

— Някой от нас трябва да се качи горе и да отвърже въжето. По-добре сами да се убием, а не да го правят тези мъжки чудовища.

Джан веднага възрази. Жената ѝ се ухили издевателски:

— Каква чест за семейството на Мелиса. Нейната дъщеря се тресе от страх.

— Не е вярно! Нищо не разбираш... заради честта на Минерва и на моята майка трябва да се добера жива до Небесния господар.

— Така ли било? — каза жената с недоверчива усмивка. — И защо?

Джан вече съжаляваше за думите си, но нямаше избор, трябваше да продължи.

— Имам задача... да унищожа „Господаря Панглот“.

Говорейки, тя сама разбираше колко абсурдни са думите ѝ. Не се изненада от смеха на жената и на неколцината други, дочули разговора.

— Та значи, ще унищожиш Небесния господар? И как ще направиш тази дреболия, дъще на Мелиса.

— Ами... средството го крия в себе си... Оръжие. Хелън го направи...

Почувства се глупаво. Знаеше, че казва всичко това, само за да живее още малко. Изобщо не си въобразяваше, че може да причини и най-малката вреда на Небесния господар с мъничката запалителна бомба на Хелън. Никога не би могла да си представи. Пък и планът предвиждаше поне няколко жени от Минерва да стигнат до „Господаря Панглот“ с такива бомби.

Жената пак се засмя.

— Оръжие ли? Какво оръжие? Къде е? Сигурно е някоя фиба, скрита в косата ти. Разбира се, ще продупчиш с нея „Панглот“ и ще му излезе целият газ? Ама че глупачка! Ей, момиче, и ти си луда като майка си!

Преди Джан да измисли някакъв отговор, един от мъжете извика:

— Вече не се издигаме!

И Джан се убеди в това. Небесният господар не набираще височина, а се насочваше напред все по-бързо. Скоро силният вятър заблъска клетката и разговорите станаха невъзможни. Джан видя нещо отпред, което я увери, че крехката клетка няма още дълго да се ветрее под небесния гигант. Това беше грамаден, черен буреносен облак. Небесният господар се устреми право към него.

ГЛАВА ШЕСТА

Полетът през гръмотевичната буря се оказа най-страшното нещо в досегашния живот на Джан. Вече притъмняваше, когато Небесният господар наближи кипящата планина от облаци, но щом се гмурна вътре, наоколо се възцари непрогледен мрак. Ударите по клетката зашеметяваха нейните пленници. Понякога могъщите течения я подхвърляха нагоре, после я пускаха надолу в болезнен тласък. Всеки път Джан беше сигурна, че възето се е скъсало и всеки път пишеше.

После ги налетяха разтърсващият грохот и огънят на мълниите. Според Джан се намираха в самия център на бурята и тя очакваше всеки миг да бъде поразена от мълния. Никога не се беше усещала толкова нищожна и безпомощна, с ръце и крака, впити в плетеницата на клетката, със здраво стиснати клепачи. Тя неспирно се молеше за спасение на Майката богиня, вятърът я блъскаше, дъждът я заливаше, бе глуха от гръмовете и смазана от светкавиците.

Тя вече си беше внушила, че възето отдавна е откъснато и клетката вечно ще бъде подхвърляна от ветровете сред бурните облаци, без никога да падне на земята, когато изведнъж ударите престанаха. Тя отвори очи. Клетката висеше сред спокоен ясен въздух, отново се чуваше силен вой от моторите на Небесния господар. Неугледният търбух на въздушния кораб беше ярко осветен от редици светлини. Тя отпусна ръцете и краката си и се свлече на пода на клетката. Студът я смразяваше, всичко я болеше, но се чувстваше твърде изтощена, за да обръща внимание на това. Тя заспа...

Събуди се сред слънчеви лъчи. През пода на клетката виждаше земята съвсем наблизо. Минаваха над пустошта с нейното измамно буйство на ярки, бореци се помежду си цветове. Върховете на дърветата и по-големите гъбички като че минаваха само на няколко фута от нея.

Тя седна и усети силни болки във всеки от скованите си мускули, но топлината на слънцето беше чудесна. Тя усещаше и силен глад. Откога ли не е яла? Вече поне денонощие.

Заобикаляха я спящи хора, или поне така изглеждаше от пръв поглед. Но когато бутна по рамото близкия мъж, за да го събуди, тя стреснато откри, че е студен и твърд. Мъртъв.

За момент си въобрази, че е единствената оживяла, но разтърсвайки за рамото една от жените, с облекчение усети топлина. Жената се размърда и изохка, после отвори очи.

— А, ти ли си — промърмори тя. — Побърканата дъщеря на Мелиса. Я ме остави да спя, глупачке.

Джан не беше познала коя е жената. Лицето ѝ се беше свило през нощта. Изглеждаше изтощена, с черни кръгове около очите. Джан се съмняваше, че тя самата изглежда по-добре.

— Този мъж — рече Джан прегракнало. — Мъртъв е.

Жената мъчително се надигна и седна, поглеждайки небрежно мъртвеца.

— Късметлия — каза тя. — Завиждам му. Сега е при Майката богиня. Ако животът му е бил безгрешен, тя ще го прероди в жена. Така той ще бъде с една стъпка по-близо до рая.

И Джан вярваше в това, но увереността ѝ не правеше съседството на трупа по-приятно. Тя се пресегна над него и предпазливо докосна крака на друга лежаща жена. Веднага отскочи. И жената беше мъртва.

Клетката се раздруса. Джан се задави и се вкопчи в стената. Пак тласък. Тя вдигна поглед.

— Движим се! — извика тя. — Движим се нагоре!

Докато дърпаха клетката към търбуха на Небесния господар, още няколко души в нея се раздвижиха и седнаха. Но седмина не мръднаха. Джан не беше сигурна какво ги е убило — студът или потресът. А тя отново се намери между живите. Може би така е предначертано. Може би наистина има задача. Дали Майката богиня пазеше живота ѝ, за да изпълни заповедта на Мелиса? Тази мисъл не беше от най-успокояващите.

Дъното на въздушния кораб запълни небето, оцелелите се споглеждаха уплашено. Джан видя, че ги теглят към квадратен отвор. Сърцето ѝ биеше силно до болка, налягаха я тежки предчувствия.

Какво ги очакваше в Небесния господар? Какви нови мъки са им приготвили слугите на „Господаря Панглот“?

Най-сетне изтеглиха клетката над отвора и пред Джан се откри обширно, слабо осветено помещение с висок таван, от който висяха някакви машини, включително и тази, която теглеше клетката. Очите на Джан свикнаха с мъждивата светлина и тя съзря много хора, събрани в помещението.

С гръмка въздишка отворът в корпуса бавно бе закрит и клетката беше рязко пусната на пода. Фигурите от сенките се събраха наоколо. Джан видя само мъже. Неколцина бяха облечени в черно и носеха оръжие. Явно Небесни войни, но без брони. Облеклото на останалите се състоеше от единствена торбеста дреха, в различни цветове, но все избледнели. Джан се разтрепери, страхът я бе победил. С разсъдъка си съзнаваше, че Небесните войни са мъже, но когато бяха скрити от броните и шлемовете, успяваше да не се сеца за това. Сега обаче нямаше избор, не можеше да не вижда заобиколилите я отвсякъде мъже. Не като тези от Минерва, а непроменени потомци на Древните Мъже — чудовищата, потискали и насилвали жените през хилядолетията, изтерзали с алчността и злобата си Земята и накрая с нечестивата си техника едва не унищожили света в Генетичните войни. През целия й живот я бяха учили да се бои от тези същества и да ги проклина, а сега беше в тяхна власт.

Небесните войни и другите мъже гледаха обитателите на клетката със смесица от презрение и веселие.

— Ей, амазонките! — провикна се един от тях. — Май вече не сте жадни за битки, а?

— Само да изляза оттук и ще видиш ти! — отвърна му жената, която се беше присмяла на Джан. И на Джан й се искаше да бе казала тези думи.

Измежду войните излязоха двама души, чийто вид твърде се различаваше от всички наоколо. За почуда на Джан единият се оказа жена. Мъжът, който вървеше отпред, носеше кървавочервен жакет с издути като балони ръкави. Жакетът едва стигаше до под кръста му, а вместо панталон носеше нещо като много фини, впити бели чорапи, които очертаваха мускулите на краката му. Джан беше сигурна, че и половите му органи биха се откроявали ясно, ако не ги прикриваше червена черупка от твърда кожа. Черната му коса се спускаше върху

раменете, дългото надменно лице бе покрито с някакъв бял прах, а устните му имаха цвят като жакета.

Жената изглеждаше още по-странно. И тя беше облечена в червено, но рокля като нейната Джан виждаше за пръв път. Бе толкова пристегната в кръста, че Джан се чудеше как жената диша. Това причудливо подчертаване на талията открояваше бедрата и торса, който и без това добре се показваше от ниско изрязаното деколте, разкрило почти изцяло впечатляващите гърди. Джан се озадачи още повече, когато забеляза под роклята някаква превръзка, повдигаща и събираща гърдите.

Лицето на жената също беше покрито с бял прах, а устните ѝ — боядисани в червено. Но русата ѝ коса беше вдигната високо и закрепена с многобройни шноли, инкрустирани със скъпоценни камъни. Едва когато мъжът заговори, Джан успя да откъсне очи от това странно видение.

— Аз съм принц Мажид, висшият камерхер на „Господаря Панглот“ — каза той с висок пронизителен глас. — Тук съм, за да ви съобщя решението на „Господаря Панглот“ за вашата съдба. Вие се осмелихте да се бунтувате срещу справедливото управление на един Небесен господар и, разбира се, с това се лишихте от всички права, които „Господарят Панглот“ ви беше дал милостиво. Първо, вашата общност наруши основния закон на Небесните господари, като създаде уреди, способни да летят. А знаехте, че небето е изключително владение на Небесните господари. На вас, земните нищожества, е завинаги забранен достъпът до него. После използвахте тези уреди срещу „Господаря Панглот“ в изменнически опит да унищожите своя върховен повелител. Това, че опитът беше обречен на провал, по никакъв начин не намалява мерзостта на престъплението ви. Другите членове на вашата общност вече платиха своята цена. Сега е ваш ред. Две са възможностите, от които можете да изберете едната. Смърт или робство до края на живота ви. Така ще бъде. Имате една минута, за да решите.

Настъпи тишина. Джан се обърна и огледа другите. От двадесет и един бяха останали живи само тринадесет. Девет жени и четирима мъже. От умрелите през нощта седем души петима бяха мъже. Както Джан очакваше, обвинителката ѝ заговори първа. И Джан знаеше какво ще каже, още преди да си е отворила устата.

— Да изберем смъртта. За да опазим чиста паметта за Минерва и честта на нашите мъртви сестри.

— Да, нека бъде смъртта! — съгласи се гръмко друга жена.

Още три жени промърмориха съгласието си, макар и не с такова въодушевление. Четиримата мъже изглеждаха разтревожени.

— Е, какво ще каже дъщерята на Мелиса? — попита жената студено, обърната към Джан.

Джан не знаеше какво да прави. Желанието ѝ да умре се бе изпарило, още щом усети целувката на слънцето тази сутрин. Обаче се ужасяваше от мисълта да се подчини дори и за минута на мъжете от Небесния господар, камо ли пък през целия си останал живот. А трябваше да мисли и за задачата си. Съмняваше се да има и най-малък шанс за успех, но честта я задължаваше да се опита.

— Така си и знаех — отсече жената, като не получи отговор от Джан.

— Времето ви изтече — каза облеченият в червено мъж.

Двама Небесни войни пристъпиха напред и отвориха клетката, другите извадиха сабите си от ножниците.

— Излезте навън и обявете решението си.

Те бавно се измъкнаха от клетката и по заповед на войните застанаха в редица пред нея. Джан погледна за момент към седемте жалки трупа, лежащи в клетката.

— Е, какво избрахте? — поиска отговор висшият камерхер с напрегнат глас. Изглежда не беше свикнал да говори толкова високо. — Които предпочитат смъртта, да излязат напред.

Обвинителката на Джан направи крачката, без да се колебае дори за миг. След кратка пауза още четири жени я последваха. После една по една и с видимо нежелание към тях се присъединиха и останалите четири жени. Само Джан и четиримата мъже стояха в предишната редица. Джан се почувства унижена. Искаше да пристъпи с решителна крачка напред, но не можеше.

Жената я погледна през рамо. Нищо не каза, но презрението в очите ѝ говореше само. Джан сведе очи към пода.

— Толкова много измежду вас искат да умрат? — попита висшият камерхер.

В гласа му имаше учудване. А наоколо Небесните войни мърмореха разочаровано. Джан предположи, че резултатът ги е

интересувал и финансово. Но ако Небесните войни са искали да ги продадат като роби, защо се отнесоха толкова безгрижно към запазването на живота им в клетката?

— По-добре смърт, отколкото безкрайно безчестие — заключи обвинителката на Джан.

Джан не можеше да се освободи от завистта си към нея. Сигурна беше, че ако каже същите думи, просто ще изглежда глупаво.

— Молим само смъртта ни да бъде чиста и да не осквернявате с допира си телата ни преди това.

— Смъртта ви ще бъде чиста — потвърди раздразнено висшият камерхер. — И никой няма да ви досажда. Но какво да кажем за онази? Тя защо не споделя безумното ви желание за самоунищожение?

Джан вдигна очи и видя, че той сочи към нея. Жената я погледна и отговори с леден глас:

— Тя ни е тайното оръжие. Ще унищожи всички ви и вашия Небесен господар с голи ръце. Поне така каза...

Висшият камерхер, придружителката му и всички останали небесни хора се разсмяха. Джан усети как се сгорещават бузите ѝ. Искаше да умре, но не дотолкова силно — помисли си тя засрамено, — че да направи крачката и да отиде при другите.

Когато смехът стихна, висшият камерхер въздъхна и каза:

— Добре, да свършваме с тази неприятна работа. Които са избрали смъртта, да се върнат в клетката.

Джан избягваше погледите на деветте жени, докато те бавно се качваха в клетката. Четиримата мъже също стояха с наведени глави. После един Небесен войн дръпна Джан настрана. Имаше голяма черна брада. Джан никога не беше виждала такава брада. Малцина мъже от Минерва ходеха небръснати.

Отгоре се чу вой на машина и клетката се издигна няколко фута над пода. Завъртя се на въжето, а под нея с грохот се появи отворът. На Джан ѝ прилоша. Знаеше какво ще се случи. Знаеха го и тези в клетката. Някои започнаха да се молят на глас на Майката богиня. Джан затвори очи.

— Дъще на Мелиса!

Тя срещна свирепия поглед на своята обвинителка през прътите на клетката.

— Дъще на Мелиса! Защо скромничиш така? Сигурна съм, че твоите господари ще бъдат поласкани, щом научат коя си...

Клетката пропадна. Без никакво предупреждение. Като че изчезна отведнъж. Джан реши, че някой просто е прерязал опърпаното въже. Тя се залюля болнаво и за момент помисли, че припада, но ѝ мина. Внезапно видя, че срещу нея бе застанал висшият камерхер. Много силен и сладникав парфюм заливаше на вълни ноздрите ѝ, приповръща ѝ се. Жената беше зад него и през рамото му се вглеждаше в Джан с напрегнато любопитство.

— Кажи си името, момиче — заповяда той.

— Джан. Джан Дорвин.

— За какво говореше онази жена преди малко?

Джан поклати глава.

— Не зная. Бях ѝ неприятна. Тя ме смята... тя ме смяташе за страхливка.

Висшият камерхер замислено поглади своята малка островърха брада и каза:

— За твое добро е, ако наистина се окажеш страхливка. Само така ще останеш жива. При първото неподчинение ще споделиш съдбата на покойните си съотечественици. Ясно ли ти е?

— Да — каза Джан почти шепнешком.

— Добре — висшият камерхер се обърна към четиримата мъже от Минерва. — Същото важи и за вас, макар че според мен на вас, евнусите, не ви е присъщо неподчинение. Както и да е, предупредени сте. Разбрахте ли ме?

Те всички кимнаха. Джан почувства презрение към тях, но бързо го потисна. Едва ли имаше право да обвинява когото и да било, че е страхливец. Нито пък беше сигурна дали те наистина са страхливци. Предишния ден видя няколко от мъжете на Минерва да се сражават до сестрите. Не се биеха умело и Небесните войни бързо ги изклаха, но поне се опитаха и тя ги уважаваше за това. И все пак, гледката мъже от Минерва да размахват саби, я бе смутила дълбоко... както и очакваше.

Висшият камерхер оглеждаше околните въпросително.

— Сигурно някои от вас са поискали правата за продажба върху оцелелите? Ако е така, предявете претенциите си.

— Аз, Грегъри Танит от Трети батальон и от името на Мартин Сундин, също от Трети батальон, искам правото за продажба на тази

жена от Минерва — каза Небесният войн с черната брада, все още сграбчил ръката ѝ. Изненаданата Джан разпозна в него „първия глас“.

Висшият камерхер кимна нетърпеливо и каза:

— Може ли някой да потвърди официално правата ти?

— Да. Офицерът Каплан от Трети батальон ще потвърди правата ми.

— Много добре, искането се признава. На кого смяташ да я продадеш?

— Мислехме на Гилдмайстор Баниън. Той загуби няколко от неговите стъклоходци.

Висшият камерхер кимна одобрително.

— Добре сте решили. Ако на тази амазонка още ѝ се иска да се бие, скоро ще се откаже сред онази сган на Баниън.

— О, Бейзил, ще е голяма загуба да я пратим при дръвниците на Баниън. Тя е толкова хубава. Защо не я купиш за мен? Бих могла да я обуча за моя прислужница — това беше жената, която досега не се бе обаждала. Говореше някак предпазливо. На Джан ѝ се стори, че се опитва да подражава на малко момиченце.

— Я не ставай смешна — отсече Висшият камерхер. — Няма да ти позволя да вземеш амазонка за прислужница. Пък и още не знаем дали не носи никакви зарази. Ако е така, по-добре боклуците на Баниън да ги прихванат.

Жената кимна смирено и не проговори повече. Висшият камерхер прехвърли вниманието си към предявилите права върху четиримата мъже. Джан объркана слушаше как ги продават на различни „майстори на гилдии“, макар и да не знаеше какви са тези хора. Не искаше да я разделят с единствените хора от Минерва, дори и да са мъже. Но внезапно нейният брадат притежател я заблъска през тълпата и тя усети истинската самота.

Той я доведе пред широка врата с надпис „Обеззаразяване“ над нея. В стаята зад вратата някакъв скучаещ мъж с твърде бледа кожа седеше край една маса. В единия край на масата имаше купчина дрехи. В очите на мъжа проблесна интерес, щом видя Джан. Гледаше я гладно.

— Я да видим какво има тук? Една от онези амазонки от Минерва ли?

— Единствено тази е — каза Танит. — Другите жени избраха „полета“. Освен нея има още само четирима от техните мъже.

— Твърде разточително — каза мъжът до масата, клатейки глава неодобрително. — И на кого ще я продаваш?

— На Баниън. Ще работи с някоя от групите навън.

Когато чу това, бледият мъж се ухили. Не беше приятна гледка. Колкото повече научаваше за Баниън и неговите хора, тревогата на Джан се засилваше.

— Как ти е името? — попита я мъжът.

— Джан — промърмори тя.

— Хайде, Джан, сваляй дрехите. Всичко.

Точно от това се страхуваше.

— Искате да ме... да ме... — тя се принуди да каже омразната дума, — да ме изнасилите.

Двамата мъже се спогледаха и се засмяха.

— Я не си въобразявай, земен червей такъв. Да не мислиш, че сме луди? Само Господ знае каква зараза пъпли вътре в тебе — каза пренебрежително мъжът до масата. — Това ми е работата, да съм сигурен, че поне отвън си чиста. Хайде, събличай тези дрехи.

Бавно и неохотно Джан свали полата, ризата и бельото. Чувстваше се смутена и объркана, страхуваше се да не я огледат прекалено внимателно. Усещаше болезнено бомбата в себе си, като че ли беше набъбнала.

— Боже, боже, я виж тия мускули — каза мъжът и стана.

— Всички амазонки са... бяха такива — каза Танит, опитвайки се да говори с безразличие. — Но тази е по-малка от другите.

Мъжът до масата я оглеждаше от главата до петите. Джан искаше да направи две неща едновременно — да му смаже лицето с юмрук и да повърне.

— Жалко е да се похабява такова нещо при пълзящите гадинки на Баниън — каза онзи на Танит.

— Ъхъ. Виж к'во, трябва по-бързо да се връщам в казармата, хайде да свършваме, а?

— Да ти кажа, войнико, не ми се иска, но щом трябва...

Онзи намигна на Джан, после взе пръчка с кука накрая, вдигна дрехите ѝ и ги напъха в отвора на улей в стената до масата. После

дръпна един лост. Джан предположи, че нейните дрехи вече се носят към земята.

— Влизай през онази врата, момиче... Мърдай! — заповяда той и посочи тясна врата в другия край на малката стая.

Джан се поколеба и той каза:

— Я стига, нищо лошо няма да ти се случи. Поне там няма — той се разсмя.

Джан предпазливо доближи вратата и я отвори. Водеше към дълга редица души. Успокои се, че поне не се опитаха да я претърсят. Да я смятат за натъпкана с болести дивачка си имаше и добри страни. Тя влезе и застана под един от душовете. Погледна нагоре в очакване и изведнъж в лицето ѝ се блъсна струя белезникава течност. Миришеше ужасно, очите ѝ заболяха. Тя се задави и като търкаше очите си, се запрепъва слепешката към вратата. Всички души я заливаха с гадната течност, малко от нея влезе в устата ѝ и тя се уригна. Стигна до вратата и натисна дръжката. Вратата не се отваряше. Тя заудря по нея.

— Пуснете ме! — извика Джан. — Помощ!

Изпаренията ставаха все по-гъсти. Вече едва дишаше. Тя се свлече на колене, като кашляше и се задъхваше.

Съскането от душовете затихна. Джан се огледа със сълзящи очи. Бялата течност изтичаше през решетките на пода, но тя цялата бе оцветена в белезникаво. Стана и пак бутна вратата, но още беше заключена. Душовете оживяха отново и тя подскочи от уплаха, но този път като че ли водата беше нормална.

Тя подложи ръка под най-близката струя, после я близна. Вода, макар и застояла. Пъхна се под струята и с облекчение изми от тялото си щипещата и смрадлива бяла течност. Щом свърши, водата спря и вратата се отвори.

Тя се върна в стаята. Двамата мъже я гледаха злорадо. Тя се изплю на пода, не само за да изчисти гнусния вкус от гърлото си, но и за да изрази гнева си.

— Копелета — каза тя. — Можехте и да ме предупредите. Какво беше това вътре?

Танит дойде при нея и лениво я удари по лицето. Но ударът беше толкова силен, че тя се просна на пода.

— Първо правило — заговори той, изправен над нея. — Не се дръж нагло с Небесен войн или с някой друг от Свободните. Прави каквото щеш там, при робите, но само да обидиш пак Свободен и ще летиш надолу. Ясно ли е?

Джан кимна мълчаливо, поставила ръка на пулсиращата си буза. От спуканата ѝ устна течеше кръв.

— Тая бяла течност е много добра за обеззаразяване — продължи Танит. — Кожата и очите може да те сърбят два-три дни, но нищо лошо не ти се е случило.

Той се наведе и я изправи на крака. Другият приближи все още ухилен, държеше някаква дреха. Подаде я на Джан.

— Облечи това.

Тя разгъна дрехата и видя, че е от торбестите облекла. Навлече го, като се чудеше на лентата, която затваряше дрехата отпред. Не лепнеше, а се съединяваше като с магия.

Танит попита:

— На колко години си, Джан?

— Осемнайсет.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Така ли? Време ти е да видиш тоя свят. Тук ще изкараш останалите сто осемдесет и две години или нещо такова, ако си късметлийка.

ГЛАВА СЕДМА

Отначало миризмата направи най-силно впечатление на Джан. Никога преди толкова много немити тела не се бяха блъскали така близо до нея. Имаше и други миризми, до една неприятни. Забеляза купчинки животински изпражнения върху сламата, покриваща „улицата“. Зачуди се защо хората не си правеха труда да ги събират и да ги изхвърлят от въздушния кораб.

Докато вървеше след Танит по улицата, трябваше непрестанно да си напомня, че наистина е в Небесния господар. Ако не беше ниският таван с ярка като през деня светлина, би могла да си представи, че се разхожда по главното тържище на някой пренаселен и невероятно мръсен град. Имаше витрини на магазинчета, фасади на различни здания с входи и прозорци, разположени от двете страни на много широкия коридор. Коридорът се оказа и твърде дълъг — Джан като че ходеше по него от часове, но не бяха минали и петнайсетина минути, откакто тя и Танит излязоха от малката движеща се стаичка, пренесла ги нагоре от сектора за обеззаразяване.

Първата ѝ среща с живота на хората в Небесния господар я блъсна като удар. Всичките фантазии от дете за всекидневието в огромния въздушен кораб не ѝ достигнаха, за да се окаже подготвена за нищетата и мръсотията, които видя още с първите си стъпки по „улицата“. Освен тълпите от хора в торбести дрехи — някои от тях нищо повече от мръсни парцали, имаше много животни — кози, свине, кокошки, даже овце. Наоколо тичаха неизброими деца. За нейно учудване бяха на най-различна възраст, което означаваше, че Небесните хора нямат установени периоди за зачеване...

По пътя Джан привличаше вниманието, но преобладаваше враждебността. Мъжете и някои жени ѝ се присмиваха, наричаха я „амазонка“, „земен червей“, „земен боклук“ или с още по-неприятни думи. На едно място разгневен мъж се изпречи пред Танит и попита с какво право е довел този тъпкан с болести червей в техния град. Танит демонстративно сложи ръка на дръжката на сабята си и каза на мъжа да изчезва. Онзи се подчини, но не преди да се изплюе върху Джан.

След малко Джан едва не заплака. Една жена приближи до тях отстрани и каза на Танит:

— Детето е прегладняло, войнико. Мога ли да ѝ дам това?

Тя предложи на Джан голяма червена ябълка. Стомахът на Джан веднага закъкори, но жестът ѝ се стори подозрителен. В ябълката трябваше да има нещо сбъркано. Дали пък не беше отровна?

Танит сви рамене. Джан взе ябълката и измърмори някаква благодарност към жената. Оглеждаше плода недоверчиво, но стомахът бързо се справи със съмненията на главата и тя гладно захапа ябълката. Беше сочна и с чудесен вкус. В момента изобщо не ѝ пукаше отровна ли е или не.

Дояждаше ябълката, когато Танит неочаквано спря и тя се блъсна в гърба му. Той я хвана за китката и каза ядосано:

— За тук сме...

Намираха се пред отворена врата, над която имаше знак с надпис „Гилдия на стъклоходците“. Джан си мислеше дали това не е последната възможност да се изплъзне на Танит. Макар и да усещаше слабост от прегладняване, сигурна беше, че може да го просне в несвоят с бърз изненадващ удар. Но къде би могла да се скрие след това? Неизбежно ще я хванат не след дълго, а тогава ще последва „полетът“...

Тя позволи на Танит да я изблъска в слабо осветеното преддверие. Двама мъже се бяха разположили на ниска скамейка до стената, а трети седеше зад голямо бюро, изплетено от пръти. И тримата изглеждаха много яки, бяха облечени в черно. За разлика от другите Небесни хора кожата им беше тъмномургава.

Човекът зад бюрото остави чашата, от която отпиваше и каза жизнерадостно:

— Това да не е новото земно червейче, войн Танит?

Танит я бутна напред.

— Точно то е.

Мъжът огледа Джан отгоре до долу със същия бавен поглед като човека в сектора за обеззаразяване. Този път тя поне не беше гола, но очите му като че ли лесно проникваха до тялото ѝ и кожата ѝ настръхна по същия начин.

— Ей, Бени — каза мъжът. — Заведи ги при шефа.

Един от мъжете стана от скамейката и им кимна да го последват. Джан забеляза, че единственото му оръжие е малка тояга, окачена на широкия кожен колан. Той ги преведе през къс коридор, после влязоха в обширна стая, замъглена от ароматен дим. По стените висяха парчета плат с груби рисунки. Големи възглавници заемаха значителна част от пода. Облегнат на купчина възглавници, в средата на стаята седеше най-дебелият мъж, който Джан беше виждала. Всъщност той беше единственият затлъстял човек, когото бе срещала досега, сред хората от Минерва нямаше такива. На око премери, че този тежи към двеста и петдесет фунта^[1]. Дрехата му беше от едно парче плат, украсен с цветни фигури, и не можеше да скрие големите гънки мазнина около гръдния кош, корема и бедрата му. А вратът му беше толкова плувнал в лой, че човекът като че ли изобщо нямаше брадичка.

Но не само той представляваше необичайна гледка в стаята. Зад дебелия мъж беше коленичила млада жена, която внимателно масажираше огромния му врат. Отпърво на Джан ѝ се стори, че е напълно гола. Но после видя някаква тясна препаска на слабините ѝ, нищо повече от няколко ивички кожа. Голотата на момичето и раболепното изражение, с което прислужваше на дебелака, накараха Джан да се засрами заради нея, но и да се отврати.

— Аха, амазонка! — възкликна дебелакът с дълбокия си глас, щом Танит я бутна напред. — Какво малко сочно парченце!

На Джан ѝ мина през ума ужасната мисъл, че той ще накара и нея да се съблече, но дебелакът само се засмя и каза на Танит:

— От тази ще стане страхотна стъклоходка. Има ли и други амазонки за продажба?

Танит обясни какво се е случило. Дебелакът изхъмка съжалително, после бръкна под една възглавница и извади малка кожена кесийка, раздруса я и тя зазвъня метално.

— Парите ти, както се уговорихме, войнико — каза той и подхвърли кесийката на Танит. — Можеш да си вървиш вече.

Танит пхна кесийката в по-голяма, увиснала от колана му, без да провери съдържанието ѝ.

— Благодаря Ви, Гилдмайстор — каза той и бързо излезе от стаята.

Джан съжали, че той си отиде. Макар че той бе я пленил, беше по някакъв начин връзка с предишния ѝ живот. Тя погледна

неспокойно дебелия мъж, който взе дървен уред от паницата пред себе си и го засмука. Джан се изуми от дима, излизащ от другия край на уреда.

— И тъй, амазонке — каза той, — надявам се да харесаш положението си и да не проявяваш неподчинение. Предполагам, обяснили са ти последствията от такова поведение?

Джан кимна, опитвайки се да изглежда покорна.

— Добре. Ако се съди по вида ти, ще бъдеш ценен работник. Ще ми бъде неприятно да те загубя прекалено бързо. И внимавай, подчинявай се на този от моите роби, който те вземе. Само да чуя, че правиш някоя глупост от онези, на които си свикнала в Минерва, и ще заповядам да те набият с камшик. Сега живееш в мъжки свят, амазонке. Тук на жените не им се чува гласът.

Той изведнъж се разсмя.

— Не че моята покойна съпруга някога се примири с този житейски факт.

Другият мъж също се изсмя, но веднага млъкна, щом сериозното изражение се върна на дебелия лице.

— Хъм, струва ми се, че такава сочна малка мръвка може да създаде неприятности между робите. Бени, като я заведеш при тях, по-добре остане и виж дали ще се разберат кой да я вземе. Опитай се да измислиш нещо, за да няма търкания.

— Разбрано, шефе.

На Джан и се прииска да се бе върнала в клетката заедно с другите жени. Изобщо не смяташе да стане плътска собственост на някой подобен на животно роб. Нямаше друг избор, освен да се защити, а това рано или късно щеше да свърши с нейната смърт. Колкото по-скоро намереше начин да постави бомбата, толкова по-добре.

Дебелакът пак се пресегна към паницата, от която взе уреда за пушене. Този път вдигна малък метален прът със звездичка на края. Звездичката беше нажежена до червено. Той въздъхна.

— Страхувам се, че трябва да се занимаем и с тази дребна неприятност, преди да слезеш долу, амазонке. Хайде сега, ела по-наблизо и коленичи.

Джан веднага разбра какво иска да й направи, макар и да не знаеше точно къде. Тя инстинктивно се дръпна назад. Незабавно

могъща ръка я сграбчи за врата и я обездвижи напълно. Дебелакът поклати глава, от движението цялата мазнина по врата му се разклати гадно. Той каза тъжно:

— Момиче, никога повече не проявявай неподчинение. Но ти си тук съвсем отскоро и ще бъда снизходителен. Бени, ако обичаш, само едно леко докосване с твоята наказателна палка.

Преди Джан да разбере какво става, видя с тъгълчето на окото си как мъжът допира върха на палката до дясната ѝ ръка. Веднага ѝ се наложи да открие, че това не е никаква палка. Всяка нервна клетка в тялото ѝ избухна в пламъци. Не вярваше, че Майката богиня може да допусне такава мъка в света. Закрепця...

Болката изчезна, а тя се намери на колене, повръщаше стомашните си сокове. Беше изпразнила и пикочния си мехур, но след тази болка нищо нямаше значение. И когато Бени я довлече по-близо до дебелака, за да допре светещата звезда на клеймото до дясната ѝ буза, тя не издаде звук. Само гледаше в празните очи на момичето, което не спираше да разтрива врата на дебелака, дори по време на заклеимяването. Джан вече не я презираше. За да не допрат пак до тялото ѝ тази черна палка, в момента беше готова да заеме мястото на момичето и да прави същото.

Дебелакът остави металния прът в паницата и каза:

— Вече носиш робския знак. Завинаги. Като нея. Виж я.

Той посочи лицето на голото момиче. Джан чак сега забеляза малката черна звездичка на дясната ѝ буза. Помисли си, че изглежда доста красиво.

— Можеш да влизаш и да се движиш само в онези части на Небесния господар, които са маркирани със същите черни звезди — продължи мъжът. — Ако те намерят извън очертанията им, веднага ще бъдеш изхвърлена от Небесния господар. Нали ме разбра, амазонке?

Тя бързо потвърди, за да не го разсърди отново.

— Добре. Бени, сега я заведи при другите роби.

Докато Бени ѝ помагаше да стане, дебелакът добави:

— Надявам се да се окажеш чиста, тогава ще се опознаем много, много по-добре. Ще ти хареса ли?

Джан преглътна и каза:

— Да. Ще ми хареса.

Момичето за първи път прояви някаква реакция, като се намръщи. Дебелакът се засмя и им махна да тръгват. Бени бързо изведе Джан. Тя погледна надолу и с облекчение видя черната палка отново окачена на колана му.

Той я отведе в много тесен коридор, повече приличащ на тунел, лошо осветен и смрадлив. Джан трябваше да се навежда, за да не си удари главата в тавана. Не бяха вървели много и пред тях застана огромен плъх. Гледаше ги без никаква проява на страх и когато Джан го доближи само на няколко стъпки, внезапно изчезна в дупка на пода.

Най-накрая тунелът се разшири, вече беше по-добре осветен. Стигаше до нещо като кръстопът на коридори, водещи на различни страни. Един слизаше право надолу. От него се носеха звуци на продрани мъжки гласове и страховити кухненски миризми.

— Хайде, слизай — заповяда Бени, сочейки стълбата в тунела. Джан се подчини и Бени я последва. След малко стълбата се показва от тавана на тясна, но много дълга стая. Джан се поколеба и огледа лицата, всички я бяха зяпнали. Когато тя се появи, настъпи тишина, но после някакъв мъж се провикна:

— Не се стеснявай, сладурче! Слизай тука!

Избухна смях, последван от подвиквания и мяукане. Джан се опита да се върне, но Бени здраво я ритна по главата с тока на обувката си и тя по принуда прелетя остатъка от пътя.

За малко пак стана тихо, щом обитателите на дългата стая видяха Бени да слиза от дупката на тавана. Но когато Джан се изправи на пода, подмятанията и смехът изригнаха отново. Изведнъж отвсякъде я притиснаха мъжки тела. За момент тя помисли, че в стаята има само мъже, но видя и няколко жени край тълпата. По гримасите им се разбираше, че не споделят удоволствието на мъжете от нейната поява.

Тя си отдъхна, когато Бени застана до нея край стълбата. Той разчисти пространството около тях, като просто хвана палката и натисна някакво копче на дръжката ѝ. Виковете пак замряха. После един от мъжете попита:

— Ей, Бени, коя е твоята малка приятелка?

— Тя е от града на амазонките, дето го размазахме вчера — каза им Бени весело. — Дошла е да поживее при вас...

Джан се сви от гръмовния им смях. Бени понадигна палката, с което показва, че иска тишина.

— Я ме чуйте сега, сбирщина стъклоблизци, шефът не иска да се сбиете за малката амазонка. Тази година имаше много трупове и сакати от вашите караници и на него не му харесва тая работа. Вие му трябва и не му харесва да губи ценни неща, ей тъй за нищо. Нали така?

Той ги огледа. Някои промърмориха съгласието си. Бени продължи:

— Щом сте съгласни, хайде да оправим тая работа като хора с акъл. Да вдигнат ръка онези, които искат това парче.

Гора от ръце се изстреля нагоре и пак имаше много смях. Бени се озъби.

— Няма вечно да стоя тука, идиоти такива, я по-кратко.

Той посочи с палката един от мъжете.

— Ей, Барт! За какво си вдигнал тая ръка, бе? Знам, че имаш две жени. Какво ще я правиш още една?

Барт, едър мъж със забележителна брада, се ухили и каза:

— А ти за к'во мислиш, че ми трябва?

Още смях. Даже Бени се усмихна, но скоро пак се озъби.

— Сваляй ръката, Барт — заповяда той. — И всички, дете имате жени, ако ще да умирате за още една, сваляйте ръцете.

Бавно и неохотно много от ръцете изчезнаха. Но и много още останаха. Явно беше, че сред робите мъжете са доста повече от жените. Точно тогава Джан забеляза мъж, който стоеше настрана от останалите. Беше се облегал на стената до две жени, които гледаха Джан и си говореха нещо. Скръстил ръце на гърдите си, той също я гледаше с привидно безразличие. Тя го забеляза, защото не само нямаше брада, но и за разлика от останалите беше напълно плешив.

Вниманието ѝ принудително се върна към положението в момента — един от мъжете пристъпи напред и стисна задника ѝ до болка.

— Само оглеждам стоката — протестира той, когато Бени замахна към него с палката. — Де да знам к'во има под тия парцали. Що не я накараш да ги махне, а, Бени?

Чу се хорово изревано съгласие от мъжете наоколо. Но на Бени това не му се стори забавно. Като се мръщеше, той се вглеждаше в лицата наоколо, после реши нещо. Посочи с палката и извика:

— Ей, Буца! Я ела насам!

Тълпата се раздели, когато огромният мъж приближи. Долната му челюст беше необикновено дълга, видът и движенията му напомняха на Джан за шимпанзетата.

— Казвай, Бени — промърмори той.

— Вече си нямаш жена, нали така? Откакто оная, как ѝ беше името, „полетя“ преди месеци, май въжето ѝ се скъса...

— Буцата го преряза — каза някой и се изхили.

— Не съм! — каза Буцата ядосано и се огледа за подигравчиата.

— Стига глупости! — отсече Бени. — Казах ви, няма да си губя целия ден с вас. Буца, това парче искаш ли го?

Чуха се недоволни викове. Бени пак размаха палката и каза:

— Нали сте идиоти, никога няма да се разберете за нея. Затова аз решавам. Буцата взема амазонката. На когото не му харесва, да се оплаче на шефа.

Той се обърна към Буцата:

— Нали добре разбрах, Буца, искаш я?

Джан гледаше грамадата пред себе си с чувството, че потъва. Той също я зяпаше с малките си и тъпи очички. Джан бе виждала повече ум в очите на най-обикновени шимпанзета. Той кимна бавно:

— Тъхъ, искам я.

— Добре — каза Бени.

Той бутна Джан към Буцата, който я сграбчи за ръката с една от огромните си длани и се ухили. Някои ръкопляскаха, други се присмиваха, имаше и няколко гадни предложения.

— Всички вие, оставете самички тия двамата щастливци — заповяда Бени. — А съм чул нещо да е станало, голяма целувка от старата палка ще получат майтапчиите.

После бързо се изкачи обратно по стълбата. Джан още един път се почувства изоставена, макар че повече се страхуваше от Бени с неговата наказателна палка, отколкото от Танит.

— Айде да ходим — каза мъжът, наричан Буцата.

Той я теглеше през смеещата се тълпа и по-нататък по дългата стая. Тя мярна за миг цяла редица открити огнища. В повечето вдигаха пара разни гърнета, но в едно имаше малко прасе на шиш. Гърлото ѝ се сви. Винаги се беше страхувала, че Небесните хора ядат месо, и сега излезе истина...

— Махайте се, бе! — внезапно измуча Буцата, завъртайки се назад, като почти изтръгна ръката на Джан от рамото.

След тях вървеше групичка роби. Те се хилеха и псуваха, но когато Буцата пак я задържа, не ги последваха.

Минаха през обширно открито място, после стаята се стесни от редица стъкмени килийки от двете ѝ страни, направени от най-различни материали. Повечето се състояха от грубо съшити боядисани парчета плат. Тя реши, че това са жилищата на робите и позна — Буцата спря пред едно от тях и дръпна одеялото на входа.

— Айде вътре — заповяда той и така я бутна, че тя се просна върху мръсната сламена черга.

Едно пиле изписука от страх и се втурна навън. Джан се огледа. Стаичката беше голяма десет на осем стъпки. До една от стените имаше зацапан дюшек. Обзавеждането се състоеше от изплетен от пръти сандък с висящ отпред катинар. По пода бяха пръснати неизмити съдове, омазнени дрехи, кости и разни боклуци. Миризмата беше нетърпима.

Буцата пусна одеялото на мястото му, послуша се подозрително за някакъв звук отвън и застана над Джан.

— Убава си. Ареса ми — каза ѝ той с плоския си безчувствен глас.

Джан се надигна. Видя в очите му някаква искрица и вече знаеше какво ще последва. Този път нямаше как да избяга.

— Искаш да се любиш с мен ли? — попита тя с треперещ глас.

Той се намръщи.

— Да се любя?... — лицето му се проясни. — Да бе, да бе, ще се любим, значи.

Той протегна ръце към нея. Тя отстъпи назад.

— Ами ако кажа, че не искам?

Сега той наистина се озадачи.

— К'во? Нещо не мо'а те разбере...

Той пак посегна. Този път тя не се дръпна. Едната от месестите ръце я сграбчи за рамото, другата задържа дрехата ѝ. Тя го доближи плътно и дясното ѝ коляно се заби със страшна сила в слабините му. Той изохка и се присви, лицето му се сгърчи от болка и изненада. Тя стовари юмрука си в гръдния му кош над сърцето, после се измъкна от вече немощните лапи. Той се свлече на ръце и колене, пъхтейки и

стенейки. Тя бързо пристъпи отстрани, ритна го в стомаха ѝ вдигна ръка за смъртоносния удар отзад по врата. Но преди ръбът на дланта да се стрелне към целта си, някой хвана изотзад китката на ръката ѝ. Един развеселен глас рече:

— Много впечатляващо, малка амазонке, но не и умно.

[1] 1 фунт = 454 грама. ↑

ГЛАВА ОСМА

Тя бързо се обърна. Беше плешивият мъж, когото забеляза порано. Той се усмихваше, но не пускаше китката ѝ. Въпреки шока и яростта от внезапната му намеса, тя забеляза, че очите му са различни по цвят. Едното беше синьо, другото — зелено.

Тя замахна със свободната си ръка, с изправени пръсти, към гърлото му. Миг по-късно той държеше здраво и двете ѝ ръце. Наглед сух и немного по-висок от нея, беше доста по-силен, отколкото можеше да се очаква.

— Успокой се, малка амазонке, — по-добре работи с главата си — каза той вежливо. — Така може и да я загубиш. Ще ми се довериш ли, а?

— На тебе! — изсъска тя пренебрежително. — Защо да ти се доверявам?

— Защото поне засега аз съм единствената ти надежда за оцеляване — той освободи лявата ѝ ръка. — Ще пусна и другата ти ръка, ако обещаеш да не ми посягаш и да не правиш глупости. Например да не бягаш. Бива ли?

Тя кимна, макар и с нежелание. Разбираше, че в момента няма избор.

— Така да бъде — каза той и я остави.

Наведе се към Буцата, който още си стоеше на четири крака и мучеше, и му помогна да стане. Присвитите от болка очи на Буцата се втренчиха в Джан, лицето му се кривеше от злоба.

— Ще я... убия! — проскърца той и понечи да хване Джан, но плешивият мъж го задържа на мястото му без особено усилие. Първото впечатление на Джан се потвърди. Той наистина беше силен.

— По-леко, Буца — предупреди плешивият, побутна го към дюшека и го накара да седне. — Ако я убиеш, Баниън здраво ще ти се разсърди.

Буцата се държеше за слабините и гледаше Джан със святкащ поглед.

— Дадено, няма да я трепя... Само ще й натроша ръцете и краката, ама бавно.

— Чудесно, радвам се, че вече използваш въображението си, Буца — каза безгрижно плешивият. — Но ако обмислиш още малко нещата, ще видиш, че резултатът остава същият. Стъклоходец с натрошени крака не върши работа на Баниън. Не, не, предлагам ти много по-добро решение. Дай ми амазонката.

— К'во? — Буцата изгледа плешивия с присвити от подозрителност очи. — Що?

— Ами ти очевидно няма да се справиш, а от друга страна, аз имам опит с такива жени. Зная как да се държа с тях. Не се тревожи, скоро ще я пречупя, но без да й чупя костите. Тя пак ще може да работи за Баниън.

— Опитай да ме пречупиш, ще те убия — подхвърли ядосано Джан.

— Млъквай — каза той, без да я погледне. — Какво ще кажеш, Буца?

Буцата поклати глава.

— Няма да стане тая, Майлоу. Бени на мене ми я даде. Ще си я задържа.

Мъжът, наречен Майлоу, въздъхна.

— Колко неприятно, Буца, защото аз я вземам. Искам да получа и твоето съгласие.

Той седна до Буцата на мръсния дюшек и обхвана с ръка раменете на огромния мъж. Буцата се опита да се дръпне. Изглеждаше неспокоен.

— Без номера, Майлоу. Знам те аз...

Майлоу му се усмихна тъжно.

— Едва ли. Но не се тревожи, Буца, ще минем без номера. Само кажи, ако някой попита, че амазонката ти е създавала ядове и затова си ми я дал.

— Не — повтори Буцата.

Той все още безуспешно се опитваше да махне ръката на по-дребния мъж от раменете си.

— Бъди разумен — каза Майлоу с непоклонливо спокойствие. — Направи каквото казвам и ще ти дължа една-две услуги. Нали знаеш колко полезни са моите услуги, Буца? Иначе...

Ръката му се затегна около другия. Буцата замръзна. Лицето му побеля, а по врата му изскочиха вените.

— Ти си магьосник, Майлоу! — задъха се той. — Всички... те мразим. Ще те утрепем някой ден... ще видиш...

— Че колко пъти се опитвахте? Три пъти ми рязахте осигурителното въже и още съм жив, нали, Буца? Даже с отровата в храната ми нищо не стана, а колкото до онзи смешен опит на Бронски в тоалетната... — Майлоу наведе глава в престорена тъга. — Чудя се какво ли му се случи на стария добър Бронски. Но стига сладки спомени, да се върнем на нашия въпрос.

Стоманената му прегръдка се стегна още по-силно. Джан чу как нещо изпука в тялото на Буцата. Той изблея тъничко и закима с глава трескаво. Майлоу го пусна. Буцата се дръпна по-надалеч от него и се обгърна с дългите си ръце, сякаш му беше студено.

— Зимай я, зимай я — избърбори той.

Майлоу му се усмихна и даже Джан потрепери от напрежение, толкова сбъркана беше тази усмивка. Може би Буцата не се лъжеше, може би този Майлоу наистина е магьосник. Майлоу каза:

— Буца, значи ако някой те попита, ще кажеш, че си ми дал момичето по собствено желание?

— Да бе, ще кажа. Заклевам се.

— Добър човек си ти.

Майлоу го потупа одобрително по рамото. Буцата се сгърчи от докосването. Майлоу стана и се усмихна на Джан.

— Можем вече да си ходим.

— Никъде не отивам с тебе — отвърна Джан.

— Искаш да останеш тук ли? С него? — Майлоу посочи зашеметения мъж, който все така гледаше в пода, притиснал ръце до тялото си.

— Не — призна Джан. — Но пък изобщо не искам да ходя никъде с тебе.

Той въздъхна и я попита за името ѝ. Тя му каза.

— Добре, Джан, бъди разумна. Друго, освен да ми се довериш, не можеш да направиш. Аз съм единственият ти шанс да оцелееш. Вече ти спасих живота веднъж. Ако беше убила Буцата, другите щяха да те разкъсат на парчета. Буквално.

— Защо искаш да ми помогнеш?

— Защото и ти можеш да ми помогнеш.

— Как?

— Това можем да обсъдим и без свидетели. Хайде — той ѝ протегна ръка.

След дълго колебание тя каза:

— Добре де, ще дойда с тебе, но те предупреждавам — само да ме докоснеш и ще те убия.

Той се усмихна.

— Дълготрайна привързаност е възниквала и след далеч по-неромантични първоначални признания.

Той явно мислеше, че е казал нещо забавно, но Джан не схвана шегата.

Неговата ниша беше почти в края на дългата стая. В сравнение с дупката на Буцата изглеждаше безупречна. Имаше и мебели. Легло, малка маса и стол, всички направени от сложно преплетени пръти. Сламената постилка на пода беше почти чиста, нямаше и следа от огризки. На една от „стените“ даже имаше рисунка. Тя висеше от пръта, поддържащ платнената преграда. Беше твърде странна наглед. Объркана въртележка от цветове, като че оформяха някаква фигура, но Джан не можа да определи каква. Все едно да видиш нещо с крайчеца на окото.

Майлоу седна на плетения стол, който изскърца силно, и посочи към леглото. Тя приседна напрегнато, вперила подозрителен поглед в мъжа.

— Отпусни се — каза ѝ той. — Няма да скоча върху тебе и да ти раздера дрехите.

— Знам, че няма. Ще бъдеш труп, ако опиташ.

Каза това самоуверено, но съвсем не беше сигурна в себе си. След видяното в нишата на Буцата, знаеше, че би била безпомощна пред този човек. Навярно и той помисли същото, защото се развесели и подхвърли:

— Бедничката малка амазонка, доколкото виждам, наскоро си се сражавала. Тази рана на главата ти изглежда зле. И отокът на бузата. Кой те удари? Съвсем пресни са, нали?

Тя му каза за юмручния удар, получен от Небесния войн. Той изхъмка състрадателно.

— Някакви други рани имаш ли освен видимите? — попита той.

— Само няколко порязвания по ръцете и краката, но те вече не кървят.

— А вътрешно? Някакви болки или други признаци?

— Стомахът ме боли — призна тя. — Не ми минава, откакто онзи Бени ми причини болка с палката.

Майлоу се озъби.

— Използвал е наказателната палка?

— Да. Ужасно беше. Как го направи? Да не е магия?

— Нещо такова — той прокара длан по плешивата си глава, като че отмяташе назад косата си. — Виж какво, доста неща знаея от медицината. Ако искаш, бих могъл да те прегледам.

Предпазливостта ѝ, отслабнала малко заради проявената от него симпатия, веднага се събуди.

— Казах ти да не ме докосваш. Каквато и да е причината.

— Добре, добре — каза той с вдигнати ръце, сякаш за да се пази от невидим удар. — Забрави това, разбрахме ли се? Хайде сега да си направим нещо за ядене и пиене. Жадна ли си? И кога си яла за последен път?

Тя беше и жадна, и непоносимо гладна. Макар с нежелание каза това на Майлоу. Той отиде до плетения сандък, подобен на онзи в килийката на Буцата, и го отключи. Извади отвътре манерка и я подхвърли на Джан. Беше пълна до половината с вода. Тя жадно я надигна.

— Страхувам се, че няма нищо прясно за ядене — обясни той, докато ровеше из сандъка. — Какво ще кажеш за малко сушено осолено телешко?

Тя свали манерката от устата си.

— Това да не е месо?

Той я изгледа присмехулно.

— Я да видим ще познае ли. Ти си вегетарианка, нали?

— Разбира се. Всички в Минерва сме... — Тя се запъна. Беше забравила за момент, че Минерва вече не съществува.

Той сигурно пак позна за какво мисли тя, защото изрече внимателно:

— Имам някакви бисквити тук. Доста хранителни са. И в тях няма месо.

Той ѝ подаде малко пакетче. Със сълзи в очите тя разгърна мазната опаковка и взе една бисквита. Наглед небрежно направена, но с добър вкус.

Докато се занимаваше с втората, Майлоу каза:

— Ще ти бъде ли прекалено тежко, ако поговорим за случилото се?

Тя поклати глава отрицателно.

— И аз бих искала.

— Разкажи ми най-напред за Минерва. Да си призная, не съм наясно как се е развивала напоследък. Познавам само историческите ѝ корени. Учудих се, че още говорите основния вариант на Американско. Бих могъл и да предположа, че сте създали собствен феминистки език досега.

Тя се намръщи. Казаното от него ѝ се струваше почти безсмислено. Но през следващите месеци това щеше да стане нещо съвсем привично.

— Историческите корени на Минерва ли?... Какво искаш да кажеш?

— Не знаеш ли какво е било началото на Минерва?

— Разбира се, че знам. След като Майката богиня наказала Древните мъже за злото, сторено на тази земя, тя създава Минерва, та жените да бъдат истински свободни.

Майлоу само я гледаше, после каза тихо:

— Исусе Христе...

— Кой?

— Няма значение. Друг път ще ти кажа. Виж сега, нямахте ли никакви исторически книги в този ваш град?

— Книги ли? — каза тя недоумяващо.

Той въздъхна.

— Да, да, само се надявах. Гъбичките би трябвало отдавна да са им видели сметката. Но какво е станало с другите видове записи? С електрониката? С компютрите? Нали имахте някакви компютри там долу?

— Не знам какво е компютър, но там, долу, не допускахме злите измислици на Мъжа.

— Значи не знаеш нищо за нищо — той изумено разтърси глава.

— Господи, ти си по-невинна даже отколкото изглеждаш.

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че той току-що я бе обидил.

— А ти как си представяш началото на Минерва? — попита го тя раздразнено.

— Не си представям. Зная. Била е държава в древна Америка. По-точно, една от основните държави, на които се разпаднала Америка в периода непосредствено преди Генетичните войни. Чувала ли си поне за Генетичните войни?

— Естествено.

— Но никога досега не си чувала за Съединените американски щати?

Тя си призна невежеството.

— Америка — започна той обясненията си — някога била велика империя. Заедно с друга голяма империя — Съветския съюз, тя създала могъщ съюз — Американо-съветския, който на практика управлявал целия свят повече от петдесет години през двадесет и първия век. — Той спря и я погледна. — Разбра ли нещо?

— Не — каза тя искрено.

Той пак въздъхна, но продължи.

— Ами Съюзът накрая се разпаднал и двете империи започнали да се раздробяват на множество независими държави. Минерва била една от тях и при това доста голяма. В нея имало по-малка държава, населена само с жени, но Минерва като цяло допускала и мъжко население. Обаче мъжете могли да станат нейни граждани, само ако приемели определени условия — да подложат на цялостни генетични изменения телата и мозъците си. Този генетичен „ремонт“ водел до смекчаване, ако не до пълно изчезване, на някои нежелани мъжки особености. Една от промените ги направила по-дребни, а жените от Минерва пък били изменени с по-големи размери. И така с един удар, естественото физическо превъзходство на мъжете, а то било първичната причина за обичайната експлоатация и потисничество спрямо жените в историята, било премах...

Той млъкна. Джан се прозяваше. Майлоу каза:

— Не те ли интересува как е била създадена Минерва?

— Минерва изобщо не е била създадена така. Говориш глупости.

— Но приказките за Майката богиня, която създава Минерва, не са глупости, щом вярваш в тях, нали? — попита той усмихнато.

— Разбира се, не са.

— Щом е така, ако Майката богиня е създала Минерва, за да бъдат жените истински свободни, как ще ми обясниш това? — Той махна с ръка към околните предмети. — Стотици години Минерва заедно с всички други земни общности по целия свят, е зависела напълно от волята на Небесните господари. Не бих нарекъл това свобода. Вашата богиня добре ви е измамила.

— Тя не е нашата богиня — каза Джан ядосано. — Тя е единствената, истинска Майка богиня, създателка на всичко съществуващо. Тя не е дала абсолютна свобода на Минерва. Тя оставила Небесните господари като символ на Мъжкото зло, тъй че никога да не сме безгрижни при неговата опасност.

— Ама че символ — измърмори Майлоу. — Вчера направо стъпка града ви в калта.

Тя примигна.

— Не е нужно да ми припомняш.

— Съжалявам, опитвам се само да се обоснова. Вашата Майка богиня като че ли е прибегнала до ненужни крайности, за да покаже колко зъл е мъжът. Предполагам, че малцина са оцелели.

Джан наведе глава.

— Не — каза тя с прекършен глас. — Аз съм единствената. Искам да кажа, единствената жена. На кораба има и четирима мъже от Минерва...

Тя скри лице в ръцете си и зариде. Майлоу търпеливо изчака, после продължи:

— Не можеш да бъдеш сигурна, че си единствената оцеляла жена от твой град. Небесните войни не са непогрешими. Доста вероятно е да са пропуснали мнозина, претърсвайки развалините.

Тя свали ръце и се вторачи в него.

— Наистина ли го мислиш? — попита тя умолително.

— Смятам, че има достатъчно голяма вероятност. И още нещо трябва да помниш — вашата Минерва не беше единствена по рода си.

Тя съвсем се обърка.

— За какво говориш?

— И това ли не знаеш? Минерва не е само една. Аз поне зная още един град под владичеството на Небесния господар. Голям е почти колкото вашия. Той също се нарича Минерва и е само на четвърт ден полет на изток. Чувал съм и за други общности като Минерва.

Той се отпусна назад на стола си и се усмихна на невярващото лице на Джан.

— Сама виждаш, не си толкова самотна, колкото си мислиш.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Общата тоалетна изглеждаше не по-добре, отколкото Майлоу я описа. Продълговато смърдящо помещение с редици мръсни умивалници, писоари и клекала в ниши без врати. За късмет, когато тя влезе, вътре имаше само един човек — жена, показваща се от нишата. Тя изгледа Джан с трудно разбираемо изражение.

Щом тя излезе, Джан се вмъкна в една от нишите. Беше нервна и се надяваше Майлоу да спази обещанието си, че ще стои пред входа на тоалетната. Каза му, че не иска нито един мъж да я вижда гола (което си беше вярно), но имаше и друга причина — искаше да извади от себе си запалителната бомба.

Просто вече не можеше да понася това нещо. Причиняваше ѝ прекалено много неудобства.

Тя бързо съблече торбестата дреха и измъкна бомбата, чувствайки се уязвима и беззащитна. После клекна, за да облекчи червата си, махна плата от бомбата и я разгледа. Докато беше в нея, усещаше я огромна, но сега, върху дланта на ръката ѝ, изглеждаше смешно малка за целта, за която беше направена. Джан въздъхна и я пусна в един от многобройните джобове на дрехата.

Безпокоеше се за съдбата си в Небесния господар, но поне духът ѝ се съживи малко. Казаното от Майлоу за другите като Минерва сякаш промени всичко. Отначало не можа да му повярва. Струваше ѝ се невероятно, че никой от нейната Минерва не е знаел за подобните ѝ общности, но обяснението на Майлоу я убеди.

— Казах ти вече, първоначалната Минерва е обхващала твърде обширна територия. Щом пустошта започнала да се разпростира, и Минерва споделила съдбата на останалите държави — раздробила се на различни части, които загубили връзка една с друга. Нали вие от Минерва сте отrekli употребата на „зли“ изобретения като радиото, тъй като общуването между отделните ви общности трябва да е секнало преди цели епохи.

Мисълта, че някъде има друга Минерва, макар и населена с непознати, подкрепяше духа ѝ. Някак ще се добере до нея... някога. Но

най-напред трябва да се справи с простичката задача за унищожаването на „Господаря Панглот“, пък и да остане жива, за да я изпълни.

До клекалото от пода се подаваше някакъв олющен лост. Тя го дръпна, очаквайки струя вода. Но вместо това се чу съскане. Тя предположи, че лостът задейства въздушна помпа, която засмуква отпадъците и несъмнено ги изхвърля надолу към земята.

Бързешком се облече и излезе от нишата. В тоалетната все още нямаше никой. Отиде при една от зацапаните мивки и завъртя кранчето. Появи се тъничка струйка кафеникава вода. Майлоу ѝ беше казал, че водата не достига във въздушния кораб и затова се разпределя строго. С тази вода можеше само да се измие. Мечтаеше си за още един душ, защото, както я предупреди Танит, бялата течност раздразни кожата ѝ. Но трябваше да се задоволи само да поизмие лицето и ръцете си.

Тръгна към изхода на тоалетната и чу несдържани гласове. В коридора отвън трима мъже стояха срещу Майлоу. Изглеждаха ядосани, но внимаваха да не го доближават.

— ...нали чу какво заповяда Бени, а, Майлоу? — казваше единият. — Буцата да вземе амазонката. А ти какво правиш с нея?

— Казах ти вече — гласът на Майлоу не губеше обичайното си спокойствие. — Буцата каза, че мога да я взема. Вече не я искаше. Сигурно се страхува да не се зарази.

— Яж ми ташаците! — изръмжа друг. — Я си признай, ти си го накарал да ти я даде!

— Като не ми вярвате, защо не попитате Буцата?

— Питаме го вече. И той същото приказва като тебе.

— Значи няма проблеми.

— Нещо не е наред с него, Майлоу. Зле е. Май си му направил нещо.

— Аз? Да направя нещо на Буцата? — Майлоу се изсмя. — Ама че глупости.

— Знаем как ги вършиш тия работи, Майлоу. Ще трябва да му я върнеш.

Майлоу скръсти ръце.

— Не. Тя остава при мен. И ако някой се опита да ми я вземе, ще бъда крайно недоволен. Никой от нас не иска това, нали, момчета?

Всеки от тримата мъже беше по-едър от Майлоу, но дори не пристъпиха към него. След дълго напрегнато мълчание единият процеди през зъби:

— Все някога ще те добараме, Майлоу. Нали знаеш, няма да ти е вечен късметът. И тая се връща при Буцата — той посочи Джан. — Когато той свърши с нея, и ние ще си поиграем. Няма да траем тука амазонка, дето не си знае мястото.

— Можете да поверите обучението на дамата в моите опитни ръце — каза Майлоу. — А сега, ако сме приключили с този вълнуващ светски разговор, ние си тръгваме. Хайде, Джан.

Няколко мига тримата мъже не помръднаха, после внезапно се обърнаха като един и се махнаха от късия коридор.

— Те се боят от тебе — тихо каза Джан на Майлоу, след като последваха тримата мъже в голямата стая.

— Суеверни са — каза той. — Обикновени невежи глупаци. Повечето от робите преди са били мародери. Писнало им е да се борят за живота си в пустошта и са дали сигнал на „Господаря Панглот“, че искат да се качат. Макар да са знаели — това означава робство.

Върнаха се в неговата ниша. Сега Джан чуваше шумове от съседните ниши, идващи през тънките прегради. Говорещите като че снишаваха гласовете си.

Майлоу пак й посочи леглото, а сам се настани на стола.

— Изглеждаш по-добре — каза той одобряващо.

— Благодаря ти, наистина съм по-добре — отговори тя със сдържан глас.

Изведнъж леглото се разклати леко и тя се хвана за ръба, за да не се просне.

— Какво става? — попита тя разтревожено.

— Нищо особено, променят курса — увери я той.

Подът отново стана водоравен. Джан си отдъхна.

— Не мога да повярвам. Досега изобщо не се усещаше. Все трябва да си напомням, че сме във въздуха.

— През повечето време Небесният господар се движи гладко, даже в доста неспокоен въздух. Е, разбира се, когато някой глупак реши да го преведе през самия център на гръмотевична буря, както стана снощи, е доста неприятно.

— Ужасно беше — каза тя, треперейки от спомена.

— Представлението беше във ваша чест — каза ѝ той. — За тебе и другите от Минерва. Аристократите направиха този театър, за да ви смажат веднъж завинаги. Но аз нямам такова доверие в системата за защита от мълнии, каквото те си позволяват. Чух, че друсането е причинило доста повреди из кораба. Друг път няма да се поддават на прибързани капризи. Но вие от Минерва доста ги уплашихте с вашите ракети вчера. Така че буйната им реакция може да се обясни.

— Нашите ракети — процеди Джан горчиво. — Голяма работа свършиха, няма що.

— Това беше възхитителен опит, и то почти успешен. Макар че едва ли щях да се радвам, ако наистина беше успешен — добави той сухо.

— Но не беше. Тези светлинни лъчи унищожиха ракетите до една. Не сме имали никакъв шанс.

— Не сте могли да знаете за съществуването на система за автоматична лазерна защита. Доста хора си отдъхнаха, като видяха, че още работи. От много години не се е налагало да се задейства.

Тя се намръщи.

— Не те разбирам.

— Светлинните лъчи се наричат лазери. Това е особен вид светлина, който не съществува в природата. Добри оръжия са. Тези тук, на Небесния господар, са под контрола на компютър, да го наречем механичен мозък. Той ги използва, за да сваля всичко приближаващо Небесния господар, ако прецени, че е опасно.

Джан се напрягаше да разбере какво ѝ говори Майлоу. Особено недостижима ѝ се стори идеята за „механичния мозък“, както и използването на светлината като оръжие. Но сама беше видяла с очите си как тюркоазените лъчи унищожаваша ракетите.

— Но щом Небесният господар притежава такава ужасна сила — каза тя бавно, — защо не я използва да разруши Минерва? Защо трябваше да пуска онези бомби?

— Нали ти казах, системата е автоматична. Не е под контрола на Аристократите, колкото и да им се иска да не е така. Компютърът, който я управлява, е запечатан и е скрит някъде. Функционира отделно от другите компютърни системи, доколкото и те още работят. Щом техниците от групата, превзела някога този въздушен кораб, не са

могли да се доберат до компютъра, тази сбирщина от невежи никога няма да се справи.

Погледът на Джан беше празен. Той въздъхна дълбоко.

— Добре, ще ти го обясня иначе. Светлинните лъчи са изцяло защитно оръжие и действат независимо от Аристократите. Тези лъчи се насочват само към неживи предмети, като ракетите или някакви други снаряди. Не биха навредили и на птица, камо ли пък на човек.

— Защо в това Небесните господари са толкова милостиви, а в другото са толкова жестоки? — попита тя, напълно объркана.

— Защото, моя невинна малка амазонке, първоначално Небесните господари са имали съвсем други функции спрямо човечеството. Били са наричани Небесните ангели, отчасти заради работата, която вършели, отчасти заради небесния им произход.

— Небесен произход ли?

Майлоу посочи към ниския сив таван.

— Идвали от небето. По-точно — от околоземното пространство. Правили са ги в гигантски орбитален завод на около хиляда мили от земната повърхност.

Джан го погледна с подозрение. Дали си правеше майтап с нея или наистина вярваше в тези приказки за малки деца?

— Как би могъл някой да построи завод толкова високо в небето? И какво би му попречило да падне на земята?

Майлоу завъртя очи в престорено отчаяние.

— Точно в момента май нямам време да ти преподавам основни природни закони. Засега просто ще трябва да ми повярваш, че сме имали средствата за излизане в открития космос. В доста по-големи разновидности на ракетите, които изстрелвахте по нас вчера. И ще трябва да ми повярваш, че ако се издигнеш достатъчно високо, гравитацията вече почти не ти влияе. Точно това е причината за сглобяването на Небесните ангели в орбита. Специалните сплави и другите материали за скелета и външния корпус на въздушния кораб се произвеждали само в условията на безтегловност. Те са невероятно здрави, но са и свръхлеки.

— Разбирам — кимна Джан.

Майлоу се засмя и каза:

— Така ли? Съмнявам се. Там в Минерва сте живели в уютната черупка на невежеството стотици години. Още нещо фантастично за

тебе ще ти кажа. Имали сме в орбита не само заводи, но и цели градове. В орбита около Земята, и около Луната, и около Марс.

— Мисля си, дали не си пил някаква много силна бира днес.

Той пак се разсмя.

— Я виж, поне знаеш нещо за бирата. Доволен съм да чуя, че вие амазонките сте имали поне един порок. Доста бира ли пиехте в Минерва?

— Доста — призна тя. — Но когато зърнената реколта намаля, спряхме производството. До вчера не беше останала кой знае колко в склада, отпускаха я на дажби. Имахме и фабрика за алкохол, но не ставаше за пиене. Използвахме го като гориво. За готвене, за отопление, все за такива работи.

— Пропанол ли беше? Или бутанол?

Тя сви рамене.

— Наричахме го просто алкохол. Течеше от онези големи вани във фабриката. Бяха пълни с някакво кафяво вещество, то беше живо. Слагахме всичко вътре — листа, трева, остатъци от храната, каквато и да е — и това вещество го превръщаше в алкохол.

Майлоу кимна.

— Сещам се какво е това. Получен чрез генно инженерство вид бактерия, предназначена да преработва органични вещества в пропанол или бутанол. Жалко, генното инженерство сега е загубено. Малко само да бяхте почовъркали някои от бактериите и щяхте да имате вана, в която се произвежда етилов алкохол. Този, който може да се пие.

Джан изглеждаше шокирана.

— Да не мислиш, че наистина бихме извършили това богохулство, дори и да имавме възможност?

— Защо пък не. Нали сте използвали предимствата на „злата“ наука, като сте поддържали фабриката през всичките тези години.

— Но аз съм сигурна, че никой в Минерва не знаеше фабриката да е била измислена от генинженерите... — протестира Джан.

— Все някой трябва да е знаел, поне в началото.

— Никой в Минерва не би използвал съзнателно нещо, измислено от генинженерите. Тези мъже са по-виновни от когото и да било светът сега да е това, което е.

— Какво лицемерие! — захили се Майлоу. — Първо на първо, много от тези генинженери са били жени. А и в ранните си години Минерва нашироко е използвала генното инженерство. Личи си по резултатите. Погледни вашите мъже... Ако искаш, погледни себе си.

— Какво общо имам аз?

— Ти си, както някога са наричали този тип, Висш стандарт, съобразно определенията на Генетичната харта на Организацията на обединените нации от 2062 година. Това ти дава цял куп предимства в сравнение с предишните поколения хора. Продължителността на живота ти е малко над двеста години. Физически никога няма да надхвърлиш тридесет и петте, а поне още четиридесет години няма да достигнеш тази зрелост. Спестени са ти всички ужаси на остаряването и смъртта ти, ако оставим настрана непредвидимите случайности, ще бъде бърза и безболезнена.

— Имаш и феноменална имунна система — продължи Майлоу. — Устойчива си на всички обикновени инфекции, както и на болести като рака, преследвали толкова дълго човечеството през историята му. Вероятно си податлива на повечето по-коварни вируси, пуснати в действие през последните фази на Генетичните войни, също и на някои от мутиралите видове гъбички, разпространени в момента. Но тези слабости важат за всички представители на Висшия стандарт. Всичко останало в тебе е с необичайно добро качество. Способностите на твоя организъм да се възстановява са невероятни — когато счупиш кост, тя нараства много бързо и даже централната ти нервна система може да регенерира. За няколко седмици забравяш за травми, които биха парализирали за цял живот предишния тип хора. И отгоре на това нямаш менструация, освен в периоди през двадесет години, ако, разбира се, не забременееш през фертилния си период.

Главата на Джан сякаш се рееше някъде.

— Нямам какво?

— Менструация — каза усмихнато Майлоу в обърканото ѝ лице. — Във времената преди Висшия стандарт жените са имали менструация всеки месец — от пубертета до менопаузата. — Той видя, че от думите му няма никакъв резултат и спря. — На какво са те учили в Минерва? Искам да кажа, за тялото ти?

— Учеха ме как да живея в хармония с тялото си — каза му тя. — Като размишлявам и се отпускам в духа на Майката богиня...

— Не, не — прекъсна я той припряно. — Питам, дали са те учили как работи твоето тяло?

— Ами да. Разбира се.

— Значи познаваш репродуктивната си система? Знаеш, че се раждаш с яйцеклетки в себе си?

Джан кимна.

— А знаеш ли колко са яйцеклетките?

— Около стотина, ако не се лъжа.

— Правилно. Но преди създаването на Висшия стандарт децата от женски пол се раждали с половин милион в своите яйчници.

— О, я стига... — каза тя недоверчиво.

— Точно така е било. И когато през онези времена момичето достигало пубертета, тоест развивала се репродуктивната ѝ система, всеки месец се освобождавала яйцеклетка в матката ѝ. Ако за около две седмици не бивала оплодена, заедно в повърхностните тъкани организъмът я изхвърлял. Това се наричало менструация и макар че влияела на жените по различен начин, повечето я смятали за твърде неприятно преживяване. Освен кървенето, можела да бъде доста болезнена и емоционално разстройваща. Както винаги, за всичко били виновни хормоните. Когато яйцеклетката се намирала в матката, хормоните предизвиквали промени в тъканите на матката, за да е готова за оплождането. Точно тези остри хормонални промени били причината за неприятните преживявания на жените.

— Нито на дума не ти вярвам. Майката богиня не би позволила жените да страдат толкова.

— През онези дни вашата Майка богиня не се е навъртала наоколо — каза студено Майлоу. — Таткото бог управлявал театъра и очевидно е имал зъб на жените.

— Майката богиня е била винаги и ще пребъде завинаги — непреклонно заяви Джан.

— Както ти харесва. Все пак, към средата на двадесет и първи век генинженерите окончателно решили проблема как да изключват молекулярния часовник, причиняващ саморазрушаването на клетките, тоест старостта. Това означавало, че оставало само да протегнат ръка и към безсмъртието. Но, разбира се, ако цялото човечество станело безсмъртно, земните ресурси биха се изтопили твърде бързо. Така че взели решение да наложат възрастова граница, до която можел да бъде

препрограмиран всеки. Дълго се карали в Обединените нации, докато приемат закона за „двеста години плюс още малко“. През онези години Обединените нации още имали тежест, защото ги подкрепял Американско-Съветския съюз.

— А какво е Обединени нации? — попита тя.

Той нетърпеливо махна с ръка.

— И това за друг път. Ето в това била същността — ако хората можели вече да живеят по двеста и повече години, не можело да им се разреши да се размножават свободно както преди. Световните ресурси пак биха се оказали под заплаха. Тъй че Обединените нации решили жените да имат фертилен период за една година на всеки двадесет.

Джан направи гримаса насреща му.

— Да не би да ми казваш, че преди това жените са могли да забременяват по всяко време! — гласът ѝ звучеше изумено.

— Ами точно това се опитвам да ти обясня. И тези два закона на Обединените нации променили не само репродуктивната система на жените, но и целия свят.

— Как така?

— Заради противопоставянето срещу тях. Най-активни били религиозните фундаменталисти... Ислямските нации обявили борба до смърт срещу генетичното бърникане в човешкото тяло. Казвали, че било противно на волята на Аллах...

— Какъв Аллах? — попита Джан.

— Още един от твърде мъжките богове. Ти не би го харесала. Но не били само ислямските нации, имало свирепо противопоставяне и сред западните религиозни фундаменталисти — и католици, и протестанти. Моля те, не ме питай те какви са били. Прекалено дълго ще трябва да ти обяснявам. Просто повярвай — спорът станал доста кръвав.

Виждаш ли, когато Обединените нации издали закона „двеста години плюс още малко“, те декларирали, че всеки, ако не е прекалено стар за генетично преобразуване, има право да му бъде удължен животът до тази граница. Представи си само резултата — хора, живеещи в страни, отхвърлили преобразуването по религиозни причини, естествено искали да отидат в страни, където то било разрешено. Започнал истински ад и когато димът се разсеял, трябвало да чертаят отново всички карти. Повечето от големите държави,

включително и Америка, се разпаднали на множество независими държави, като вашата Минерва.

— Много убедително разказваш — чудеше се Джан.

— Убедително е, защото е истина — отговори той. — И Минерва дължи съществуването си на генното инженерство, с каквито и митове за произхода ви да са ви натъпкали главите. При това жителите на Минерва не се задоволили само с Висшия стандарт — те добавили всички изменения, разрешени от все още съществуващите тогава международни закони. Ранните феминистки се основавали на догмите си и се отвращавали от мисълта, че повечето психологически разлики между мъжа и жената били генетично определени. Идеята миришела прекалено силно на „биологически детерминизъм“, а той бил много непопулярен като политическа теория.

Обаче към края на двадесети век изследванията на механизмите на човешкия мозък показали, че биологическият детерминизъм е доста по-голяма сила в човешките дела, отколкото някой би искал да признае. И, разбира се, феминистките изцяло се възползвали от тези открития няколко десетилетия по-късно, при основаването на Минерва...

Джан поклати глава.

— Съжалявам. Вече се загубих. Не разбирам даже половината думи, които използваш. Например какви са тези феминистки, дето ги споменавах?

Тя силно се раздразни, виждайки колко забавен му се стори въпросът ѝ. Той отметна глава назад и се разхили толкова неудържимо, че от околните ниши се чу гневно мърморене. Накрая каза:

— Добре де, засега стига. Ще продължим с твоето малко позакъсняло образование по историята на нашата нещастна планета, но това ще стане по-нататък. Сега да поговорим за друго — цената, на която ще продължи моята защита и подкрепа за тебе.

— Цената ли? — попита тя озадачено.

— Да, цената, моя малка амазонке. Нали ти казах преди, че трябва да сключим сделка. За да ти помогна аз, ще трябва и ти да ми помогнеш. Като ми дадеш нещо, от което имам нужда.

— Но аз нямам нищо, което да ти дам.

— Съвсем не е така. Имаш себе си.

Майлоу ѝ се усмихваше точно така, както се бе усмихнал преди това на Буцата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Искаш да кажеш, че ще ми помагаш само ако се съглася да правя секс с тебе? — попита разярено Джан.

Чувстваше се стресната и измамена. Беше започнала да му вярва заради проявеното привидно съчувствие. Той сви рамене.

— Принудена си да бъдеш реалистка, Джан. В този свят не можеш да получиш нещо срещу нищо. Особено в този свят, горе. Колкото и да те съжалявам, по природа не съм алтруист. Според мен си привлекателна и чаровна и ми се струва, че въпреки твоето потресаващо невежество можеш да станеш чудесна компаньонка. Да ти кажа честно, нужна ми е жена. Но в тези неща съм твърде придирчив. Ти сама разбираш, че едва ли бих пожелал някоя от жените в летящата зоологическа градина тук. — Той въздъхна и продължи. — Хванаха ме преди три години и оттогава имах само няколко съвсем незадоволителни контакта. Имам нужда от нещо друго и мисля, че ти можеш да ми го дадеш.

Тя се дръпна, колкото можа, по-назад върху леглото.

— Значи смяташ да правиш секс с мен дори и аз да не искам — обвини го тя.

— Казваш го прекалено рязко, но всъщност — да...

— Това е изнасилване.

— Не, изобщо не е — възмути се той. — Няма да те принуждавам насила да го правиш. Не може да бъде изнасилване.

— А ти как го наричаш? Казваш ми, че иначе ще ме дадеш на онези животни наоколо, ако не ти позволя да го вкараш в мен.

Той я изгледа хладнокръвно.

— Момиче, уверявам те, че мога да правя нещо повече от клатенето нагоре-надолу. Но пак ти казвам — няма да те взема насила.

— Даже и да не използваш физическо надмощие, това пак си остава изнасилване — настоя тя.

Той прокара ръка по главата си и каза:

— Предлагам ти да го обмислиш само като делово предложение. Трябва да направиш нещо, което не искаш, за да получиш нещо, което

ти е нужно.

— Ама, разбира се. Аз ти позволявам да ме изнасилиш, а ти ще ме оставиш да живея. Нали на това му казваш делово предложение?

Той се ядоса.

— Няма да те изнасилвам и да, точно така е, да продаваш тялото си е делово предложение. Нарича се проституция и е една от най-древните професии в този свят. Жени — и мъже също — от незапомнени времена са продавали телата си за пари, за храна и за други блага.

— Ако някой не иска да прави секс с друг, но е принуден, за да оцелее, това си остава изнасилване — каза тя упорито.

— Доста педантично подхождаш — каза ѝ той. — Помисли, например за някоя жена, която иска по-разкошен живот. Ако, за да го постигне, спи с някой мъж, към когото не изпитва никакво влечение, това не е изнасилване, нали?

Джан се намръщи.

— Може би не, но аз казах, „за да оцелее“. Не е същото. Жена, принудена да продава тялото си само за да оцелее, бива изнасилвана от мъжете, възползващи се от нейното положение. Колкото ще пари и храна да ѝ дават те са мръсни изнасилвачи, ясно е като бял ден...

— Не бих казал, че... — той се запъна.

— На мен предлагаш да реша дали ще живея — тя побърза да се възползва от положението, — значи: секс или смърт. Иначе казано — изнасилване.

Той вече я гледаше разярен.

— Наслушах се на вашите догми — отсече той. — Занимаваме се със семантични проблеми и е безсмислено да се препираме повече. Ето и моя ултиматум. Имаш точно една седмица, за да решиш ще приемеш ли предложението ми или не. Ако се съ согласиш, ще легнеш с мен доброволно, без приказки за изнасилване или други глупости от Минерва. Ако в края на седмицата не приемеш предложението ми, оттеглям покровителството си и те оставям да се оправяш тук сама. Знаеш какво ще последва. Приемаш ли тези условия?

Джан помълча малко, после каза:

— Наистина ли имам тази седмица, за да реша?

— Да. Обещавам.

— Чудесно тогава. След седмица ще ти кажа.

Тя се облегна на несигурната стена и скръсти ръце. Той като че ли се успокои.

— Това е добре — каза и се усмихна.

Тя не му върна усмивката. Беше решила и с това дойде и спокойствието. Преди да изтече седмицата, вече ще е сложила бомбата там, където ще причини най-страшни разрушения, и Небесният господар ще се сгромоляса от небето.

След неохотното ѝ съгласие да обмисли сексуалното изнудване Майлоу пак стана доброжелателен и поне привидно се стараеше да ѝ направи добро впечатление. Предложи ѝ още една бисквита и я увери, че ще хапнат нещо по-съществено, след като се наспят. После взе тънкия дюшек от леглото и го просна на пода.

— Можеш да спиш на това. Ще ти бъде по-удобно, отколкото на леглото.

Тя му благодари и веднага се опъна на дюшека. Чувстваше се изтощена, но не ѝ се спеше истински. Изглежда, мисълта да заспи я плашеше.

Той стоеше над нея и я гледаше. После каза:

— Можеш да свалиш тази дреха, ако искаш. Няма да ти досаждам. Нали ти обещах.

— По-добре ми е с нея.

Той сви рамене и дръпна свързващата лента на собствената си дреха. Докато я сваляше, Джан хвърли бърз и не особено любопитен поглед към тялото му, после се обърна и затвори очи. Нищо отличително, просто едно мъжко тяло. Вярно, нямаше никакви косми, но пък и мъжете от Минерва не бяха кой знае колко окосмени. Половите му органи изглеждаха нормални, макар че нейните възможности да сравнява опираха само до единствения ѝ контакт със Саймън. Най-странното нещо в тялото на Майлоу беше, че не изглеждаше могъщо. Поне не толкова силно, за да се справи с огромния Буца.

Леглото изскърца под тежестта на Майлоу. През тънките стени още се чуваха приглушени гласове. Някъде по-нататък хлипаше жена. Джан се чудеше дали понякога изключват осветлението, или само го

намаляват. И в момента светлината проникваше през стиснатите ѝ клепачи.

Светлината от лампите на тавана почервения. Минерва отново гореше, пламъците скачаха яростно към небето. Тя чуваше писъци, взривовите на бомбите, отново видя Хелън, която се луташе, стиснала кървавия остатък от ръката си...

Джан отвори очи. Страхове ѝ се сбъдваха — кошмарите от последните два дена я чакаха вътре в главата ѝ. Виденията си пробиваха път, без дори да я чакат да заспи. Ако заспеше, трябваше да изтърпи всичко това отново и отново. Но тя заспиваше. Нямаше как да издържи още дълго въпреки сърбежа по кожата от онази бяла течност. Против волята ѝ очите се затвориха.

Кой ли крещеше? Звучеше ужасно, гласът беше пронизителен и разтърсващ. Късаше нервите на парченца. Джан напрегнато се оглеждаше, но наоколо имаше твърде много дим. Нестихващият крясък приближаваше. От дима изскочи Марта и се затича към нея. Козината на шимпанзето гореше от главата до петите. С приближаването ѝ Джан все по-ясно чуваше пукането на овъгляващата се плът. „Не!“, извика, но обзетата от смъртен страх Марта се хвърли отгоре ѝ. Когато могъщите, изгарящи ръце на шимпанзето се стегнаха около нея, Джан също закрещя...

Викове на Джан не спираха, тя се бореше да се освободи от тези ръце, но не можеше, твърде силни бяха.

— Тихо, тихо, амазонке — каза нечий глас в ухото ѝ. — Хайде, успокой се, това е само сън. Нищо ти няма...

Усещането за пламъци по кожата ѝ изчезваше, макар че могъщите ръце още я държаха здраво. Осъзна къде е — това беше нишата на Майлоу, макар че сега беше по-тъмна. Тя млъкна.

— За Бога, затвори устата на тая кучка! — изкрещя някой от съседните ниши.

— По-добре ли си сега? — меко попита Майлоу.

— Аз... ами... не знам. Какво ми става?

Тялото ѝ се тресеше, крайниците ѝ трепереха така, сякаш имаше конвулсии. Изпълваше я усещането за някакъв ужас без име, струваше ѝ се, че пада от ръба на бездънна пропаст.

— Просто закъсняла реакция към всичко, което си изтърпяла — обясни ѝ той.

Все още я държеше. Тя също се бе вкопчила в Майлоу. Сигурна беше, че ако не се хване за него, силата на ужаса ще я помете и никога повече няма да се измъкне.

— Отпусни се — прошепна той. — Дишай бавно и дълбоко. Едно... две... едно... две...

Непоносимата паника и мъката постепенно отслабваха, треперенето спря. Майлоу я пусна. Тя се чувстваше изтощена и болна. Видя го в неясната светлина да отива до сандъка. Извади малка кутийка и манерката. Коленичи до нея, каза ѝ да си протегне ръката. Сложи в дланта ѝ малко хапче и рече:

— Глътни го. Ще ти помогне да се справиш.

— Какво е това? — попита тя подозрително. Зъбите му проблясваха в здрача.

— Вече се държиш както обикновено. Това е синтезиран хормон — ще стимулира мозъка ти да произведе по-големи количества от един особен енцефалин. Ще се отпуснеш и ще спиш спокойно. По-добре го глътни, преди да съм се отказал. Сега тези неща са редки като кокоши зъби.

Тя вдигна вежди в почуда.

— Но нали всички кокошки имат зъби...

— Няма значение. Поговорката е стара. Просто глътни хапчето.

Колебаше се, но сложи хапчето в устата си. Той ѝ подаде манерката и Джан преглътна лекарството с няколко освежителни глътки вода.

— Нищо различно не усещам — каза тя, връщайки му манерката.

— Ще усетиш — успокои я той и сложи кутийката и манерката в сандъка.

След това пак се обърна към нея, без да става.

— Джан — изрече спокойно. — Какво имаш в джоба си?

— Какво? — попита тя.

За момент не можа да разбере за какво ѝ говори. После си спомни за бомбата. И замръзна.

— Тъж... това е... ами аз... не знам — каза тя притеснено.

— Не знаеш ли какво има в джоба на твоята дреха? — попита Майлоу.

После се наведе и протегна ръка. Тя не му попречи да вземе бомбата от горния джоб. Той я заразглежда в мътната светлина.

— Тежко е — отбеляза. — Та, какво е това нещо, което не знаеш какво е, а, амазонке?

„Майко богиньо, помисли тя, докато той прехвърляше в пръстите си бомбата, ами ако завърти горния край...“

— Дай ми го — настоя тя с протегната ръка. — Тогава ще ти кажа.

Той дълго се колеба, преди да ѝ върне цилиндъра.

— Е, какво е? — не се отказваше да получи отговор.

Нещо ставаше с Джан. Сигурно от хапчето. Вече всичко беше... чудесно. Тревогите и страховете, даже мъката се свличаха от нея като стара коричка от зараснала рана. Беше щастлива и приятно отпусната.

— Джан, кажи ми какво е това — настояваше Майлоу със същия тих и окуражаващ глас.

Защо ли пък да не му кажа, колебаеше се тя.

Какво значение има? Но в последния момент се възпря. Вместо това изговори:

— Това е свещен предмет. Много е свят. Само той ми остана от Минерва. Майка ми ми го даде.

— Майка ти ли?

— Майка ми беше Началничка в Минерва. Голяма работа. Онези, дето им викате „Аристократи“, те не знаят... това е тайна... няма да им кажеш, нали?...

Тя се изтегна на дюшека, подпряна на лакът. Много ѝ се спеше. Чудесно усещане.

— Няма да им кажа — меко потвърди Майлоу. — Но какъв е този предмет?

— Уморена съм — промълви тя унесено. — Искам да спя.

— Веднага ще заспиш, амазонке. Само най-напред ми кажи.

— Много свещен.

— Чух го вече. Искам да зная защо.

— Това е знак на властта. Майката богиня дала няколко от тях на нашите прамайки. — Като изричаше това богохулство, Джан едва усети убождането на съвестта. — Заклех се пред майка ми да се грижа за него. Да го пазя на всяка цена.

— Ясно — каза той бавно. — Но как успя да го пренесеш?

— Скрих го.

Тя се бореше със затварящите се очи. Като че потъваше в дълбоко уютно легло. Отново беше като в детството ѝ — от незнайно къде я заливаше топлината на сигурността.

— Как успя? Нали са унищожили дрехите ти.

Тя се изкиска.

— Скрих го в мен...

— А-а — той разбра. — Ама, разбира се.

— Сега ще спя — каза тя и отпусна глава на дюшека. След секунди вече спеше.

Майлоу не помръдна. Гледаше надолу към нея. Увери се, че е заспала дълбоко, пресегна се и пак взе цилиндърчето от дрехата. Разгледа го умислено, после го пусна в джоба. Стана и се просна на леглото. Опитваше се да потисне сексуалните си желания, събудени от присъствието на момичето. Най-накрая заспа и за първи път от десетилетия сънува Миранда.

Джан се събуди със същото приятно чувство, но вече не беше толкова силно. Тя седна. Видя, че ѝ Майлоу е буден. Седеше облечен на ръба на леглото и я гледаше.

— Сега добре ли си? — попита той.

— Да — призна тя. — Благодаря ти.

Огледа се. Отново бяха усилили осветлението. Спомни си какво се случи точно преди да заспи, и веднага опипа джоба. Бомбата си беше на мястото.

— Не се безпокой — каза той с крива усмивка. — Не съм ти задигнал безценната светиня.

Тя се изчерви.

— Какво беше това хапче? — попита, за да промени темата. — Лекарство от Старата наука ли е?

— Да, произведение на Старата наука, но не е лекарство в смисъла, с който си свикнала — каза ѝ той. — През нощта се опитах да ти обясня, че веществото, което те кара да се чувстваш добре, се произвежда от собствения ти мозък. А хапчето съдържа друго

вещество, то стимулира определена част от мозъка да произведе големи количества от „лекарството“.

Джан сбърчи чело. Опитваше се да намери някакъв смисъл в думите му. За кой ли път се чудеше дали нарочно я баламосва, или казва истината. Поне онова, което той смята за истина.

— Казваш, че в мозъка ми има вещество, причиняващо чудесните усещания, с които заспах снощи, така ли? — попита тя. — Не може да бъде, би трябвало и преди да ми се е случвало, ако е така.

Той въздъхна едва чуто.

— Не би могла да усетиш толкова силно въздействието му, защото никога досега мозъкът ти не е вкарвал в нервната ти система подобни количества от съответния енцефалин, тоест от „лекарството“.

Но тя не изглеждаше убедена. Майлоу каза:

— Познаваш ли наркотика, наречен морфин?

— Да. Получава се от опиумния мак. Това е подарък от Майката богиня. Заглушава болката...

— Е добре, много, много отдавна някои учени открили, че централната нервна система разполага със собствен вариант на морфина. Това обяснявало защо при сериозни наранявания се случва хората понякога да не чувстват никаква болка, поне в момента. Изследванията на биохимията на мозъка продължили, откривали все повече вещества, подобни не само на наркотиците и на обезболяващите вещества, но и на други вещества, променящи настроението по най-различни начини. Ставало очевидно, че човешкото мислене е резултат от истински химически коктейл. Определянето на всички съставки и на техните точни функции отнело немалко години, но пък по пътя били направени няколко любопитни открития за човешката природа. Едно от тях се отнасяло за депресията. Знаеш какво означава тази дума, нали?

— Разбира се, че знам. Означава да си тъжен или нещастен.

— А ти често ли изпадаш в такива състояния?

— Е, не често, но понякога се случва. Особено напоследък.

Той се усмихна.

— Но не и в този момент, нали? Макар че положението ти е доста мрачно, ти си весела, уютно ти е. Така ли е?

Джан призна, че е вярно. Майлоу продължи:

— Остатъчен ефект от хормона, който ти дадох. Но ти и без това си физиологично неспособна да изпитваш такава депресия, каквато са преживявали мнозина от хората преди Висшия стандарт. Така е, защото твоите предци са били подложени на генетични промени. Във времената преди генетичната ера доста голям брой хора са били податливи на състояние, наричано маниакална депресия. Смятало се, че това е болест, причинена или от физиологическо разстройство, или от психическо. Тогава е било „нормално“ да не страдаш от подобни състояния. За естествено състояние на съзнанието било прието емоционалното равновесие, което непреодолимо клони към добро самочувствие и неопределен оптимизъм. Разбира се, това зависело от външните обстоятелства.

— Но аз мисля, че това е естествено — откликна тя.

— Ето в това е работата — каза той. — Учените открили, че природата е създала човешките същества тъпкани с наркотици от главата до петите, за да се справят успешно с живота. Нормалните човешки същества. Ненормалните пък, склонни към маниакална депресия или към някакъв друг хроничен психически проблем, наистина страдали от органично разстройство на мозъка. Той просто не произвеждал достатъчно невротрансмитери, за да могат и тези хора да потъват в розовичкия, та макар и малко изкривен възглед за живота, към който клонели „обикновените“ хора. В резултат на всичко това ненормалните индивиди очевидно гледали на действителността по-обективно, доколкото това изобщо е достъпно за човека...

Тя пак клатеше глава озадачено.

— Колко много безсмислици изприказва.

— Ха, точно това каза и мнозинството, когато тази теория бе оповестена за първи път. Била безсмислена. Човешко е всеки да смята, че неговото възприемане на действителността е обективно. Но тъжната истина се състои в това нашето възприемане на каквото и да било, всичко, което мислим и чувстваме, да зависи напълно от генетичната ни програма. Тя контролира производството на хормоните, а на свой ред те диктуват правилата на химическата игра в мозъка. Даже и понятието ни за време е резултат от тези процеси. Човешката концепция за времето е биологично наложена илюзия. Няма линейно време, то е...

Майлоу я погледна и не продължи.

— Извинявай — каза уморено. — Толкова ми се иска да говоря с някого, че не се сдържах. Все забравям, че въпреки природния ти интелект и ти си една дивачка като всички други тук.

— Не съм дивачка! — възмути се тя.

— О, не си ли? Значи разбираш какво ти казвам? — той явно я дразнеше.

— Ами, не чак всичко — призна си Джан. — Но знам, че каквото наговори за съзнанието, не е вярно. В религията на Минерва е казано, че духът е отделен от тялото. Той принадлежи на Майката богиня и когато умираме, тя го взема при себе си. Запазва го като част от себе си в рая, а ако трябва да бъде пречистен, праща го на Земята за нов живот.

— Олеле, това ли била теологията на Минерва! — той се ухили. — Небето и Земята, сведени до гигантска пералня.

Тя се вбеси.

— Във всеки случай има повече смисъл, отколкото в твоите дрънканици!

— Бедничката ми малка амазонка, ти самата си продукт на тези така наречени „дрънканици“. Вече ти казах, че генинженерите от Минерва са се погрижили за това. Твоите предци са били променени повече, отколкото е изисквал Висшият стандарт. И физически, и умствено ти се различаваш както от жените на миналите времена, така и от жените в този въздушен кораб. Твоите прамайки благодарение на генетичното бърникане в хормоналното равновесие са станали не само по-едри физически, но и малко по-мъжествени в емоциите си. Съответно вашите мъже били подложени на още по-драстични промени. Получил се по-дребен, неагресивен, неспособен да се бори и да заплашва мъж. Накратко — идеалът на феминистките за мъж.

— Немислимо е някой от Минерва да е използвал генното инженерство, но е вярно, признавам, че мъжете в Минерва са били променени — каза тя.

— С магия, а?

— Майката богиня ги е променила. След Генетичните войни част от тях дошли в Минерва и помолили за прошка. Помолили и да бъдат приютени. Началничките попитали Майката богиня какво да правят. Майката богиня им отвърнала, че ще преобразува всеки мъж, който наистина жадува опрощение; преобразени ще бъдат и техните синове, и синовете на синовете им...

— И аз това казвам, магия ще да е имало — Майлоу се изправи и изпъна ръце над главата си. — Вярвай, щом ти харесва. Поне се съгласихме, че мъжете в Минерва не са нормални мъже. По-приятни може би, но не и нормални. Най-голямата несполука за първите обитатели на Минерва е, че тази идея не прихванала извън тяхната държава. Вярно, доста мъже подкрепяли идеала за феминистка държава и охотно се подложили на модифициране, но мнозинството от мъжете в света изобщо не проявили желание да се наредят на опашката.

Виждаш ли, проблемът е в следното: за да разместиш жичките в мъжкия мозък дотам, че да премахнеш всички нежелани мъжки черти или да ги нагласиш по желание, трябва напълно да промениш и сексуалността му. Хормоналната програма за мъжката сексуалност и за мъжкото поведение е една и съща. Та, вашите променени мъже в Минерва си оставали физически мъже, но по отношение на секса не могли и да се сравняват със средния непроменен мъж. Затова ги наричат „евнуси“, че и с по-лоши имена.

— Те не са евнуси — каза Джан припряно.

Веждите му се повдигнаха.

— Сигурно съдиш от личен опит?

Лицето ѝ изведнъж пламна.

— Това не те засяга.

— Точно обратното е, всичко свързано с тебе вече ме засяга, малка амазонке. Както и да е. Поне ми кажи какво изобщо чувстваше към мъжете в Минерва.

Тя сви рамене.

— Харесвах ги. А баща си обичах.

— Както обичаше майка си ли?

— Ами, не съвсем...

— Каква беше основната разлика между мъжете и жените в Минерва? Не говоря за очевидните физически различия, а за темперамента.

Джан се намръщи.

— Ами, според мен мъжете бяха по... по-обикновени от жените, които познавах. Отношението им към живота понякога ставаше досадно — все весели, доволни, щастливи...

Майлоу се изсмя тържествуващо.

— Това само потвърждава казаното от мен и ни връща към проблема за манипулацията на психическите състояния. Вашите генинженери са били длъжни да повишат дозите на природните „лекарства“ за добро настроение. Така мъжете ви могли да бъдат доволни и от доста промененото си положение в живота. Там, в Минерва, може и да не сте им рязали ташаците, но все едно, че сте ги скопили.

— Поне знам, че бих предпочела да съм с мъж от Минерва, но не и с тебе.

Той ѝ се ухили.

— Значи присъствието ми не те възбужда?

— Нито един мъж в историята на Минерва не се е опитвал да изнасили жена.

— Нима съм те заплашвал с изнасилване?

— Да — произнесе тя ледено.

Усмивката му се превърна в гримаса.

— О, не започвай пак — Той ѝ махна с ръка да става. — Хайде. Трябва да се погрижим за храната. Имаме не повече от час, после ни качват горе и започваме работа.

Тя стана.

— Но каква работа? Надзирателите казаха, че ще бъда стъклоходец. Какво означава това?

— Ще ти кажа, след като хапнем. Не искам да ти секна апетита.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Ако се плашиш, не гледай надолу — каза Майлоу.

— Не мога да се удържа — едва продума Джан, вкопчена с всички сили в парапета. Беше почти толкова зле, колкото в клетката под „Господаря Панглот“. Заедно с неколцина от робите бяха изблъскани в кутия със стъклени стени, издигаща се бавно нагоре между увисналите гънки на огромна пустота, наподобяваща стомаха на гигантско животно.

На Джан ѝ се виеше свят — стъклената кутия и доста тежкият човешки товар се крепяха само на две тънки черни ленти, които не вдъхваха повече доверие от панделки за коса. Джан не разбираше как тези ленти отдавна не са се скъсали. Майлоу кратко и пак неразбрано ѝ обясни, че са направени от изключително здрав материал, който също идвал от небето, но това въобще не я успокои.

— Я се отпусни и се радвай на гледката — подхвърли Майлоу весело. — Трябва да признаеш, че е наистина забележителна. Виждам я вече три години, но все ме впечатлява.

Джан се насили да се огледа. Потрепери. Стените приличаха на жива плът и се гърчеха на бавни вълни.

— Не мога да го проумея. Не виждам какво крепи всичко това. Защо не пада върху ни?

— Вече се опитах да ти обясня — каза Майлоу. — Наоколо има газ. Хелий. Милиони кубически футове хелий. Не можеш да го видиш, прозрачен е като въздуха. Тази газова секция и другите като нея позволяват на „Господаря Панглот“ да лети. Представи си, че си в многократно уголемено детско балонче.

— В какво? — попита тя тъпо.

— О, да. Забравих. Никакви детски балончета. Даже и хвърчилата са забранени. Законът на Небесните господари... — Той се почеса по брадичката. — Добре де, тогава си представи, че си в много голям сапунен мехур. Поне знаеш какво е сапунен мехур, нали?

Тя го изгледа с отвращение.

— Нямаше нужда да питаш. Но това не прилича на сапунен мехур. Те са кръгли.

— И това щеше да е кръгло, ако беше запълнено с достатъчно газ. Но не е, защото ако Небесният господар се вдигне нагоре, налягането на околния въздух намалява и газът в отделните секции се разширява. Напълниш ли секциите с прекалено много газ при малка височина, той ще ги пръсне при издигането. Сега разбра ли?

— Може и да съм разбрала.

Той се усмихна покровителствено и се опита да ѝ разроши косата. Тя се дръпна рязко. Някой от другите роби се изхили, но бързо млъкна, защото той се обърна и го загледа.

Джан каза на Майлоу.

— Не си ли спомняш, че ми даде седмица, за да реша? Обеща да не ме докосваш през тези дни.

— Държа се като приятел, това е всичко — в гласа му имаше обида.

— Ама че приятел си намерих — просъска Джан.

Стъклената кутия наближаваше горния край на газовата секция. Там беше окачено нещо, подобно на преобърнат купол. Щом стигнаха до него, появи се отвор и стъклената клетка влезе вътре. Отворът бе закрит и тогава разтвориха люк в самата тъкан на газовата секция.

— Това е газов шлюз — обясни Майлоу. — За да не се губи прекалено много хелий.

Кутията спря в слабо осветено пространство над секцията. Вратите се плъзнаха встрани.

— Излизайте! — заповяда Бени.

Робите се втурнаха навън. Джан се удивляваше на гледката наоколо. Наситеното със сенчеста сивота пространство между пода и ниския таван сякаш се простираше безкрайно във всички посоки. Бъркотия от опорни конструкции запълваше всичко като паяжини.

— Намираме се между вътрешния и външния корпус — тихо каза Майлоу.

— Стига приказки! — развика се Бени. — Хайде, стъклоходци, вземайте екипировката и се качвайте горе! — Той дойде при Джан. — Можеш да ползваш нещата на Милрой. Хващам се на бас, че вече не му трябват.

Неколцина от робите, тръгнали към редица от дървени шкафчета се разсмяха. Майлоу дръпна Джан и ѝ показва как се отваря едно от тях.

— Какво се е случило с Милрой? — попита тя, докато с неразбиране оглеждаше странната купчина предмети в шкафчето.

— Не внимаваше достатъчно — обясни Майлоу. Той извади ватирана куртка и я подаде на Джан. — Първо това. Ще ти трябва. Там, навън, е доста студено.

Оказа се твърде голяма, но Джан ѝ се зарадва. Дори и в това загадъчно помещение студът хапеше — за разлика от жилищата на робите. Майлоу вадеше и други неща от нейното шкафче.

— Сложи това върху куртката — каза той, подавайки ѝ нещо като кожен хамут.

Тя му позволи да ѝ помогне да се оправи с многото закопчалки, като се опитваше да не усеща ръцете му по тялото си. Не можеше да познае за какво служат металните халки на хамута. Дойде ред на обувките с дебела подметка от подобно на гума вещество, последва чифт кожени ръкавици. Всичко изглеждаше доста износено и миришеше натрапчиво. После Майлоу ѝ даде голяма намотка въже с катарамии в краищата. Показа ѝ как да преметне намотката през рамо и да прокара въжето през една от халките. И накрая тя получи пръчка със закачен парцал в единия край.

Не можеше да откъсне поглед от нея. Но това е подочистачка, си каза Джан, невярваща на очите си. И какво ще трябва да прави с нея? Да чисти външните повърхности на небесния господар ли? Самата идея изглеждаше пълен абсурд. Сигурно дъждовете и вятърът са достатъчни за чистотата на корпуса.

— По-бързо, лениви копелета! — изрева Бени някъде измежду останалите роби. — Който се качи последен, ще го цункам с палката!

Джан се сгърчи мислено от спомена за непоносимата болка, когато това нещо я бе докоснало преди. Погледна отчаяно към Майлоу, но той ровеше из шкафчето в края на редицата и бързешком вземаше своите неща. Изтича при него.

— Къде трябва да отиваме?

Той посочи с глава, тя се обърна и съгледа спусната от тавана стълба. Другите вече отиваха към нея. Бени дръпна някакъв лост в основата на стълбата. Във външния корпус се отвори люк и Джан видя ярката слънчева светлина. Вътре нахлу леден въздух. Тя се втурна към

стълбата, за да не остане последна, но щом се хванеше, някой от робите се препречваше на пътя ѝ. Обзе я паника. Всичко друго, само да не усети отново действието на тази магическа палка.

Но те успешно ѝ се пречкаха, докато и последният ухилен роб не се качи преди нея. Джан погледна уплашено Бени и осъзна, че Майлоу стои зад нея и я чака да се качи. Тя се закатери облекчено по стъпалата. Огледа се през рамо. Майлоу я следваше. Бени му се зъбеше, но дори не се опита да посегне с палката.

Питаше се дали Майлоу нарочно се е изложил на риск заради нея, или е знаел, че Бени само заплашва. Но в този момент подаде глава над люка и всякакви мисли я напуснаха. Няколко мига се чувстваше така обърквана, че замръзна на стъпалото. Някой рязко я тупна по крака и се чу киселият глас на Майлоу:

— Хайде излизай, амазонке. Ще имаш време да разглеждаш. Колкото си искаш и още толкова...

Тя неловко прекрачи и застана до люка, приведена срещу острия вятър. Беше стъпила върху корпуса на въздушния кораб. Ще не ще, трябваше да си припомня това. Корпусът изглеждаше толкова необхватен, че сякаш с магия се бе пренесла в някакъв друг свят. Не можеше да види земята, на всички страни се простираше извитият, чужд изглед на огромното туловище на Небесния господар.

С чувството, че е нищожна и беззащитна, тя се хвана здраво за парапета, опасващ в широк кръг люка. Другите роби не обръщаха внимание на нищо, гръмко си подмятаха шегите сред свистенето на вятъра.

— Внушително е, а? — попита Майлоу, застанал до нея. — Зная как си сега. И аз бях така първия път. Ще свикнеш.

Джан не повярва нито на една дума. Не можеше да си представи той да се е чувствал като нея, нито пък щеше да се освободи от усещането, че е мушица върху този невероятен гладък и блестящ гръб. Вгледа се по-внимателно в повърхността. Покриваха я безбройни плътно напаснати парчета от нещо, наподобяващо стъкло. Спомни си как гледаше Небесния господар от земята и мислеше, че е покрит отгоре с рибени люспи. Попита Майлоу какво представляват.

— Събирачи на слънце. Така им казват тукашните небесни хора. Но всъщност са...

Прекъсна го поредният крясък на Бени. Робите се изнизваха по някаква обградена с ниски парапети пътека, която като че ли се простираше чак до внушителната опашна перка. Джан пресметна, че до перката има почти половин миля, но едва ли можеше да измери правилно разстоянията сред този необичаен пейзаж.

Тя не пускаше парапета, докато с Майлоу се влачеха след останалите по пътеката. Бени вървеше най-отзад. Подсвиркуваше си.

— Тези събирачи на слънце някога се наричали слънчеви батерии — продължи Майлоу. — Те поглъщат слънчевата светлина и я превръщат в електроенергия. От нея се захранват двигателите на Небесния господар, както и осветлението, и отоплението. Всичко. Когато батериите издъхнат окончателно, тези небесни хора, както казвахме някога, ще катерят планина от лайна, но без...

— Когато издъхнат ли? Какво искаш да кажеш? — попита Джан.

Той махна към стъклените плочки.

— Всичко това е от Старата наука. Членовете на Гилдията на Инженерите в Небесния господар, макар че са най-доброто подобие на интелигентни хора в тази газова торба, не могат да ги възстановят. Те съдържат създадено чрез генно инженерство вещество, подобно на хлорофила в растенията. Много ефективни са и поне на теория работят безкрайно дълго, но не бих се обзаложил в тяхна полза. Тези въздушни кораби се мотаят по света от стотици години, износването и повредите вече личат прекалено ясно. Не бих се учудил, ако значителна част от слънчевите батерии тук не работят както трябва, може би вече не са свързани с трансформаторите. Инженерите дори не знаят как работят и те. До деня, в който светлините угаснат, няма да са наясно за истинското положение...

— Стоп, стигнахме! — заповяда Бени. — Пета секция. Днес тука ще бачкате, стъклоходци.

Джан видя голяма цифра „5“, изписана отляво на пътеката. Червената боя покриваше няколко от „събирачите на слънце“. Тя попита Майлоу:

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че трябва да почистваме всичките тези парчета?

— А ти измисли ли друга причина да размахваме парцали точно тук? — той се ухили.

— Но от какво трябва да ги чистим?

— Гъбички. Един от видовете обича да живее върху стъклото. Спорите се носят от вятъра и засядат в пролуките между плочките. Лека-полека гъбичката покрива цялата плочка и тя престава да поглъща слънчевата светлина.

Джан погледна стъклената повърхност пред краката си.

— Изглеждат ми чисти — каза тя.

— Тези може и да са чисти, но ние няма да работим тук. Хайде... — той ѝ помогна да прекрачи парапета.

Другите роби и Бени вече крачеха към левия „хоризонт“. Тръгнаха след тях и тя почти веднага усети под краката си извивката на корпуса. Пътеката създаваше илюзията, че повърхността е абсолютно равна. Стомахът ѝ се присви. Не искаше да се отдалечава от пътеката, но нямаше никакъв избор.

— Виждаш ли онези с резервоарите? — Майлоу сочеше двама мъже с големи цилиндри на гърбовете. — Ще минат преди нас и ще напръскат заразените места с разтворител, после ние просто ще изтриваме остатъка.

— Но защо още не пръскат? — занервничи тя.

— Защото още не сме стигнали до района, определен за днес. Цялата горна част от корпуса, искам да кажа, лесно достижимите райони, са грижа на други групи роби. Но стъклоходците на Гилдмайстора Баниън получават по-трудните задачи. Затова Баниън е богат и затова ние живеем по-добре от останалите роби, поне от повечето от тях.

— Живеем по-добре ли?

— Повярвай ми, така е.

Наклонът надолу ставаше все по-стръмен, но групата не забавяше крачка. Колко още можеха да извървят, преди повърхността да се изплъзне изпод краката им и те да се изтъркалят надолу?

— Още колко път имаме? — попита Джан неспокойно.

— За съжаление, още доста.

— Но не е възможно да стигнем много далеч — протестира тя.

— А според тебе за какво носим тези въжета?

— О, Майко богино... — въздъхна Джан.

Беше любопитна откъде Майлоу ще вземе храната, за която спомена. Любопитството ѝ нарасна, когато минаха през редиците опърпани ниши и влязоха в общото помещение. Двамата привлякоха злобните погледи на неколцината вече станали от сън роби, но никой не се обади. Майлоу заведе Джан до спираловидната стълба.

— Тръгвай нагоре — каза той.

Джан се изненада.

— Можем да излезем ей така! Мислех си, че сме затворени тук, долу.

— Вярно е, затворници сме, но можем да отидем на много места в „Панглот“. Стига да са обозначени с това — той посочи черната звездичка на бузата си. — Баниън трябва да ти е казал, когато са те дамгосвали.

— Ами да, май каза нещо — промърмори тя с крак върху стъпалото. — Но тогава не забелязвах нищо наоколо.

— Мога да те разбера. За никой роб първата среща с Баниън не е удоволствие. За жените сигурно е много по-гадно.

— Да. И още нещо си спомних сега — каза ми, че ако се окажа чиста, щели сме да се опознаем много по-добре.

Вече вървяха по тунела, през който Бени я доведе. Майлоу каза:

— Искал е да ти обясни, че след като преспиш с някой от робите и той не се разложи от раков вирус, предаван по полов път, ще те удостои с честта да станеш една от личните му робини. Работата не е толкова лоша. Купища добра храна и какъв ли не разкош. Е, ще трябва да понасяш някои унижения, честичко гърбът ти ще усеща камшика. Баниън страшно обича да наранява жените. Ако оставим настрана правенето на пари, това май е основното му удоволствие в живота.

Джан си спомни за момичето при Баниън. Мисълта, че може да се превърне в нещо подобно, беше повече от отвратителна.

— Как може някой да харесва причиняването на болка на другото?

— Това е интересен въпрос. Еволюционната ценност на садомазохистичните черти е била обект на немалко размишления, но ще ти спестя собствените си теории... Само ще ти кажа, че ако останеш с мен, животът ще ти се стори значително по-поносим.

Още един въпрос я озадачаваше.

— Но ти си готов да правиш секс с мен още сега. Защо не те е страх, че ще се заразиш, нали Гилдмайсторът се страхува?

— Защото той е суеверен кретен, като повечето от тукашните обитатели. Вероятността във вашата общност да е останал някой от смъртоносните вируси чак досега е нищожна, но тези глупаци продължават да вярват на легенди. Единствените все още опасни места са градовете. Там няма хора, но някои от епидемичните спори са проектирани за безкрайно дълъг живот. Дори и почвата там е болнава.

Джан каза:

— В Минерва от много, много отдавна не е имало епидемии. Рядко се случваше някой да умре от гъбичките, но това бе всичко.

— Сама виждаш, не съм смел, като искам да спя с тебе. Разсъдлив съм. И ми се струва неразумно да чакаме цяла седмица.

— Но ти обеща — напомни му тя. — Нали се споразумяхме.

— Спазвам споразумението. Само те моля да помислиш пак. Сигурен съм, че ще стигнеш до разумното решение и ще приемеш моето желание. Би било неразумно да постъпиш другояче.

Тя не отговори и остатъка от пътя изминаха в мълчание. Стигнаха до затворения „град“, през който Небесният войн Танит я преведе предишния ден. Този път нямаше толкова много хора наоколо, сигурно причината бе ранният час. Нито пък я оскърбяваха, както преди. Тя не разбираше защо. Беше си същият „търпан със зарази земен червей“ като вчера. Какво се беше променило? Може би защото Майлоу беше с нея? Или заради звездичката, с която белязаха бузата ѝ? А може би всеки вече знаеше, че тя е собственост на Гилдмайстора Баниън...

Майлоу спря пред тезгях с пъпеша. Жената зад тезгяха явно не се радваше да види Майлоу, озъби му се и ядно промърмори нещо, но все пак взе парите му.

Когато даде на Джан пъпеша, тя го попита:

— Откъде взе тези пари?

— От Баниън. Плащат му твърде добре за нашата работа и той ни подхвърля по нещичко. Колкото да не умрем от глад, а и да се поглезим понякога.

Той отиде до друг тезгях. Тук продаваха дълги пръчки, Джан заподозря, че са от сушено месо.

— Няма да ям от това — каза му тя.

— Не съм те и канил. За мен е. Една от глезотиите, които споменах.

Минаха през още три тезгяха. Купиха някакви непознати зеленчуци, сушени плодове — портокали и круши, накрая и малко хляб. После се върнаха в жилищата на робите. Общото помещение вече бе пълно. Жените се занимаваха с яденето върху печките, а мъжете седяха около ниските маси или се излежаваха на мръсната слама. Бърборенето спря още щом те стъпиха на пода. Враждебността можеше направо да се пипне с пръст, но никой не посегна, когато тя и Майлоу минаха през тълпата.

— Надявам се, не си очаквала топла храна — каза внимателно Майлоу. — По-разумно ще бъде да не се мотаем сред останалите, докато нещата малко позатихнат.

Тя веднага се съгласи. Колкото по-малко виждаше другите роби, толкова по-добре.

Храната не беше нещо особено, но тя бе благодарна и за това, което имаха. Каза го на Майлоу, когато се нахраниха. Той сви рамене и си отрязва още малко от сушеното месо.

— Да ти е сладко.

— Ще ти се отблагодаря.

— И аз на това се надявам — той я погледна в очите. Ясно беше за какво говори.

— Искях да кажа — ще ти върна парите.

— Няма да има нужда, щом споразумението ни влезе в действие.

Той пъхна парчето месо в устата си и го задъвка доволно, без да отмества очите си от нея. Джан отмести поглед встрани. Съсредоточено заразглежда рисунката на стената.

— Кой я е правил? — попита тя с огромното желание да промени темата.

— Аз.

Тя махна с ръка към вихрушката от цветове и форми.

— И какво означава?

— Ако имаш предвид какво би трябвало да представя, отговорът е — нищо. Това е помощно средство за отпускане. Като се съсредоточавам върху него, по-лесно влизам в неутрално състояние на съзнанието. Тоест пускам в действие веригата от невропептиди, за които ти говорих, онези естествени „лекарства“ за щастие в мозъка.

— А, така ли било — каза бавно Джан.

Рисунката ѝ се струваше подходяща за всичко друго, но не и за отпускане. Опасявайки се, че ей сега ще бъде подложена отново на дълга и безсмислена лекция, тя го заразпитва къде е живял, преди да го качат в „Господаря Панглот“.

— В океана — отговори той. — В морски комплекс.

— В какво?

— Можеш да го наречеш плаващ град. Някога са били в изобилие. Но моят сигурно беше един от последните оцелели. В океаните също са се развили особени форми пустош. Станаха прекалено опасни. Поне за човека.

Тя попита защо.

— Ами, първо заради главногите. Те всъщност вече господстват там, благодарение на проклетите японци.

Джан му напомни, че не знае значението и на двете думи.

— Японците бяха и може би още са обитатели на едни острови. Обичаха да ядат главноги. А главногите са вид риба. Примитивен вид с много меки тела и множество пипала. Изглеждат сякаш че идват направо от кошмарите ти, но за японците са деликатес. Е, не само за японците. И други народи ги включвали в кухнята си, но японците направо се побърквали по тях. Най-любимият им вид се наричал „сурумейка“. Отглеждали го в огромни морски стопанства край своите острови. После започнали да си играят с гените му, за да получат поголеми, по-бързорастящи „сурумейка“ и... неизбежното се случило.

— И какво било то?

— Някои от тях се измъкнали от стопанството в открито море. Смесили се с естествения вид „сурумейка“ и се получил нов вид суперглавного. Размножава се бързо, издръжливо е. И хитро. Преуспяло е за сметка на повечето останали видове риби. Но „сурумейката“ не е единствената опасност в океана, накрая трябваше да признаем поражението си. Преместихме се в по-плитки води близо до брега, въобразявахме си, че са по-сигурни...

Той тъжно поклати глава.

— „Господарят Панглот“ ли?

— Да. Навътре в океана рядко виждахме Небесни господари. Когато забележехме някой, постъпвахме както ако някоя по-силна буря заплашваше комплекса — потапахме се на няколкостотин фута под

повърхността. На такава дълбочина нищо не можеха да ни направят нито бомбите, нито бурите. Пък и за наш късмет оръжейниците на Небесните господари бяха забравили как се правят дълбочинни мини. Но когато трябваше да се преместим в плитките райони, вече не можехме да се пазим по същия начин. Не ни достигаше дълбочина, когато се появи „Господарят Панглот“. Заявиха ни, че вече сме в тяхна територия и поискаха да плащаме данък. Нямахме избор и се опитахме да се бием.

— А защо не платихте данъка?

— Бяхме в същото положение като вас. Съществуването ни зависеше от рибата и отглеждането на планктон. Едва изхранвахме собственото си население. Не можехме да им отделим храна. Някога сме имали машини за извличане на метали и други вещества от морската вода, но повечето вече не ставаха за нищо. От тях вземаха части, за да поддържат в действие нашата най-ценна машина — работеше от слънчевата енергия и превръщаше морската вода в прясна. Затова избрахме съпротивата. Имахме примитивни оръдия и харпуни, използвахме ги срещу „сурумейката“ и гигантските морски червеи, но и те се оказаха безполезни. Лазерите унищожиха снарядите и харпуните, както се справиха и с вашите ракети. Разбира се, бяхме чудесна мишена за бомбите на Небесния господар. Взривиха камерите за регулиране на дълбочината и комплексът потъна. Аз съм един от малцината оцелели. Хванаха ме и оттогава съм тук.

— От три години, така ли?

— Точно така, от три години. А ми изглеждат тридесет. Но поне едно нещо зная твърдо — няма да прекарам още три години в този хвърчащ зверилник.

„Вярно е“, съгласи се тя, защото се сети за бомбата в джоба на дрехата си. Побърза да попита:

— Колко време живя в този плаващ град?

— Откакто съм се родил. Почти два века.

Очите й се разтвориха широко от изненада.

— Но значи...

— Да — каза той. — Почти в края на живота си съм. По моето броене съм на сто и осемдесет години. А това означава, както и ти се канеше да отбележиш, че ми остават двайсетина плюс-минус пет. Онези, които са ни променяли генетичните програми, добре са се

сетили за тази петгодишна несигурност. Би било проява на твърде лош вкус, ако знаехме точно деня на собственото си генетично самоунищожение, пък било то и сравнително безболезнено.

— Никога не съм срещала толкова стар човек — Джан го оглеждаше с някакво ново любопитство.

— Не си ли? Ами, не е възможно — той явно се озадачи. — Сигурно в твоя град някои хора са стигали до крайната възраст.

— Не. Сега вече не. Аведон е... беше... една от най-възрастните. Доста над стоте. Но майка ми казваше, че когато била младо момиче, мнозина в Минерва достигали деня на Сбогуването.

Той направи гримаса.

— Само вие в Минерва сте могли да го наречете така. Предполагам, че това е още един признак на промените напоследък, щом вашите хора не са достигали определения им живот. Условията долу стават все по-сурови и нараства процентът на фаталните инциденти. Но и тук не съм срещал някой на моята възраст. Може би при Аристократите е друго. Сигурен съм, че избягват рисковете, ако могат, и затова мнозина оцеляват до края.

Тя го гледаше замислено.

— Затова знаеш толкова много неща за старите времена, защото и ти си стар.

Той се разсмя.

— Не съм толкова стар. Не, просто историята ми е любимо занимание. В комплекса имаме добре уредена библиотека от електронни записи. И предостатъчно време за самообразование. Животът там беше наистина сигурен и не се отличаваше с нищо особено. Допреди тридесетина години, когато натрупването на тези генетични говна премина критичната маса и изведнъж се оказахме в супа от главоноги, мутирали водорасли и онези скапани морски червеи...

Той спря, взе манерката и я надигна за дълга глътка, сякаш искаше да преглътне кислота от спомените си. Пак се усмихваше, когато постави манерката на мястото ѝ.

— Учуден съм, че според тебе зная „толкова много“ за старите времена. Бях си създал впечатлението, че за тебе всичко, казано от мен, е само глупост и безсмислица.

Тя не се хвана на уловката. Вместо това рече:

— Не се ли тревожиш? Толкова си близо до деня на... на... сбогуването?

— Случва се — призна той. — Но не често. Поне засега. Сигурно ще бъде по-различно след десетина години, ако изобщо преживея и тях. Тогава ще започна да псувам гадните политици от двайсет и първия век и техния закон за двестате години. Само като си помислиш, държали сме в ръцете си тайната на безсмъртието и нищо не сме направили... Истинска лудост. Вече всичко е загубено.

Лицето ѝ ясно показваше степента на недоверието.

— Наистина ли сме могли да станем безсмъртни?

— Абсолютно. По същия път, по който продължителността на човешкия живот е била увеличена от около седемдесет до двеста години. Използва се същият механизъм — генетично се предотвратява клетъчната зрялост. Открили тайната при изследванията върху рака. За разлика от нормалните клетки, които обикновено умират след петдесетина деления, раковите клетки са безсмъртни. Могат да се делят вечно, защото никога не достигат зрелостта, и затова молекулярните часовници в техните ядра не се събуждат. Установили точно гените, отговарящи за този механизъм, и вече било възможно да се приложат промените и към нормални клетки. Но вместо да ги направят безсмъртни, само забавили настъпването на зрелостта.

— А станал ли е някой изобщо безсмъртен?

— О, разбира се. Доста хора се подложили на необходимите генетични промени. Богатите и тези с голяма власт. Струвало е страшно скъпо, защото било абсолютно забранено от международните закони. И наказанията за всички замесени били наистина сурови. Но, естествено, мнозина били готови да поемат риска.

— Значи може би още има живи безсмъртни?

— Не. Които преживели Генетичните войни, били избити по време на последвалите пречиствания. Тъй като подпалвачите на Генетичните войни и безсмъртните почти съвпадали, тълпите убивали по две птици с една тояга.

— С тояга?

— По това време имало такова увлечение — забивали дървени тояги в сърцата на заподозрените безсмъртни. Това май идва от преданията за вампирите. Както могло да се очаква, доста хора умрели

по същия начин, а може би нямали нищо общо с безсмъртните. Объркани времена били.

Чу се силен звънец. Майлоу се намръщи и започна да прибира остатъците от храната.

— Това е сигналът. Време е да се захващаме за работа. Но първо май ще имаме малка разправия с Бени и другите надзиратели. — Той й подаде ръка и я издърпа да стане. — Ти само стой плътно до мен и ме остави аз да говоря.

Тя се вгледа несигурно в объркващо разноцветните му очи.

— Сега какво ще стане?

— Нищо. Надявам се.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Чакаха ги. Другите роби и надзирателите. Майлоу и Джан влязоха в общото помещение и робите се дръпнаха настрани, за да минат напред тримата облечени в черно надзиратели. Бени водеше групата. Другите двама се сториха познати на Джан и тя реши, че ги е виждала в стаите на Гилдмайстора. Бени спря пред Майлоу с ръце на хълбоците. Наказателната палка се люлееше на дясната му китка.

— Та какви играчки си играеш, Майлоу?

— Играчки? — прекалено невинно попита Майлоу.

— С нея — каза Бени, кимайки към Джан. — Дадох я на Буцата.

Та как стана, ти да я вземеш?

— Че какво толкова, Буцата ми я даде. Споразумяхме се.

— Лъже мръсникът!

Един от робите излезе напред. Беше сред тримата, които се скараха с Майлоу пред тоалетната.

— Направил е нещо на Буцата, насила го е накарал някак да я даде тая.

Майлоу го изгледа спокойно.

— Нищо не съм му направил. Покажете ми някакъв белег по тялото на Буцата и нека той каже, че аз съм му го направил. — Майлоу се огледа наоколо. — А къде е нашият приятел Буцата? Нека той да ме обвинява, ако има за какво.

— Буцата не ще да излезе от нишата — каза друг роб. — Седи вътре. Пък и кашля кръв.

Майлоу се обърна към Бени и разпери ръце.

— Ето, виждаш ли. Не е чудно Буцата да не се интересува от амазонката. Нещо не му е добре.

Бени гледаше непреклонно Майлоу.

— Значи Буцата ей така дойде при тебе и каза: „Абе, Майлоу, стари друже, що не я вземеш амазонката?“

— Не беше точно така. Аз го помолих. Пазарихме се малко и, както ти казах преди, стигнахме до споразумение.

— Плати ли му за нея?

— Не. Уговорихме се за отплата да му направя някоя и друга услуга.

— Каква услуга?

Майлоу сви рамене.

— Това зависи от Буцата.

Джан не откъсваше очи от лицето на Бени. Ясно се виждаха и подозренията му, и силната неприязън към Майлоу. Но имаше и нещо друго. Предпазливост. Даже намек за страх.

— Ако си я искал — настояваше Бени, — защо нищо не каза още щом я доведох тука, долу?

— Ами още не бях решил — безгрижно отговори Майлоу. — Освен това и да те бях помолил, съмнявам се дали щеше да ми я дадеш. Прав ли съм, Бени?

Бени пусна въпроса покрай ушите си.

— И защо я поиска, а, Майлоу?

Майлоу се обърна, изгледа Джан от главата до петите и маниерно изрече:

— Мисля, че би трябвало да е очевидно, Бени.

Това развесели другите роби, но яростният поглед на Бени бързо прекрати кикота. Когато пак се обърна към Майлоу, Джан усети, че едва сдържа гнева си.

— Майлоу — гласът му чегърташе, — нали знаеш, че дните ти са преброени? Още един път само стъпи накриво и Баниън ще те накара да летиш.

Мнозина от робите промърмориха одобрението си.

— Трудно ми е да повярвам на това — каза Майлоу толкова уверено, че Джан му завидя. — Аз съм твърде ценна придобивка за Баниън, за да ме изхвърли толкова лесно. Върша повече работа от поне трима други стъклоходци. Нито пък съм направил някога нещо нередно. Никога не съм проявил неподчинение към тебе или към другите надзиратели, нито пък съм вдигал скандали с когото и да било от робите. Така ли е?

— Ами просто никога не са те хващали — каза Бени, като се зъбеше още по-напрегнато. — Само дето хората около тебе все се нараняват. И се случва да умират.

— Не мога да се виня за лошия късмет на други хора.

— Разправят, от тебе идвал тоя лош късмет. Разправят, че си магьосник.

Майлоу се изсмя.

— Но, Бени, интелигентен човек като тебе, разбира се, подминава със смях подобни слухове. Ти си Свободен и суеверните дрънканици на робите са под равнището ти, нали?

Този път Бени не знаеше как да отговори. Той изръмжа:

— Дава ти се последен шанс, Майлоу. Запомни го! И добре ще гледам какво правиш.

— Нямам право да крия, но ти можеш да гледаш каквото пожелаеш — каза му Майлоу.

Бени изгрухтя и се обърна.

— О, има още нещо, Бени — започна Майлоу.

Бени пак го погледна.

— Казвай.

— Това означава ли, че мога да задържа амазонката? — попита вежливо Майлоу.

Бени стрелна с очи Джан. Май беше забравил, че целият спор е започнал заради нея. Той се намръщи, после се ухили присмехулно.

— Дадено. Що пък не? Радвай й се, Майлоу. Докато можеш.

След това Бени и другите двама надзиратели разделиха робите на три групи. Джан не се учуди, че тя и Майлоу се оказаха в групата на Бени. Трите групи излязоха от жилищата на робите и тръгнаха, в различни посоки. Преминаването през Небесния господар се стори интересно на Джан, макар че не видя кой знае какво освен голи коридори и тесни спирални стълби. После стигнаха до стъклената кутия и започна кошмарното изкачване в огромната газова секция. Между всичко друго по време на изкачването Майлоу й обясни значението на големия знак до входа на клетката. Изобразяваше пламък, пресечен от черна черта.

— Забранено е да се носи каквото и да е, способно да причини запалване или дори искра, извън долната част на Небесния господар. Тази част е напълно отделена от газовите секции, но оттук нагоре винаги има опасност от изпускане на водород. Само една искра може да причини страхотен взрив.

Изведнъж Джан усети по-силно тежестта на бомбата в джоба си.

— А какво ще стане, ако някой забрави? — попита тя, а клетката плъзеше по тънките въжета както паяк по нишката си. — Искam да кажа, ако забрави, че носи огниво или нещо такова?

— Наказанието е смърт чрез изтезания. Важи и за Аристократите, не само за Свободните и за робите. Ще ти спестя подробностите на екзекуцията. Ти и без това изглеждаш малко позеленяла. Не понасяш ли височината?

— Не — каза Джан и се помъчи да не мисли за бомбата.
Все едно, вече беше късно.

„... И ЗАТОВА ДАЙТЕ СИГНАЛ, ЧЕ СТЕ ГОТОВИ ДА ДАДЕТЕ ТОВА, КОЕТО ПО ПРАВО Е МОЕ. (Щрак!) АКО НЕ СЕ ПОДЧИНИТЕ, ВЪЗМЕЗДИЕТО МИ ЩЕ БЪДЕ НЕЗАБАВНО И УЖАСНО... УЖАСНО... УЖАСНО...“

Познатите думи на „Господаря Панглот“ не звучаха толкова гръмко и усмиряващо, защото Джан ги чуваше от горната част на корпуса. Дълго се беше спускала по извивката, но под нея все още се простираше достатъчно огромна сивота. Затова не виждаше земята точно под Небесния господар и чуваше приглушено заплахите му към поданиците. Много се развълнува, когато научи, че „Господарят Панглот“ спира, за да получи данъка от една селска общност. Надяваше се да е от онези загубили се части от Минерва, за които ѝ разказа Майлоу. Но той рече, че не е така — Минерва се намирала далеч на юг, а те се движели на север.

Джан се чувстваше малко по-уверена, докато търкаше „събирачите на слънце“ с парцала. Вече достатъчно се доверяваше на хамута и въжето, за да работи и с двете ръце. Преди винаги сграбчваше въжето с едната ръка, за да го спре, ако започне свободно да се плъзга през халките, макар че би трябвало блокиращият механизъм да не му позволява това.

Стоеше със здраво опрени в корпуса крака, под наклон около четиридесет градуса, и затова тялото ѝ бе силно назад. Ако погледнеше нагоре, би могла да види как осигурителното въже се скрива зад извивката към далечната кука. На около петнайсетина фута вдясно Майлоу се движеше наравно с нея. Отляво и малко под нея имаше друг роб. Бяха наредени по корпуса в неравна линия и бавно се движеха

надолу. Почистваха встрани, доколкото позволяваше въжето, и после го отпускаха, за да стигнат до следващото петно върху корпуса. Робите, които носеха резервоарите с разтворител, бяха слезли по-надолу и пръскаха слънчевите батерии с гадно смърдящата течност.

— Всичко наред ли е? — викна й Майлоу.

Макар че Небесният господар беше спрял, покрай корпуса духаше силен вятър и тя едва го чу.

— Добре съм — извика в отговор, но мускулите на краката, гърба и ръцете вече я боляха.

Опитваше се да пресметне още колко ще продължи това мъчение. Чудеше се и какво става там, долу, и как изглежда общността, която в момента си плащаше данъка на Небесния господар. Майлоу успя само да й каже, че общността е доста голяма и се занимава със селско стопанство. Поглеждайки през рамо, тя виждаше простиращи се в далечината хълмове, поне наглед свободни от пустош. Надяваше се хората от земята да не са замислили нещо от рода на тяхната неуспешна атака срещу Небесния господар. И без да се намира наскоро някоя битка, фактът, че се мотае в края на тъничко въже, я правеше достатъчно несигурна.

Почисти каквото може на това място. Време беше да се спусне надолу. Пъхна пръчката под един от ремъците на хамута, хвана здраво въжето с дясната ръка и се подготви да освободи блокиращия механизъм с лявата. Убеждаваше се да не се тревожи. Когато й показваше как работи системата, Майлоу обясняваше, че даже да изпусне въжето, блокировката ще задейства автоматично, щом въжето започне да се движи прекалено бързо през халките.

Тя се освободи и запристъпва бавно с гърба надолу по извивката на корпуса. Отпускаше въжето с по няколко инча наведнъж. Смайваше я ловкостта, с която Майлоу и другите пърхаха по корпуса, но те бяха много по-опитни.

Реши, че се е спуснала достатъчно, затвори блокировката и хвана пръчката с парцала. В този миг съвсем неочакван порив на вятъра я блъсна в корпуса, тя едва не изпусна пръчката, докато се опитваше да предпази лицето си от удар в батериите. И тогава...

Въжето вече не беше опънато. Тя се плъзгаше надолу.

Закрещя. Хвърли пръчката и се опита да забие нокти в корпуса, за да използва тесните пролуки между батериите, но дебелиите

ръкавици не ѝ позволиха. Не помагаха да се задържи и уж предпазващите от подхлъзване подметки на обувките. Наклонът бе твърде остър. Скоростта нарастваше.

Колкото по-бързо падаше, толкова по-бавно изтичаше времето, сякаш ѝ даваше пълната възможност да усети горещината в ръкавиците, да разгледа кривящото се отражение в прелитащите нагоре „събирачи на слънце“, с широко отворена като геврек уста, да чуе ужаса в пронизителния писък, излизащ от същата тази уста.

Тъгълът на плъзгането ставаше все по-остър и отведнъж започна да пада право надолу, защото загуби всякакъв допир с корпуса. Нищо, освен толкова празен въздух, докато земята я смаже.

Страшно скърцане. Непоносимо дръпване изкара въздуха от дробовете ѝ и спря писъка. Нищо не разбираше. Дали вече е паднала на земята? Но нали е още жива...

В очите ѝ проблясна сребристосивият корпус, после синьото небе, видя и далечните хълмове. Разбра, че се върти на въжето. Сигурно някъде се е закачило! Но радостта ѝ угасна в мига, когато отново осъзна колко безнадеждно е положението ѝ. Въжето щеше да се освободи, много преди някой да се сети как да я спаси.

Внимателно разпери ръце и успя да забави въртенето си. Корпусът беше отчайващо далече над нея. Тя беше доста под средната линия и на равнището на очите ѝ извивката тръгваше навътре. Пред нея имаше редица широки прозорци, но те бяха също толкова безполезни, колкото ако се намираха на хиляда мили оттук. Можеше да види и едно от грамадните сопла. То обаче се намираше на повече от сто фута в посока към опашката.

Въжето пак се разтресе и Джан се примири с падането, паниката стисна сърцето ѝ. Затвори очи. Тогава усети, че се движи нагоре. Някой беше хванал въжето и я изтегляше обратно.

Изкачването се бавеше и често спираше с друсане. Всеки път си мислеше, че сега вече ще падне, но това все не ставаше. Опитваше да си наложи спокойствие, дишаше бавно и дълбоко, като се стараеше да не гледа надолу, но напразно. Прилошаваше ѝ от разстоянието до града долу. Разсейваше се, като го оглеждаше заедно с прилежащите земи. Беше по-малък от Минерва и доста по-хаотично разположен. Сградите сякаш бяха построени грубовато. Но наоколо нямаше стена и

обработената земя явно не беше докосвана от пустошта. Освен пшеничните ниви тя различи и обширни лозя.

Рамото ѝ се удари в нещо. Видя, че пак има допир с корпуса. Обърна се към него и се опита да се вкопчи с ръце и крака, докато я теглеха. Не успя, но поне правеше нещо, вместо да виси безпомощно.

Бавното издигане продължаваше. Мина над извивката на корпуса и тогава видя кой я беше спасил. Майлоу. Някак си бе прескочил петнайсетина фута между тях и бе хванал бързо изнизващото се въже, преди да се е стрелнало край него. Беше го сграбчил (тя не искаше да мисли колко от дължината на въжето е оставала над него в този момент) и беше започнал да я изтегля. Знаеше, че е много по-силен, отколкото изглежда, въпреки това не можеше да си представи как е спрял падането ѝ, без и двете му ръце да бъдат изтръгнати от раменете...

Другите роби бяха спрели работа и гледаха, но нито един не му се притече на помощ. Всъщност стана обратното — когато видяха Джан, започнаха да се кискат и да подвикват. Тя не ги понасяше и не им вярваше, но сега всичко накупя в чиста омраза. Изчезнаха всякакви угризения, че би могла да погуби робите, ако успее с бомбата. Заслужаваха всичко лошо, което можеше да им се случи.

Наклонът намаляваше, Джан вече се набираше по „събирачите на слънце“ и намали малко напрежението на Майлоу. Достатъчно близо бе и ясно виждаше по лицето му какво му струва усилието. Вече ги разделяха няколко стъпки. Той се насили да ѝ се усмихне.

— Пак здрасти, амазонке — извика той, — хареса ли ти гледката?

Дори успя да отвърне на усмивката му.

— Много приятна е — задъха се тя.

Бяха почти един до друг. Той я хвана за ръката. Облекчението я заля като вълна. Едва разбираше, че той върза нейното въже към своя хамут.

— Хайде сега, хвани се за кръста ми и се дръж здраво — заповяда той.

Тя го послуша. Виковете на другите роби станаха оглушителни. Майлоу започна да се издърпва по своето въже. Притисната в него с лице, заровено в гърба му, Джан с всички сили се опитваше да задържа подметките си на хлъзгавото стъкло.

— Какво стана? — попита го тя.

— Доколкото мога да се досетя, Бени преряза твоето въже — отвърна ѝ през рамо. — Само той беше горе.

— Но защо?

— За да ме засегне. Да ми даде урок.

— Ти ми спаси живота.

— По чудо. За малко да си отидеш.

Наклонът вече намаля до двадесет и пет градуса, Майлоу каза, че е безопасно и може да го пусне. Почти стигнаха до мястото, където въжетата се закачаха за малки метални куки, подаващи се от корпуса. Бени стоеше на десетина крачки от тях с мрачно лице.

Майлоу продължи към него, като още държеше здраво Джан за ръката.

— Хей, Бени, всичко е уредено само за един ден, а? — извика той весело.

Бени бързо проговори:

— Въжето ѝ се скъса. Нищо не можех да направя, нали така?

— О, мисля, че си направил предостатъчно, Бени — каза Майлоу със същия тон.

Той пусна Джан и се наведе над куката, която преди крепеше нейното въже. После приклекна и се вгледа в късото парче от въжето. Вдигна очи към Бени.

— Казах, скъса се — изръмжа Бени. — Нещо друго ли мислиш, а Майлоу?

Майлоу се изправи и отиде при него.

— Съгласен съм, Бени. Скъсало се е. Само че има един проблем, амазонката си е изтървала чистачката. Може би е добра идея да слезеш долу и да я прибереш.

Лицето на Бени загуби цвят. Отстъпи назад и веднага хвана наказателната палка.

— Стой настрана, Майлоу! — изрева той, страхът чупеше гласа му.

Майлоу спря и вдигна ръце.

— Всичко е наред, Бени. Изобщо няма да те докосвам.

— Ти ме заплаши! Чух те! Знаеш наказанието за такива работи!
— Бени крещеше с палка, насочена към Майлоу.

— Аз? Да те заплашвам тебе! — Майлоу успя да изрази изумление. — Самата идея за това е абсурдна. Само предложих да се опиташ да възстановиш един загубен инструмент. Нали знаеш как се сърди Гилдмайстор Баниън на такива загуби. Той и без това ще бъде достатъчно раздразнен, че едва не е загубил новата си робиня още първия ден.

Бени свали палката.

— Ще му кажа, че въжето се е скъсало. Той ще ми повярва.

— Разбира се, ще ти повярва — увери го с усмивка Майлоу.

Майлоу влезе в нишата и седна на стола. Погледна Джан, изтегната на леглото и се усмихна самодоволно.

— Говорих с Баниън. Разказах му какво стана. Никак не е доволен.

— И повярва ли ти? — учуди се тя. — Предполагах, че ще приеме каквото му каже Бени.

— Така и направи. Официално. Не може да си позволи да взема страната на робите срещу надзирателите. Не е добре за дисциплината. Но той знае, че въжетата не се късат току-така, а твърде много роби губи по този начин. Стана обичай така да се уреждат сметките между робите и той е бесен. Най-малко пък му трябва и някой от надзирателите да се включи в играта. Не му хареса, че Бени се е опитал да убие ценна робиня — тебе, само за да ми го върне. И нашият приятел Бени ще преживее трудни времена.

— Чудесно — злорадо рече тя.

— А, има още нещо весело за тебе. Буцата умрял през деня, така чух. Изкашлял кило-две кръв и подбелил очи — Майлоу вдигна ръце зад главата си и се облегна назад с безметежно изражение. — Малката приятелска прегръдка трябва да е забила парче от ребро в белия му дроб.

Джан го гледаше, без да каже нищо.

През нощта, след като намалиха осветлението и всичко утихна, Джан лежеше будна на дюшека и се чудеше какво да прави с Майлоу. Дължеше му живота си. Ако не беше хванал никак края на въжето, а тя

още не разбираше как е успял да го стигне навреме, сега щеше да лежи мъртва в онзи град — размазана купчина плът и кости. И не само я спаси, той ѝ даде възможност да продължи с плана за унищожаването на Небесния господар. Ако тя беше загинала, край на всяка надежда Минерва да бъде отмъстена, убиецът на нейния град, на семейството и приятелите ѝ да си получи заслуженото.

А това я постави в страшно неловко положение. Вече му дължеше толкова много, че се почувства длъжна да му даде единственото нещо, което искаше от нея — тялото си. Няколко пъти едва не го събуди, за да му каже решението си, но все размисляше. Плашеше се от мисълта за секс с него. Един единствен път се беше любила с мъж преди и това беше Саймън. Стори ѝ се странно и интересно, макар и не изключително, удоволствие. Не се оказа нито болезнено, нито разстройващо. Но познаваше добре Саймън и можеше да контролира положението. В края на краищата, той беше мъж от Минерва. Но сексът с „непроменен“ мъж като Майлоу би могъл да я изненада доста. Представяше си как влиза в нея, може би ще ѝ причинява болка, но тя нищо няма да може да направи. Това я плашеше.

Но още повече я плашеше самият Майлоу. Вярно, спаси живота ѝ, но нещо в него съвсем я объркваше. Спомни си обвиненията на Бени и робите — че е магьосник. Лесно можеше да повярва. Тя погледна към поне наглед заспалия мъж. Нито беше достатъчно едър, нито пък мускулите му впечатляваха, не би трябвало да е способен на всичко, което тя го видя да прави. И как спря падането ѝ... Как буквално смаза Буцата до смърт, само с едно стискане за раменете.

Джан потрепери и се извърна. Не, няма да му предложи тялото си, колкото и да му дължи. Ще трябва да потърси друг начин да му се отплати в оставащото време, преди да изпълни задачата си — да запали „Господаря Панглот“.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Трябваше да напегне волята си докрай, за да излезе върху корпуса на следващия ден и да довери живота си на тънкото въже, дори и с уверенията на Майлоу, че новият надзирател (Бени го нямаше) не би повторил грешката на Бени. Както чистеше „събирачите на слънце“, страхът едва не я победи на няколко пъти и заплашваше да се превърне в истинска паника. Искаше да затвори очи и да се вкопчи с плач в корпуса, но се насилваше да работи. Длъжна бе да остане при стъклоходците, не можеше да си позволи глезотията да рухне напълно. Стремеше се да опознае напълно горната част на въздушния кораб, особено мрачното пространство между двете му обвивки. На втория ден вече не беше толкова зле, макар че Бени пак се появи. Изглеждаше смазан, лицето му беше отекло и той едва ходеше. Както и да го беше наказал Баниън, явно засега го беше укротил.

На четвъртия ден след злополуката Джан влезе в стъклената кутия възбудена, но уверена в себе си. Беше обмислила своя план докрай. Ако всичко върви добре, тази вечер...

Стъклената кутия, в която се изкачваха този път, не минаваше през центъра на газова секция като първата. Вместо това тя се движеше в пространството между две от секциите.

— Този път пътуваме през една от напречните опорни конструкции — Майлоу посочи преминаващите край тях шестоъгълни метални паяжини. — Те са основният скелет на Небесния господар. Има напречна конструкция между всеки две от газовите секции. Асансьорът е преместен тук, защото и двете съседни секции са пълни с водород. Гилдията на Инженерите се страхува да не изскочи някоя случайна искра от механизма на асансьора.

Новината за водорода наоколо и разтревожи, и зарадва Джан. Това чудесно пасва на плана ѝ, реши тя. Наложил си да не мисли какво ще стане, след като постави бомбата и я задейства. Някъде из дълбините на съзнанието ѝ се мотаеше неясна идея да излезе на корпуса и да избяга, колкото може по-далеч от мястото на запалването,

но после всичко ставаше пълен хаос. Знаеше, че не си струва да обмисля шансовете си за оцеляване.

Предишните дни Джан научи доста за Небесния господар. Един от важните факти бе, че почти две трети от огромните газови секции сега са пълни с лесно запалимия водород. Хелън беше права. Майлоу потвърди, че щом загубят хелий, дали от злополука или от неизбежни пролуки, той не може да бъде възстановен, а водородът може да се произвежда от вода. Майлоу й разказа още и за произхода на Небесните господари. Неговата история за онези отдавнашни събития почти по нищо не приличаше на легендите от Минерва. Въпреки упоритата си съпротива, Джан малко по малко разбираше колко дупки има във версията на Минерва за миналото, а Майлоу предлагаше неуязвимо цяло. Тя не искаше да му вярва, но го слушаше с нарастващ интерес.

Според Майлоу Небесните господари отначало били наричани Небесни ангели. Били създадени от Организацията на обединените нации с двойна цел. Трябвало да осигурят евтино и чисто средство за пренасяне на товари между държавите, предимно между онези от победния „трети свят“. Другата им задача била да помагат при природни бедствия. Могли да пренасят големи количества спешна помощ до районите, опустошавани от глад. А при земетресения и наводнения били летящи спасители за жертвата, като предлагали храна и подслон в огромните жилищни помещения.

И затова съвсем естествено в хаоса след Генетичните войни оцелелите се опитали да се укрият от епидемичните вируси и другите заплахи точно в обширните небесни убежища. Но проблемът бил в това, че идеята се пръкнала в главите на твърде много хора и известно време били неизбежни свирепите битки около и във всеки от Небесните ангели. Всяка група искала да го овладее напълно. Два от въздушните кораби били унищожени. Накрая победителите се измъкнали изпод купчините трупове и животът в Небесните ангели потекъл по някакъв установен ред. Но постепенно аварийните запаси във всеки от въздушните кораби се изчерпвали и хората в тях трябвало пак да обърнат погледи към земята. Имали нужда от храна и суровини, затова просто принудили онези, които още преживявали някак долу, да им ги осигуряват. Започнало владичеството на Небесните господари.

Отначало нямало никаква организация. Небесните господари си съперничели за едни и същи селскостопански райони и разгорещените сражения между тези летящи хипопотами станали нещо обичайно. Когато били разрушени още два от Небесните господари, стигнало се до примирие. То било последвано от съвещание на властниците от останалите Небесни господари и светът бил разделен на територии за всеки от въздушните кораби. Наложила се идеята нито един от тях да не напуска определената му територия и оттогава спазвали това правило. Но според Майлоу едва ли щяха да удържат положението още дълго...

— Пустошта вече е господар на света — обясняваше той. — Твърде много от земните общности изнемогват. Когато един Небесен господар открие, че в неговата официално определена територия не са останали достатъчно произвеждащи храна общности, за да задоволява нуждите си, очевидно той ще започне да браконьерства в териториите на други Небесни господари. Биха могли да стигнат и до истинска война.

Изглеждаше доволен от тази перспектива. Тя каза:

— Много е тъпо. Такива са мъжете — продължават да се вкопчват един в друг, а наоколо майката Земя умира. А не могат ли Небесните господари и хората от земята да работят заедно? Поне да опитат да спрат пустошта, преди да е твърде късно?

— Трудно им е да се простят със старите навици — отвърна той. — Небесните хора по традиция смятат земните жители за нещо по-пълноценно от човешки същества. За тях да започнат изведнъж сътрудничество със „земните червеи“ на равноправна основа, би било извращение. Пък и не виждам какво биха могли да сторят Небесните господари за възпиране на пустошта.

— Онези светлини, които изгарят. Лъчите, с които унищожиха нашите ракети. Сигурно могат да ги използват за почистване на завладените от пустош земи?

— Ами да, биха могли — неохотно призна той, — но нали ти казах, лазерните оръжия не са под контрола на небесните хора. Могат да действат само автоматично, и то само срещу неживи заплахи към Небесния господар. — Той се усмихна покровителствено. — Както и да е, защо едно добро малко момиче от Минерва обсъжда ползата от уредите на Мъжката наука, а?

Тя отговори високомерно:

— Ако тези уреди се насочват с цел прочистването на света, сигурно Майката богиня ще си каже, че Мъжете не са безнадеждно пропаднали.

Щом излезе на корпуса, Джан се сблъска с неприятна изненада. Няколко Небесни войни стояха около люка. Всички носеха дългоцевните си пушки и оглеждаха небето. При първа възможност Джан попита Майлоу защо са се появили.

— Хазини — беше отговорът му. — В момента прелитаме над територията на Хазини. За още около денонощие ще сме над нея. Погледни, онова там са гнездата им.

Тя се обърна и видя няколко високи форми да се възвисяват над веригата от приплеснати, погълнати от пустош хълмове. Приличаха на невероятно големи, разкривени стволоче на дървета. Невярвайки на очите си, Джан пресметна, че са високи няколкостотин стъпки.

— Какви са тези Хазини? — попита тя, докато закачаше въжето към една от куките.

Трябваше да работят на носа на Небесния господар, от това място имаха великолепен обзор.

— Хазини никога ли не са нападали Минерва? — Майлоу недоумяваше.

— Аз поне не съм чувала такова нещо — извика тя.

— Ясно, ако се е случвало, щеше добре да запомниш. Предполагам, че Минерва е била извън техния обсег. Да знаеш, имали сте късмет. Хазини са генетично създадени машини за убиване, единствено и изцяло. Някога една от големите корпорации ги създаде като частна армия. Основния генетичен материал са взели от царството на насекомите. Гадовете имат крила. Повечето не могат да достигнат нашата височина, но са ми казвали, че се срещат и отклонения.

— Олеле — каза тя.

Сега бяха по-близо до „гнездата“ и можеше добре да види фантастичните размери на съоръженията. Встрани се простираха подобия на клони и на нея й се стори, че вижда черни точки, струпани около тях. Тя и Майлоу заедно с останалите „чистачи“ чакаха групата с разтворителя да се отдалечи достатъчно, за да започнат работа. Както

винаги, „Господарят Панглот“ беше намалил скоростта, за да улесни различните групи роби, пръснати по корпуса. Но и така въздушният поток, свистящ по носа, беше силничък и Джан трудно се задържаше на крака.

— Значи Небесните войни ни пазят? — подхвърли тя на Майлоу. Той се изсмя.

— Нас ли? Кой го е грижа за сбирщина роби? Не, войните пазят люковете и другите възможни точки за проникване в корпуса. Би могла да забележиш как и нашият приятел Бени ни е зарязал днес.

Тя погледна през рамо. Надзирателят не се отдалечаваше от групата войни край люка.

— Как мислиш, заплашени ли сме от тези същества? — попита тя.

Отново погледна надолу към земята. Черните точки вече изпълваха въздуха и някои изглеждаха неприятно големи.

— Доста пъти съм работил над територии на Хазини — каза Майлоу, — но нито един даже не е минавал близо до нас. Обаче има слухове как преди Хазини са отмъквали по някой стъклоходец.

— А разумни ли са?

— Ако имаш предвид дали имат самосъзнание, бих казал, не. Но пък зная колко изобретателни са. Програмирани са да правят две неща — да убиват и да се размножават. Създателите им са вградили в тях предостатъчно хитрост, за да се справят чудесно и с двете дейности. Освен това са програмирани да се хранят с почти всичко, могат да преживеят и с най-отровните гъбички. Затова благоденстват в пустошта. Както върви, накрая светът ще представлява пустош и Хазини...

Джан прекара един много неприятен ден, постоянно се оглеждаше за някой Хазини, успял да се издигне до „Господаря Панглот“, но макар че започваше голяма шетня при всяко преминаване над гнездата, никоя от тълпящите се далеч долу черни точки не ги доближаваше. Присъствието на Хазини доста разколеба Джан за плана да задейства запалителната бомба точно тази нощ. Но си каза, че просто се опитва да отложи момента, от който връщане назад няма. Нали искаше гибелта на „Господаря Панглот“ и всички негови обитатели, имаше ли значение как точно ще умрат небесните хора? Все едно е дали ще ги убие огънят, падането на земята или ще станат

жертва на Хазини. Не можеше да си позволи колебания, дори и Хазини да унищожат напълно и без това нищожния ѝ шанс да оцелее. Нямаше избор — ще го направи тази вечер.

Работата беше толкова тежка, че в края на дългата смяна тялото на Джан напомняше сноп сгърчени от болка въжета. През мимолетната почивка в средата на деня тя сподели с Майлоу колко глупави са небесните хора, щом не използват шимпанзетата за почистване на батериите.

— От тях биха излезли чудесни стъклоходци — каза тя, седнала до Майлоу. — Пък и щяха да работят къде по-бързо от нас.

— Вярно — промърмори той. — Но небесните хора никога не използват „изкривени“ животни. Противоречи на тяхната религия. Смятат ги за нечисти, за белязани. Още един „културен отпадък“ от времето на Генетичните войни. Не само вие в Минерва сте си вътъпили чудати идеи за Старата наука.

Тя преглътна насмешката. Беше изтощена и нямаше сили да се ядосва.

— Така е, не използвахме Старата наука, но нямаше забрана да си служим с животните. Не е тяхна вината, че са били променени. Преди, много отдавна, сме имали всякакви видове животни в Минерва, но към времето на моето раждане са останали само шимпанзетата. На всички други не могли да разчитат. Даже и на мъжките шимпанзета не можехме да вярваме. След определена възраст се налагаше да ги затваряме в клетки.

— Интересно — каза той. — Но можеше да се очаква. Генетичните инженери по никакъв начин не са могли да вградят дълготрайна стабилност в изкуствено създадените хромозоми. Мутациите са неизбежни, „бръмбарчетата“ вече пълзят из програмите. Ще се появяват все повече случаи на атавизъм. Като тебе.

— Като мен ли? — учуди се тя.

— Разбира се. Ти си необичайно малка за жена от Минерва. Очевиден случай на атавизъм. О, сигурен съм, че във всичко освен в ръста, ти си генетично здрава жителка на Минерва. Имаш типичното телосложение и черти. Силно тяло с дълги крака, малки гърди, развита мускулатура, мургава кожа и много привлекателно лице. Може би е засегнат само генетичният материал, регулиращ твоя ръст, но би ми било интересно да видя твоите деца от мъж с произход не от Минерва.

Клиничната оценка за тялото ѝ я раздразни, макар че донякъде се поласка от „много привлекателното лице“. Но я заболя от споменаването на деца. „Никога няма да ми се случи, помисли тя навъсено — след тази вечер нищо няма да ми се случва.“

Между люка и мястото, където ги чакаше стъклената клетка, за да ги свали надолу, имаше доста път, а това се оказа удобно за планове на Джан. Тя изостана зад проточилата се в колона група роби, докато се промъкваша през плетениците между двата корпуса. Майлоу ѝ беше казал, че теснотията и хаосът в „Господаря Панглот“ са създавани от поколенията небесни хора.

— Година след година са правили все по-груби поправки и какви ли не промени. Превърнали са товарните помещения в жилища. Съмнявам се дали някой от проектантите на първоначалните Небесни Ангели би познал вътрешността на Небесните господари.

Джан се възползва от своя шанс. Скри се зад една наклонена подпора, после бързо потъна в сигурността на сенките наоколо. Стъпваше колкото може по-тихо, искаше да се отдалечи достатъчно от другите, преди да открият отсъствието ѝ. Най-много се боеше от Майлоу. Уверена бе — той пръв ще забележи, че я няма и ще бъде най-усърдният в претърсването.

Притъмняваше след всяка нейна крачка. Само редовно използваните места имаха осветление. Тя спря и се сниши, като се заслушваше. Чуваше отдалечаващите се гласове на робите. После настъпи тишина, нарушавана само от скърцането на двата корпуса. Тя продължи. Вървеше към едната страна и скоро наклонът под краката ѝ нарастна. Накрая трябваше да спре от страх да не се плъзне надолу и да се пребие в тъмнината. Задъхана, тя се хвана за някакъв прът. Тогава чу далечен вик. Беше нейното име. Вече я търсеха.

Не знаеше колко дълго е чакала в почти непрогледния мрак. В един момент някой от търсещите сякаш дойде съвсем наблизо. Или поне гласът му се чуваше съвсем ясно, когато я викаше по име. Сигурна беше, че е Майлоу. Ако някой я открие, ще е той. Може би магьосническата му сила позволява и да вижда в тъмното...

Но Майлоу не я намери и когато всичко утихна, тя сметна, че е изпълнила първата част от своя план. Пак тръгна напред, като опипваше пътя. Върна се за малко по стъпките си, стигна до по-равно място и се опита да се насочи към носа.

Вече не знаеше къде е. Трябваше да открие предния люк, за да се ориентира. Надяваше се да е поела в правилната посока. С облекчение видя светлини пред себе си, но веднага се стресна от слабото ехо на гласове. Продължи нататък на четири крака. Наистина беше стигнала обратно до люка, но групичка Небесни войни седяха наоколо със свалени шлемове.

Джан си помисли дали не са останали, за да я търсят, но после се сети — на пост са заради Хазини.

След като определи точно положението си, тя отново потъна в тъмнината. Движеше се успоредно на пътеката между люка и мястото, от което се изкачваше стъклената кутия. Искаше да стигне до един от входовете към мрежата от преходи и стълби под вътрешния корпус, позволяващи да се наблюдава състоянието на мембраните на газовите секции. Когато Майлоу ѝ спомена за тях преди два-три дни, и ѝ посочи един от входовете, тя реши, че е намерила идеалното място, където да възпламени бомбата.

Досега смяташе да използва най-близкия до люка вход, но заради войните трябваше да отиде до много по-отдалечен.

Най-накрая Джан прецени, че разстоянието между нея и войните е достатъчно и вдигна тънкия кръгъл капак. Къса стълба водеше надолу. Тя се спусна по нея. Поне инспекционните тунели бяха добре осветени от чудноватите „студени“ лампи, които според Майлоу съдържаха живи клетки. Затвори капака след себе си и се запромъква по тунела, приведена, за да не си удари главата в тавана. Стените на тунела всъщност бяха самата мембрана на необятната газова секция. Джан пълзеше по горния ѝ край като някакво дребно насекомо. Стомахът ѝ се присвиваше от мисълта за хилядата фута празнота под нея, от която я отделяха само тънката метална мрежа на преходите и притисната към тях мембрана.

Спря. Нямаше смисъл да върви нататък. Тя свали дрехата си, разкрачи се и извади бомбата от влагалището си. По-сигурно беше пак да я скрие в себе си, след като Майлоу, без да иска, я предупреди за внезапните проверки на Небесните войни за това дали някой не се опитва да пренесе в забранената зона огнеопасни предмети. Разбира се, биха могли и да не познаят за какво може да се използва точно този предмет, но тя не си позволи да рискува. Но през последните четири дни проверки нямаше, а и сега това вече беше без значение.

Джан разгъна парцала и се вторачи в устройството. Помнеше думите на майка си — трябваше да завърти горния край по посока на стрелката. Колко е просто. После ще го пхне между мрежата и повърхността на мембраната. Научи от Майлоу, че мембраната на газовите клетки е изключително здрава (както всички съставни части на Небесния господар, изработени в онази невероятна фабрика в небето), но не се съмняваше — съдържанието на бомбата ще успее да я прегори. А от другата страна чакаха милионите кубически футове водород...

Пое си дъх на пресекулки, сграбчи здраво цилиндъра в лявата си ръка и се приготви да завърти горния му край с дясната.

Не можеше.

Опитваше се. Отново и отново. Сълзите се смесваха с потта, заливаща бузите ѝ, но просто не успяваше да подчини ръката си на желанието. Не би могла да завърти края на цилиндъра и да причини смъртта на всички хора, които живееха в „Господаря Панглот“, колкото и да ги мразеше. Е да, нямаше угризения, когато изстрелваха ракетите срещу Небесния господар от покрива на таверната, но не беше същото. Онова беше война, война за оцеляване. И тя не беше сама.

Не можеше да не мисли и за Майлоу. Никак не го харесваше, може би е и магьосник, но му дължеше живота си. Не беше честно, че изобщо не го предупреди за плановете си. Мислеше си дали да направи това, но нали той би я спрял.

Оставаше и самата тя. Не искаше да умре.

Джан наведе глава и заплака с глас. Изменяше на майка си. На Алза. На Минерва...

След малко се изправи, облече се и прибра бомбата в един от джобовете. Трябваше някак да се избави от нея. Може да се възползва от въздушната помпа в тоалетната. Джан вървеше назад към капака на входа и се опитваше да измисли някакво обяснение за изчезването си. Ако каже, че се е върнала да вземе нещо забравено и се е загубила...

Изкатери се по стълбата. Ами сега, попита се почти с безразличие. Да отиде и да се предаде на войните до люка? Не, още не искаше да вижда никого. Искаше да бъде сама. Ще отиде при горната спирка на стъклената клетка и ще чака другите да дойдат за следващата смяна. Нямаше представа след колко часа ще стане, но беше толкова потисната, че времето никак не я интересуваше.

Проблясъкът на червена светлина в мрака пред нея я отвлече от болезнените размишления. Джан смръщи вежди, не разбираше какво става. Дали инженерите поправят нещо? Но нали тогава целият район наоколо би бил добре осветен. Тя се приближи, без да внимава дали ще вдига шум и дали ще я забележат. Не й пукаше. Съскащ звук придружаваше светлината. После видя хвърчащи искри. Искри. Внезапно разбра какво означава това. Някой използваше открит пламък в забранената зона. Ако някъде изтича водород...

Светлината избухна и в широкото червено кълбо тя различи приведена фигура. Не беше с човешки очертания.

Джан се оказа на не повече от двајсетина фута от проблясващата светлина. Започна да отстъпва назад, вече се стараеше да не наруши тишината.

Дрънчене. Удари се в крепежен прът, ехото ѝ се стори ужасно гръмко. След миг червената светлина изчезна. Тя се обърна и побягна. Изневиделица я пресрещна ново препятствие, тя отскочи и падна. Лежеше и се ослушваше за звук от стъпки. Не ги чу, но приближаваше някакво странно шумолене. Идваше от тавана.

Тя стана и се втурна с протегната напред ръка, за да се предпази. Знаеше съвсем сигурно какво я преследва. Хазини. Може би не един. Краткият оглед на това нещо я убеди твърдо, че срещата с Хазини е истинско нещастие.

Пред нея се виждаше светлина. Джан наближи тясната осветена ивица. Реши какво да направи. Щом стигне пътеката, ще завие наляво към люка, където чакаха войните.

Нещо скочи от тавана. Тя замръзна на място. Беше дълго към девет фута. Тялото му се състоеше от отделни сегменти. Прозрачни криле висяха сгънати отстрани. Имаше шест крайника. Стоеше изправено на задните два. Един от предните стискаше обемист мъждукащ предмет. Други два се стрелнаха напред. Сграбчиха я за ръката близо до рамото и за глезена. Тя изкрещя, острите като бръснач нокти се впиха в плътта ѝ. От дърпането загуби равновесие и падна по гръб. Съществото се извиси над нея, държеше я здраво. Усещаше как кръвта ѝ се стича по ръката и глезена. Изкрещя пак, когато Хазини наведе глава към нея и тя я видя по-ясно. Сякаш бе кръстоска от главите на кон и на комар. Вместо уши, космати антени се издигаха иззад очите, които гледаха прекалено умно, за да принадлежат на

насекомо. Цветът му беше смесица между черно и сиво, кичури твърда четина стърчаха тук-там.

Джан се бореше, но без никакъв успех. Главата се привеждаше все по-ниско и Джан се задави от облъхналата я смрад на чудовището. През сълзите в очите си видя как „устата“ му се разцепи на три и от нея се показва тръба. Около ръба сякаш бяха наредени зъбци на трион. Цялата тръба бавно се въртеше.

„Мъртва съм, каза си Джан, макар да се дърпаше бясно. Това е наказание от Майката богиня, задето не отмъстих за Минерва...“

Въртящата се тръба излизаше все по-напред от устата. По зъбите блестеше някаква течност. Джан не се чудеше дали е отрова или вещество за храносмилане. Каквото и да направеше с нея съществото, крайт щеше да бъде един и същ. Тогава си спомни за бомбата. Със свободната си ръка я измъкна от джоба, стисна със зъби края и го завъртя рязко. Чу се твърдо изщракване. После с истерична сила я напъха в приближаващата тръба. Главата на Хазини се метна назад, разтърси се в усилия да се отърве от нечаканата запушалка. Безмълвен писък отекваше в Джан: „Тридесет секунди!“

Съществото все по-трескаво се опитваше да махне бомбата. Сграбчи тръбата със свободната си ръка или лапа. Изтърва предмета, който стискаше. После пусна рамото на Джан и вече се мъчеше да прочисти тръбата с три от крайниците си. Но четвъртият все още не пускаше нейния глезен.

Джан се завъртя по корем, протегна ръце към един прът и се опита да се издърпа на свобода, но чудовището стискаше още по-силно и накрая тя почти чу пукането на костите си. Пищеше, докато почти изпадна в безсъзнание от болката.

„Колко секунди остават?“

Съществото я хвърли пак по гръб и я придърпа към себе си, въпреки че не спираше тръскането на главата си и човъркането с крайниците. Джан не можеше да види бомбата в тръбата. Надяваше се Хазини да я е всмукал навътре. Но ще избухне ли навреме, за да я спаси? Чу се звук като от мощно приглушено изпърдяване. Цялото тяло на Хазини се разтърси в конвулсия и се вцепени. Дим заизлиза от устата му и от досега скрити отвърстия на тялото. „Иииии!“ проскърца умиращият и може би вече мъртъв Хазини толкова пронизително, че ухото едва възприемаше звука.

Живите клещи пуснаха глезена на Джан. Тя започна да отпълзява по гръб по-далеч от съществото. Не беше достатъчно бърза. Лапата, стискала допреди малко глезена ѝ, се стрелна надолу и раздра тялото ѝ от гърлото до корема. После обвитият в дим Хазини се стовари по гръб с гръмък трясък.

Джан като че отведнъж падна в ледена вода. Опита се да седне, но видя ужасната рана и се отпусна на коравия под. Обгърна се с ръце с надежда да опази тялото си от разпадане на парчета.

Когато черната забрава се спусна върху съзнанието ѝ, беше добре дошла.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В собствените си очи Джан изглеждаше смешна и не се поколеба да го каже на глас.

— Глупости говориш! — провикна се Мари Ан с дразнещо пискливия си глас. — Изглеждаш абсолютно прекрасна! — После добави малко по-умерено. — Като преценим всичко накуп.

„Всичко накуп“, помисли си Джан кисело, означава, че за една изродена амазонка, да не споменаваме и белязания „земен червей“, изглеждаше приемливо. Макар че не би използвала думата „приемлив“, за да опише външния си вид в момента. Още разглеждаше отразената си в огледалото фигура. Харесваше ѝ само чудесният тъмносин цвят на роклята. Но самата рокля беше твърде чудновата, както и кройката ѝ. От различните стягащи приспособления, за които настоя Мари Ан, талията ѝ стана нелепо тънка. Надолу роклята се издуваше над бедрата в нещо като камбана, стигаща до пода.

И ако беше напълно скрита от кръста надолу, положението нагоре бе почти обратното. Плътното прилягащият плат беше изрязан отпред в дълбока извивка, откриваща гърдите ѝ до зърната. Но даже със сутиена, скроен да повдига гърдите нагоре, по никакъв начин не можеше да се сравнява с невероятните млечни жлези, демонстрирани от стоящата до нея Мари Ан. Според Джан тези хора определено страдаха от идиотско влечение към огромните гърди.

Странната гледка се допълваше от надутите ръкави на роклята, черната лентичка на врата, бялата пудра по лицето, червеното багрило по устните и инкрустираната със скъпоценни камъни тиара върху косата. Мари Ан оглеждаше своето творение с доволна усмивка.

— И собствената ти майка не би те познала — увери тя Джан.

— Ако майка ми ме видеше, щеше просто да ме посече със сабята си — каза Джан мрачно.

— Ооо, не говори така! — извика Мари Ан, явно шокирана. — Трябва да забравиш този ужасен начин на живот, с който си свикнала като амазонка. Той вече е минало за тебе. По-добре мисли за бъдещето си с нас. Отсега твоят живот ще бъде съвсем различен.

— Сигурна съм в това — меко каза Джан.

Отново изпитваше усещането, че ситуацията не е истинска, може би сънуваше. Често ѝ се случваше през последното денонощие, откакто я доведоха в обитаваната от Аристократите част на „Господаря Панглот“. Всъщност всичко изглеждаше нереално, още от момента, в който дойде на себе си след сблъсъка с Хазини. Погледна разголените си гърди. Белегът беше избледнял до тънка бяла линия. Следите от грубите шевове също почти не се забелязваха. Но може би все пак тя е мъртва. Може би това е сън, пратен ѝ от Майката богиня в преддверието на рая. Ястията, ароматните вани, разкошното легло — наистина ѝ се струваше, че е в рая.

— Още ли съм жива? — прошепна изненадата си, когато за първи път отвори очи и видя Майлоу, надвесен над нея.

— Едва отърва кожата, малка амазонке — каза той усмихнато. — Членовете на Гилдията на Медиците в „Панглот“ не се различават много от касапи, ама поне още могат да зашиват рани, даже толкова дълги като твоята. Нямах увреждания на вътрешните органи. Но загубата на кръв и шокът почти те бяха убили. Най-лошото мина. С твоите възможности за възстановяване ще се справиш. И даже няма да можеш да показваш белег от цялата тази история.

Джан промърмори:

— Майката богиня е с мен.

После потъна в дълбок сън.

При следващото събуждане Майлоу я накара да пийне няколко глътки вода от манерката. Тя започна да различава заобикалящите я неща. Лежеше в нишата. Опита се да вдигне глава, за да види какво става с тялото ѝ, но беше твърде слаба.

— Не усещам... болка — прошепна тя.

Майлоу ѝ показва приспособление, което тя позна. Хиподермична игла. В болницата на Минерва също имаше останали от тях.

— Инжектирах ти хормон, който стимулира отделянето на обезболяващи вещества в организма. Доста ми струваше да се сдобия с него. Един Свободен от селото си е уредил пряк достъп до аптеката на Аристократите.

— Благодаря ти...

— Моя мила малка амазонке, не смесвай щедростта ми с човеколюбието — той пак се хилеше. — Спомни си за нашето

споразумение. Почти колкото тебе желая твоето младо тяло да се върне в нормалното си състояние.

Тя почти успя да се усмихне.

— Имаш ли достатъчно сили да ми кажеш какво се случи? — попита той.

— Загубих се... — шепнеше тя. — Обикалях... часове. После видях... Хазини. Подгони ме. Раздра ме... Мислех, че ме срязва на две парчета...

Не можеше да продължи. Майлоу прокара пръсти по несъществуващата си коса и загледа мълчаливо. После каза:

— Знаеш ли, че стана героиня? Всички смятат, че си се сблъскала с Хазини, отнела си му онази горелка от Старата наука и си го изгорила с нея.

Тя повдигна вежди.

— Каква горелка?...

— Приспособлението, с което е прорязал външния корпус и почти прегорил и вътрешния, когато си му попречила. Вече си имат теория — от гнездо на Хазини са подбрали този с най-силните криле, дали са му горелката, намерена вероятно в някоя стара развалина и са му казали да пробие една-две газови секции. „Панглот“ би загубил височина и би се оказал в обсега на останалите хазини. Най-неприятното в цялата история е, че съществото не е знаело за водорода в секцията, която се канело да пробие. Щеше да бъде страховита изненада за Хазини, когато вместо „Панглот“ върху гнездата им се стовареше огромно огнено кълбо.

Той неочаквано сграбчи рамото ѝ, от очите му лъхаше студ.

— Но аз зная какво всъщност се е случило там горе. И зная ти какво си смятала да направиш. Онази нощ ти и Хазини май сте искали едно и също — гласът му беше суров.

— Какво... искаш да кажеш?

— Много добре разбираш. Говоря за твоята безценна реликва от Минерва, онзи „символ на властта“, дето трябваше да защитаваш дори с цената на живота си. Май си го загубила някъде.

— Така ли... — трудно ѝ беше да мисли.

Искаше отново да потъне в сън.

— Я стига си се преструвала. Този предмет веднага ми се стори подозрителен, но ти се доверих. И за отплата реши да ме превърнеш

във въглен заедно с всички други, като възпламениш бомбата. Вие от Минерва можете да дадете един-два урока по жестокост на тези тук, в Небесния господар.

— Не... не... — протестира тя едва-едва, опита се да поклати глава отрицателно. — Не можах да го направя... не можах. Отказах се...

Той се взираше в очите ѝ. Накрая заговори:

— Предполагам, че казваш истината — изражението му се смекчи. — И щом си се отказала да изпълниш мисията си, налетяла си на Хазини. Сигурно си използвала бомбата, за да го убиеш. Абсурдна идея е да отнемеш горелката от Хазини в пълната му сила и да я използваш срещу него.

— Ами да... — тя му разказа какво е направила.

Той пак се засмя.

— Значи направо в смукалото му, а? Доста ловка си била. Ако те беше засмукал с това нещо, щеше да те обърне с хастара навън. За Хазини човешката кръв е деликатес.

— А те... ще намерят ли парчета... от бомбата? — попита тя.

— Не се тревожи. Никой не е възнамерявал да прави аутопсия на гадината. Очевидно е била изгорена до смърт, а горелката се търкала наоколо. Когато войните довтасали след твоите крясъци, стигнали до натрапващия се извод, че ти си го победила. Изхвърлили тялото на Хазини и никой друг не би могъл да научи истината.

— Добре... — промърмори тя.

Не можеше да задържи очите си отворени.

— Спи — каза той и тя се подчини.

Някой почука на вратата зад розовите драперии, покриващи стените и тавана.

— Да? — обади се Мари Ан.

Сирай, прислужницата на Мари Ан, влезе в гардеробната през пролуката в драпериите. И Сирай като Джан беше освободена робиня, затова имаше същия татуиран кръг около черната звездичка на бузата. Макар и бивша робиня, Сирай не беше и Свободна. Мари Ан каза, че била Крепостна и Джан прие това като само още едно от названията за робиня. Но имаше и разлика — да бъдеш робиня при Аристократите

беше за предпочитане пред същото положение, където и да е другаде в Небесния господар. Тя хареса Сирай от пръв поглед. Прислужницата беше стройно момиче с много светла коса и красиви зелени очи. Лицето ѝ излъчваше ум и чувствителност, две качества твърде редки според Джан на борда на въздушния кораб. Но признаваше пред себе си, че Мари Ан също ѝ е симпатична въпреки явната си глупост.

Сирай почтително склони глава пред Мари Ан и каза с мекия си приятен глас:

— Господарке, принц Мажид би желал да знае дали Вие и гостенката сте готови. Той чака в салона.

— Мила Сирай, след малко ще се присъединим към него — каза ѝ Мари Ан.

Докато Сирай излизаше, Мари Ан нервно оправи излязъл изпод тиарата кичур коса на Джан.

— Наближава моментът на славата за тебе — каза тя сякаш останала без дъх. — Сигурно си много развълнувана.

— О, много — потвърди Джан и се усмихна на отражението на Мари Ан в огледалото.

Принц Мажид, висшият камерхер на „Господаря Панглот“, изглеждаше на Джан все така нелепо, както и в деня на пленяването ѝ. С впития в дългите му и малко кльоцави крака клин на червени и оранжеви райета и в широката куртка с ръкави като балони той напомняше някаква рядка птица. Тя едва сдържаше смеха си, колчем погледнеше яркозеления кожен предпазител на половите му органи. Щом се сетеше за името на тази принадлежност — „намордник“, ѝ ставаше още по-трудно да не се разкиска.

Когато те влязоха в салона, той стоеше до един от прозорците с гръб към тях. Обърна се и произнесе с обичайния си пронизителен глас:

— А, ето ви и вас най-сетне.

Като чоплеше острата си брадичка с пръстите на едната ръка, а с другата, хванал дръжката на церемониалната сабя, той демонстративно обикаляше, оглеждаше Джан и странно пръхтеше с носа си. Тя си мислеше колко лесно би било да го хване за гръкляна, да измъкне сабята му и да я забие в сърцето му. Но освен мимолетно

удовлетворение не би постигнала нищо друго, затова се задоволи с великолепната гледка, която се откриваше през редицата наклонени навън прозорци. Те заемаха цяла стена от салона. Слънцето залязваше зад далечна планинска верига и оцветяваше облаците в огнено червено.

— Е, мисля че изглежда задоволително — неохотно каза Принц Мажид.

— О, Филус, но тя е направо прекрасна! — викна Мари Ан с вкопчени една в друга длани.

— Да, за амазонка има приличен вид — натърти той. — А сега да вървим. Не бива да караме Принц Каспар да ни чака.

— Искаш да кажеш лейди Джейн — забеляза тя с гримаса.

Принц Мажид я изгледа втренчено и Мари Ан видимо се сви под тежестта на погледа му. Докато вървеше зад тях по широкия, покрит с килими коридор, Джан промълви несигурно:

— Принц Мажид, ами аз си мислех, че ще срещна самия господар Панглот тази вечер...

Той въздъхна пресилено и каза със снисхождение:

— Няма господар Панглот, момиче.

Беше четвъртото или петото поред пробуждане.

— Какво ми правиш? — попита Джан, след като изплува от дълбокия кладенец на съня. Майлоу се беше надвесил над нея.

— Успокой се. Само сменям превръзката, това е всичко. Бих ти още една инжекция от блокиращия болката хормон и няма да усетиш почти нищо.

— Искам да видя — опита се да надигне главата си.

— Не те съветвам.

Но тя имаше повече сили и успя да погледне голото си тяло.

— О, Майко богиньо — въздъхна Джан и отпусна глава на твърдата възглавница.

Видя рана с разкъсани краища, спускаща се между гърдите ѝ чак до корема. Съшита беше с груби черни конци, като че иглата е била в ръцете на разтреперан пияница. Джан бе убедена, че ако кихне или направи рязко движение, конците ще се скъсат и тялото ѝ просто ще се разтвори, разпилявайки вътрешностите.

— Майко богиньо — промърмори отново и здраво стисна клепачи. Опитваше се да диша съвсем леко.

— Не е толкова страшно, колкото изглежда — каза Майлоу.

Думите му изобщо не я утешиха.

— Остави ме да си умра на спокойствие.

— Сериозно ти говоря. Оздравяваш бързо и това трябваше да се очаква. Можем да махнем конците след няколко дни.

— Не! — извика тя в паника. — Само тези конци не ми дават да се разпадам!

Звънливият смях на Майлоу ѝ се стори доста неприятен.

Но той беше прав. След три дни Джан бе достатъчно силна, за да стане от леглото и с помощта на Майлоу да отиде до тоалетната. Можеше вече и да се откаже от силните бульони, с които той я поеше, и да се храни нормално.

Радваше се, че поне от време на време се движи без помощ, защото се отвращаваше от пълната си зависимост от Майлоу и от принудителната интимност. Обаче трябваше да признае, че той по никакъв начин не се възползва от положението и се оказа наистина умел санитар. Но дългът на Джан ставаше все по-тежък и това не ѝ се нравеше. Все някога трябваше да се разплати, а цената бе непоносима.

Но засега му беше благодарна, че ѝ прави компания, докато тя лежеше и се възстановяваше. Бяха го освободили от работа, за да се грижи за нея. Заповедта идваше от Аристократите, не от Баниън, Майлоу не забрави да изтъкне това.

— За тях ти си темата на деня. Може би ще успеем да извлечем полза от положението.

На петия ден Майлоу обяви, че е достатъчно оздравяла и реши да махне конците. Блокиращият болката хормон беше свършил и Джан доста зле преживя следващите минути. Затвори очи и ухапа ръката си, за да не вика.

Стори ѝ се, че минаха часове, преди Майлоу да съобщи:

— Готово.

Тя надигна глава и погледна. Дългата рана се беше променила неузнаваемо за няколко дни. И сега беше червена и грозна, но изглеждаше като обикновено повърхностно порязване. Раните на глезена и рамото също бяха заздравели.

— Благодаря ти — каза тя.

— Беше удоволствие за мен — отвърна той с някак закачлив тон.

Джан се сети, че ръката му все още е на лявото ѝ бедро. Лежеше гола под погледа му. Бутна ръката му настрана и бързешком се покри до брадичката с тънкото одеяло.

Майлоу се наслаждаваше на нейното объркване.

— Сега, щом си се отказала да взривяваш „Господаря Панглот“ и мен заедно с него, не виждам защо да не изпълниш и своята част от малкото ни споразумение. Можеш ли?

След дълго мълчание тя тихо пророни:

— Не...

— Добре. Щом оздравееш напълно, ще очаквам доброволното ти съдействие — той стана от леглото. — Опитай се да поспиш още. Отивам до селото да купя храна. Няма да се бавя.

Джан не можеше веднага да се унесе и след като заспа, сънят ѝ бе неспокоен. Когато се събуди, тремавото и пъхтящо туловище на Гилдмайстор Баниън стоеше до нея.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

За сметка на всички останали обитатели на „Господаря Панглот“ Аристократите си позволяваха лукса на широките пространства. Джан видя това веднага, щом попадна в тяхната част на въздушния кораб, но и последните съмнения се изпариха с влизането в „Големия салон“. Залата се оказа неимоверно обширна. Беше дълга стотици футове и също толкова широка в основата. Джан разбра, че се намира в носа на Небесния господар. Може би не много под най-предната му точка. Две редици високи прозорци, значително превъзхождащи тези в апартамента на Мажид, се сливаха в широка дъга в далечния край на залата. Бели облаци прелитаха на кълба край прозорците.

Сигурно повече от триста души изпълваха залата, но тя въобще не изглеждаше претъпкана. Ако съдеше по облеклото им, повечето бяха Аристократи, но имаше и много слуги и роби, които разнасяха подноси с напитки и храна. Застанала на върха на късата стълба между принц Мажид и Мари Ан, тя пак усети колко нереално е ставащото. Усещането стана по-силно, когато тълпата долу се обърна към нея и всички се смълчаха.

После някой започна да пляска с ръце и не след дълго всички, освен слугите, го последваха. Джан стреснато осъзна, че ръкопляскат на нея.

Принц Мажид докосна лакътя ѝ, подсещаше я да върви напред. Тя тръгна надолу по стъпалата, придружена от другите двама. Когато стъпиха на пода, приветстващите я Аристократи се разделиха на две и между тях се откри широка пътека до другия край на залата. Пред срещната точка на прозорците имаше малко възвишение. Там седяха двама — жена и мъж. Джан знаеше кои са. Мъжът беше Принц Каспар. А жената — неговата майка лейди Джейн. Джан смяташе, че те са върховните властители на Небесния господар. Изненадата беше, когато научи, че не съществува Господар Панглот. Но някога имало, даже неколцина. Но от оскъдните парчета информация, неохотно процедени от принц Мажид по пътя към „Големия салон“, излизаше, че династията Панглот била пометена преди векове от съперничеща

фамилия Аристократи. Тя се замисли дали и днешните Аристократи са склонни към междуособици за заграбване на властта.

Преминаха покрай ръкопляскащите Аристократи: Джан, принц Мажид и Мари Ан — на една стъпка зад нея. Принц Каспар се оказва много по-млад, отколкото Джан си представяше. Нищо повече от младок, би трябвало да е на нейната възраст или още по-малък. И както отбеляза пробуденото ѝ любопитство, беше най-красивият мъж, когото бе срещала досега. Дългото ъгловато лице се открояваше в рамката на пусната по раменете черна коса, гладката кожа изглеждаше съвсем бяла, а за кафявите му очи не намираше друга дума освен „грамадни“.

Лейди Джейн, седнала по-назад на възвишението, беше по-възрастно подобие на сина си. Имаше същото продълговато красиво лице с приятно очертани скули и бяла кожа, но очите ѝ не бяха кафяви, а сини. И за разлика от очите на сина, бяха ледени.

Когато Джан, Мажид и Мари Ан спряха пред възвишението, Принц Каспар и неговата майка станаха. И двамата бяха облечени в черно, нарушено само от белите яка и маншети на принца и кърваво червения камък между гърдите на лейди Джейн. Принцът вдигна ръце и ръкопляскането спря отведнъж. Той погледна надолу към Джан и се усмихна. Беше хубава усмивка и докосна нещо в душата ѝ. Тя също му се усмихна. В този момент пръстът на Мажид я мушна остро в гърба и тя си спомни какво очакват от нея. Неловко коленичи и склони глава, както я научи Мари Ан. Принц Каспар каза:

— Джан Дорвин от Минерва, всички тук ти дължим голяма благодарност. Ако не беше твоята храбра съпротива срещу промъкналия се Хазини, „Господарят Панглот“ сигурно щеше да загине. — Той говореше меко, но отчетливо. — И затова ние с удоволствие ти прощаваме всички минали грехове срещу нас и ти даряваме свободата и почетното положение на Аристократка. Ти ще ползваш всички наши права и привилегии, с изключение на едно — не можеш да влезеш чрез брак в семейство на Аристократи. Добре дошла, Джан Дорвин. Благодарим ти.

— Аз Ви благодаря, Ваше Височество — каза Джан, колкото можа искрено.

Принц Каспар вдигна ръце и ръкоплясканията гръмнаха отново. Джан пак коленичи и склони глава. Опитваше се да преглътне сълзите.

Изпитваше само срам. "Прости ми, Майко богиньо, молеше се тя. Не го направих нарочно. Не исках да спасявам „Господаря Панглот!“

Докато представяха Джан, Майлоу лежеше в нишата и сънуваше...

Бронираният флипер кацна на покрития с чакъл двор пред внушителната къща на Каген. Той излезе и един двукрак кибероид спря, за да го огледа. Удовлетворен, продължи патрулната обиколка на стената. Каген изтърча от къщата, придружен от клониран войн с безизразно лице. Очевидно беше твърде възбуден. Майлоу следеше приближаването му с перверзно удоволствие. Каген беше преобразувал и себе си до такава степен, че нищо не напомняше предишния му облик. Но походката му го издаваше. Все още се клатеше като предишния дебелак. Гъвкав строен дебелак.

— Радвам се, че можа да дойдеш, Хейз. Няма да останеш разочарован! — каза той, стискайки ръката на Майлоу. — Ела да видиш...

— Не вярвах да постигна успех — каза Каген задъхано, докато влизаха през широката врата. — Изгубих първите три зародиша в процеса на ускоряване на развитието. Но успях с номер четири. Онези, с белите престилки, една седмица не изтрезняха от радост.

Каген заведе Майлоу в мазето. Стигнаха до метална врата, пазена от друг клониран войн. Каген притисна дланта си върху биоключалката и вратата се плъзна встрани. Вътре беше тъмно.

— Тя не обича светлината — обясни домакинът.

В процеждащата се светлина от коридора Майлоу забеляза очертанията на фигура, седяща на леглото. Жена, при това съвсем обикновена наглед. Две ръце, два крака, една глава...

В този миг Каген включи осветлението. Жената, по-точно момичето, извика и закри очите си с ръка. Майлоу я зяпна.

— Уникална е, нали? Експонат за колекцията на истински ценител — каза Каген гордо.

Кожата ѝ беше прозрачна. Под нея ясно се виждаха пулсиращите вени и артерии, пластовете подкожна мазнина, мускулните влакна...

— Момиче, дръпни си ръката и погледни насам! — заповяда Каген.

Тя се подчини с нежелание. Уплашени очи гледаха през прозрачните клепащи. Две зелени езера живот надничаха от сякаш одраната глава. Каген се обърна към Майлоу:

— Е, какво ще кажеш за нея?

Майлоу се събуди и седна на леглото. Стисна главата си в ръце и простена. После се наведе и повърна върху чистия под на нишата.

Джан си отдъхна, когато възбудено бърборещата Мари Ан най-накрая ѝ пожела лека нощ и я остави сама в спалнята. Тя свали и останалото бельо. Мари Ан ѝ беше помогнала да се освободи от нещото, наричано „корсет“. После надяна робата, ушита от неவிждано тънък плат. С уморена въздишка Джан седна на мекото легло и зарея поглед към беззвездната нощ, надничаща през единствения прозорец. Представянето пред двора я изтощи. Да се усмихва и да се държи учтиво с Аристократите, докато вътрешният ѝ глас неспирно напомняше: „Това са хората, които убиха майка ти, баща ти, всички твои приятели... тези хора унищожиха Минерва!“ Но аз нямах избор, казваше си тя. Трябва да направя каквото ми каза Майлоу и да се възползвам от положението си. Той има план.

Тя се ужаси онзи ден, когато се събуди и откри грамадния Гилдмайстор в нишата на Майлоу. Отпърво помисли, че е насаме с този урод и очакваше най-лошото, но после видя зад него Майлоу и един от надзирателите. Уплаши се да не би Баниън да я отведе със себе си, но той беше само изпълнител на заповед. Заповед от Аристократите. Надутото ѝ каза, че господарят Панглот милостиво е решил да я възнагради за героизма и ще ѝ върне свободата. Когато здравето ѝ се подобри, ще я отведат в апартамента на висшия камерхер Принц Мажид, където засега ще намери своя нов дом. После Баниън я потупа по бузата и рече със съжаление:

— Каква загуба, мила моя. Имах някои планове за тебе.

Той успя да промъкне туловището си през тесния вход на нишата и Джан изумено погледна Майлоу. Изглеждаше твърде жизнерадостен.

— Поздравявам те — каза и се отпусна на стола.

— Не искам да отивам там, не искам да живея с Аристократите — протестира тя.

— Значи искаш да останеш тук като робиня? Искаш да бъдеш стъклоходец и да свършиш като играчка на Баниън?

— Не — призна Джан. — Но...

— Аха, разбирам какво те мъчи. Не искаш да се разделяш с мен.

— Дрън-дрън — изтърси тя и веднага съжали за това.

Но Майлоу все се усмихваше. Реакцията му я озадачи.

— Не ми се виждаш много огорчен, че ей сега ще ме отведат. Аз пък си мислех, че и ти си имаш „планове“ за мен.

— И сега ги имам. Но вече не са същите.

Джан се намръщи.

— Хич не те разбирам.

— Те вече не се отнасят до твоето тяло, а до новото ти високо положение в нашето малко въздушно общество. Ще имаш възможност да ми направиш доста услуги.

— Като какви например? — попита тя с подозрение, вече си представяше как краде разни луксозни предмети, за да ги носи на Майлоу.

— Като ми помогнеш в постигането на целта, към която се стремя през трите години, прекарани на борда на това нещо. И ако го направиш, обещавам ти двете най-нежно мечтани от сърцето ти неща.

— И кои са те?

— Твоята свобода. И отмъщението срещу „Господаря Панглот“.

Някой почука тихо. Джан изръмжа едва чуто, очакваше да види пак Мари Ан. Но вратата се отвори и влезе Сирай. Беше облечена в къса бяла нощница и косата ѝ беше разрошена. Джан предположи, че е станала от леглото си.

— Господарката ми каза да видя имате ли нужда от нещо — каза тя. — Смятайте ме вече за Ваша прислужница.

— Благодаря ти, но нищо не ми трябва и изобщо няма да се отнасям към тебе като към моя прислужница — изрече Джан твърдо.

— Намирам, че е по-добре да правим каквото казва господарката. Така животът е по-спокоен.

— Лошо ли се държи с тебе?

Сирай сви рамене едва-едва.

— Не, не физически. Но може да бъде страшно досадна, ако нещата не стават според желанията ѝ.

— А какво ще кажеш за Принц Мажид?

Пак същото движение.

— Най-добре е и той да остава доволен — каза тя загадъчно.

Джан потупа леглото.

— Ела да седнеш при мен. Бих искала да си поговорим малко. Е, ако не искаш да се върнеш в леглото си.

— Не — Сирай дойде при нея и седна.

Спогледаха се.

— Ти си много хубава — промълви Джан.

— Благодаря. Ти също.

Последва мълчание. Сирай каза:

— Добре ли се чувстваше тази вечер?

Джан изкриви лицето си.

— Беше мъчение. Тези Аристократи са странни хора. С когото и да говорех, приказваше само за себе си. Започваха с по някой вежлив въпрос, например дали съм се оправила напълно след раната, и после изобщо не се интересуваха от моите думи. Останалото в разговора беше все за техните си проблеми. Не че според мен имат каквито и да било грижи.

— Не, живеят си в техни свят. Всичко извън него не им е особено интересно. Прекарват времето си в игри, гледат си „забавленията“, правят секс и се подмазват на Принц Каспар и неговата майка. Между другото, представиха ли те и на тях? На принца и лейди Джейн?

— О, да. После си поговорихме малко. Той ме покани в техните апартаменти утре за вечеря. Не ми се иска, но май не аз решавам.

— Как ти се стори? — попита Сирай.

— Много е красив. За мъж...

Недоизказаното натежа във въздуха между тях.

Джан неочаквано усети непреодолимо желание да прегърне Сирай. До болка се нуждаеше от успокояващата прегръдка на друга жена. Толкова отдавна...

Тя се поддаде на изкушението. Наведе се към Сирай и я прегърна, после зарови лице в шията ѝ.

— Моля те, прегърни ме.

Сирай обвини с ръце Джан, но не силно. Седяха така, после Сирай каза тихо:

— Искаш ли да спя при тебе?

— О да, искам — въздъхна Джан. — Повече от всичко.

Сирай внимателно се освободи от ръцете на Джан, стана и свали през глава нощницата си, като я пусна на пода. Не носеше нищо друго отдолу. Стоеше загледана в Джан. Накрая промълви хладнокръвно:

— Ти наистина се учиш бързо.

— Какво исках да кажеш? — Джан не разбираше отношението й.

— Учиш се как да се отнасяш с мен като със слугиня. С тази скорост ще станеш чудесна Аристократка.

Джан спря да диша.

— Мислиш си... мислиш си, че насила те карам да правиш секс с мен ли?

— Не е ли така?

— Не! Разбира се, не! — На Джан й притъмня от предположението на Сирай. — Надявах се и ти да искаш.

— Аз не съм от Минерва, Джан — тихичко й припомни Сирай.

Джан едва сега разбра какво е станало. Закри устата си с ръка.

— Олеле, такава каша. Искам да кажа, аз само... — тя съвсем се обърка. — Не харесваш жени, нали? Тоест, не спиш ли с жени?

— Спя с жени. Когато ми се налага. И откакто обслужвам Аристократите, преспала съм с доста жени. И с доста от мъжете.

— Значи те принуждават!

Сирай сви рамене.

— Нека да го кажем така — нямам избор. Освен ако искам пак да бъда обикновена робиня. Но тук поне се живее по-добре.

Джан не знаеше какво да каже. Всичко в нея се оплете. Все още беше объркана и обидена, и се гневеше от положението на Сирай. И все още беше сексуално възбудена. Каза бързо:

— Моля те, облечи си нощницата. Съжалявам, нищо не съм разбрала.

— Всичко е наред — отвърна Сирай.

Тя се наведе за нощницата. Когато я облече и я опъна, Джан каза:

— Все пак постой, моля те, нека да си поговорим. Но, само ако искаш, като приятелки. Не си мисли, че ти налагам някакво

задължение.

Сирай я погледна изпитателно и се усмихна.

— Ще се радвам да остана още малко, като твоя приятелка. — Тя пак седна на леглото до Джан.

— Сирай, откога си в „Господаря Панглот“?

— От три години. Живеех в морето. В плаващ комплекс. Знаеш ли какво е това?

— Ами да. Робът, с който, хъм, се сприятелих... той също живял в такова място. Казва, че било като плаващ град — хрумна й нещо. — Може и двамата да сте живели в един и същ! Познаваш ли мъж на име Майлоу?

Със споменаването на името му лицето на Сирай помрачня.

— Майлоу ли? С него ли си се сприятелила?

— Да. Значи го познаваш? Чудноват човек, но ми спаси живота. Неведнъж, както си мисля.

— Познавам Майлоу, даже твърде добре — каза леко озъбената Сирай. — И никак не го обичам. Заради него загина и нашият морски комплекс. Накрая успя да убеди съвета, че било по-добре да се преместим близо до брега. Вярно, условията в открития океан се бяха влошили, но можехме да оцелеем там още много, много години. Не ме питай какво е искал всъщност, но откакто се появи в комплекса, все настояваше да се приближим до сушата.

Джан не разбра.

— Откакто се появи ли? Каза ми, че се е родил във вашия плаващ град.

— Това ли ти каза? — Сирай завъртя глава. — Не. Появи се десетина години, преди да ни потопи „Господарят Панглот“. Беше в някаква плаваща капсула от непознат за нас тип. Беше запечатана и в нея много трудно можеше да се проникне. Освен него вътре имаше три трупа. Бяха мъртви от седмици. Майлоу се намираше в дълбока кома и очаквахме, че няма да го бъде още дълго, но той внезапно дойде на себе си.

Джан направи кисела гримаса.

— Защо ли пък му е трябвало да ме лъже? Не разбирам...

— Уверявам те, не е лесно да разбереш Майлоу — каза Сирай. — Никой не го харесваше, но той знаеше толкова много неща, особено за

машините и електрониката, затова беше добре дошъл при нас. А ни подмами към гибел. Загубих всичко. Родителите си. Съпруга си...

— Преживели сме едно и също — каза Джан съчувствено.

Прииска ѝ се да докосне Сирай, но не ѝ се стори разумно. Мислите ѝ се върнаха към Майлоу.

— Той ми разказа най-различни неща. Чудя се колко ли от тях също са лъжи.

— Какви неща?

— О, за миналото. За ранната история. За Генетичните войни и другите събития. Бил научил от вашите исторически машини, били сте имали такива.

Сирай пак поклати глава.

— И това е лъжа. В библиотеката имахме всичко на всичко няколко технически справочника и романи, записани на лента и няколко холографски художествени филма. И нищо по история.

Джан се канеше да попита какво означават „романите“ и „холографските филми“, но се сети за още нещо, беше ужасно.

— Каза ми и друго... Поне за това трябва да ми кажеш, че не ме е излъгал...

Сирай я гледаше неспокойно.

— Какво ти е? Изведнъж пребледня.

— Майлоу каза, че моят град е бил само част от Минерва — побърза да каже Джан. — Имало други, за които не съм знаела... досущ като нашия град. Казал ми е истината, нали?

Очите ѝ се взираха с молба в Сирай. Но Сирай не вдигаше поглед от ръцете си, преплетени в скута ѝ.

— Съжалявам, Джан — почти прошепна тя. — Не съм чувала за други оцелели части от Минерва. Вашият град беше единствен.

Джан рязко вдиша, после въздухът излезе от нея в късо хълцащо ридание. Разтрепера се. Толкова важно беше, че Минерва все още съществува някъде другаде. Даваше ѝ сили да живее, знаеше, че други от нейния народ няма да позволят да угасне духът на Минерва. А сега...

Сега отново трябваше да се изправи пред ужаса — тя е единствената жена, оцеляла от Минерва. Тялото ѝ се тресеше от плач. Можеше ли да понесе това?

Смътно усети ръцете на Сирай, люлееше я нежно напред-назад.

— Хайде, Джан, успокой се — нашепваше Сирай в ухото ѝ. — Всичко ще се оправи. Исусе, та тя е още дете...

Джан отчаяно се вкопчи в нея. Още дълго хълцането ѝ не затихваше и тя не пускаше Сирай. Накрая Сирай каза:

— Джан, сега е най-добре да си легнеш.

Джан тъжно се дръпна. Не желаше да остава сама, но можеше ли да поиска повече от Сирай? Гледаше я как оправя леглото и послушно се вмъкна в него, щом Сирай я накара. Но неочаквано Сирай легна до нея.

— Какво... — започна тя, но Сирай сложи два пръста на устните ѝ.

— Мълчи. Правя каквото желая да направя. Като приятелка. Добре ли е?

Джан се усмихна.

— Добре е.

— Стига приказки — каза Сирай и я прегърна.

Облегнат на високия парапет, Майлоу гледаше безкрайната пустош, над която се носеше въздушният кораб. Огледа се, когато Джан излезе на тясната открита наблюдателна площадка. Тук се бяха уговорили да се срещат. Той се усмихна, очите му шареха по нея от горе до долу.

— Отиват ти тези изискани дрехи — отбеляза весело.

— Това е най-простата рокля, която открих — отвърна тя студено.

Носеше дълга права рокля в сиво и черно, а под нея, въпреки протестите на Мари Ан — нищо. Не понасяше стягащото бельо и си науми да го слага само при официалните събирания.

Майлоу се взря с явно възхищение в изрязаното деколте.

— Добре нараства. Белегът почти не се вижда.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— И как мина снощи? Блесна ли пред обществото? Срещна ли се с Господаря Панглот? — разпитваше той.

— Майлоу, нашето споразумение беше дотук. Не знам какво искаш, но няма да ти помогна да си го вземеш. Изобщо не искам да те

виждам. Нито пък ми се говори с тебе. И само за това дойдох днес, нямам друго да ти казвам.

Той се учуди.

— Ама какво ти става? Какво се е случило снощи?

— Научих как си ме лъгал. Не съществуват никакви други части от Минерва. Само моята е била останала. И нея вече я няма. Всичките ти приказки са лъжи.

Майлоу сви рамене.

— Изглеждаше най-доброто, което можех да направя за тебе в онези дни.

— Какво изглеждало? — тя не вярваше на ушите си.

— Емоционално ти беше твърде зле. Почти губеше желанието за живот. Нещо трябваше да те съживи, да ти даде надежда и тъй нататък. И затова измислих „лечебната лъжа“, както я наричат. Трябва да признаеш, че постигнах успех.

Джан сви юмруци. Искаше да размаже това лице с наглото му самоуверено изражение.

— Копеле мръсно, знаеш ли какво ми направи!

— Каквото направих, беше за добро. Все още съм сигурен в това. И стига с тези глупости. Ще се придържаш към нашето споразумение. Казах ти какъв е залогът. Ако постигна целта си, и двамата получаваме свободата си и „Господарят Панглот“ попада под нашата власт.

Тя се изсмя горчиво.

— Май си въобразяваш, че вече ще ти вярвам за каквото и да било? Майко богиньо, може би за всичко си ме излъгал. За миналото, особено за твоето минало.

Той завъртя глава отрицателно.

— Не, кълна се, не съм те излъгал.

— Брей. Само дете Сирай не го потвърди.

В очите му се появи напрежение.

— Коя Сирай?

— Може и да не си спомняш. Живял си в същия плаващ град. Но тя поне добре те е запомнила. Май не те обича.

— Да, помня я — процеди той бавно. — Значи с нея си говорила?

— Станахме много близки приятелки. Разказа ми как са те намерили в капсула с три трупа, само десетина години преди да ви

плени „Господарят Панглот“. Историйката доста се различава от онази, дето ми я разправяше.

Той въздъхна.

— Добре де, и в това те излъгах. Но само защото не би повярвала на истината, ако ти я кажех.

— И каква е тя? — недоверчиво попита тя.

— Тази капсула беше аварийен спасителен модул. Излетя от космически кораб, който после се разби в морето.

— Какъв космически кораб?

— Устройство, приспособено да пътува през пространството. От планета на планета. А този идваше от планетата Марс.

— Марс? — тя изтръпна.

Той посочи нагоре.

— Марс. Не си ли чувала за планетата Марс?

— Разбира се, чувала съм. Искаш да ми кажеш...

— Точно това искам да ти кажа. Идвам от Марс.

ЧАСТ ВТОРА

АРОМАТНИЯТ БРИЗ

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Джан се наведе над принц Каспар и игриво погъделичка голата му гръд с кичур от своята вече дълга коса.

— Моля Ви, господарю и повелителю мой, време е да ставате.

Със затворени очи Каспар побутна настрана косата ѝ.

— Защо пък да ставам? Твърде е рано — промърмори той.

— Нима пак забравихте? Имате дежурство в командния пункт. След няколко часа трябва да стигнем Бандала.

— Говняна работа — изръмжа той. — Хич не ми пука. И да съм, и да не съм там е все тая. Гормън командва истински там долу.

„Истина е“, каза си Джан, но се учуди, че Каспар също го признава. „Все пак сигурно дълбоко в себе си той не си вярва — говори зле за себе си само за да се покаже.“

— Изобщо не е така, господарю мой — каза му тя, като го докосна ласкаво с ръка. — Вие сте незаменим в командния пункт и съзнавате това. Гормън и неговите инженери са само умели ръце, движени от Вашия благороден ум.

Той отвори очи. Никога не ѝ омръзваше да се вглежда в тях.

— Подмазвачка — каза той.

Но в гласа му нямаше недоволство. Ласкателствата винаги влияят на хората, казваше Майлоу. Човешкото его няма емоционална защита срещу тях дори ако рационалната част на ума ги разпознава.

Джан го целуна по устата.

— Говоря истината, господарю мой.

Каспар я обгърна с ръце и здраво я притисна към себе си. После се претърколи в леглото и се оказа върху нея.

— Пак ли... вече! — каза тя на пресекулки.

— Ти си виновна — отвърна той дрезгаво, влизайки в нея. — От тази твоя амазонска миризма е... Страшно ме възбужда.

Каспар свърши и пак се отпусна по гръб. Мълчеше. Накрая каза:

— Ще дойдеш ли с мен в командния пункт днес?

— Разбира се, господарю мой.

— Харесва ти да ходиш там, нали? — той се вгледа в нея.

Джан веднага настръхна.

— Да, повелителю. Нали Ви казах — много е интересно.

— На жените такива неща не са им интересни. Машинарии и тем подобни. Та каква е истинската причина?

Тя усети признаците на зараждаща се паника. Дали пък не е отгатнал истината? Дали някоя нейна постъпка е предизвикала подозренията му? Опита се да спре треперенето на гласа си:

— Каква е според Вас истинската причина, господарю?

Той се усмихна многозначително.

— Имаш нещо с някой от инженерите. Грубите мускулести мъже сигурно са твърде привлекателни за една амазонка. Кажи ми кой е. Да не би самият Гормън?

Тя се поуспокои.

— Само един мъж има в живота ми — Вие, господарю. Кълна се. Как може да искам друг мъж, щом ме притежавате изцяло?

Каспар я изгледа замислено и кимна. Повярва ѝ, но нещо все още го озадачаваше.

— Но тогава какво те привлича в това скучно място?

— Казах Ви, господарю. Интересно ми е. Спомнете си, че съм амазонка и не приличам на нормалните жени.

Лека полека лицето му се проясни. Обяснението му се стори приемливо. „Идиот“, помисли тя. Той се надигна на лакът и се усмихна.

— Точно защото не приличаш на нормалните жени, аз те оставих толкова дълго като моя единствена любовница.

Джан знаеше, че това е вярно. Както казваше и Майлоу, тя все още беше нещо съвсем ново за Аристократите. Но колко време можеше да задържи положението? Вече почти шест месеца беше при Принц Каспар и неговата майка. При цялата ѝ „амазонска“ необичайност Каспар рано или късно ще усети скуката. А лейди Джейн вече ясно я показваше. Вярно, признаците още не се бяха проявили силно, но не ѝ оставаше много време.

Още онази нощ, когато вечеря с Принц Каспар и лейди Джейн в собствените им апартаменти, Джан усети колко силно привлича сексуално и сина, и майката. Каспар не криеше желанието си, но лейди

Джейн беше по-въздържана. Джан се досети, че каквато и връзка да има с майката, ще трябва да я крие от сина.

Описа на Майлоу положението и той хладнокръвно ѝ предложи да спи и с двамата.

— Възползвай се, колкото можеш по-добре. Казаното от тебе ми показва, че лейди Джейн е истинската сила зад трона. Ще ни бъде полезна не по-малко, от принца.

— Искаш да протитутуирам за тебе — каза тя навъсено.

— Не, каквото и да направиш, правиш го и за себе си. Знаеш какво ще получим, ако постигна целта си.

— Стига да ми казваш истината.

— Нямах друг избор, Джан, трябва да повярваш. Аз съм единствената ти надежда.

— Чувала съм това и преди — промърмори тя пренебрежително.

Но в себе си признаваше, че е така — той беше единствената ѝ надежда. С отминаващите дни тази съмнителна надежда ставаше все по-далечна. Въпреки нейните „игри“ с клавиатурата на устройството, което според Инженерите беше безполезна реликва. Майлоу вярваше, че то е ключът към всичко, но тя изглежда с нищо не помагаше за осъществяването на неговите планове. Пречеше и нежеланието му да сподели точно какво иска да постигне.

— По-добре да не знаеш, малка амазонке. За твое добро е. Току виж изтървеш нещо, както си шепнеш на възглавниците с Техни Височества.

Тя се възмути и го увери, че никога не би направила такава глупост, но без полза. Той не поиска да ѝ каже нищо повече.

Каспар стана от леглото, протегна се сладко и се порадва на отражението си в голямото огледало. И Джан му се възхищаваше. Тялото му беше красиво. Само да не беше толкова безнадежден в леглото при такова тяло, оплака си се тя безгласно. Ако имаше поне частица от уменията на неговата майка да прави любов. Но пък лейди Джейн беше много по-възрастна — над стоте според собственото ѝ признание и естествено беше къде по-опитна.

Той отиде в банята. Джан се надяваше да е дошъл един от редките дни, в които той наистина да се изкъпе, но не разчиташе особено на това. В обитаваната от Аристократите част от въздушния кораб имаше вода в изобилие, но те не се възползваха от нея.

Предпочитаха да поливат себе си и дрехите си с гадно сладникави аромати.

Джан също стана и се обърна към своето отражение в огледалото. За разлика от Каспар не харесваше гледката. Омеквам, каза си тя. Не, вече съм омекнала. Не надебеляла, а омекнала. Мускулите ѝ бяха загубили релефа си, плътта на торса, ръцете и краката изглеждаше твърде равна и закръглена. И бледа. Нищо чудно, че лейди Джейн вече не се възбужда толкова от нея. Онази дива „амазонка“ със заплашителен вид, която така вълнуваше сексуално преситената лейди Джейн преди половин година, като че ли изчезваше.

Когато Джан научи значението на думата „амазонка“ (обясни ѝ го Сирай), стори ѝ се донякъде забавно, но не се обиди. Нямахше нищо против да сравняват жените от Минерва с митичното племе на свирепите жени-войни, дори ако сравнението изразяваше неприязън.

Каспар се появи от банята, облечен в любимата си роба. Обратната страна на черната кожа не беше обработена както трябва и острата миризма ясно се усещаше сред вълните на парфюма.

— Отивам в командния пункт веднага след закуска. Пригответи се дотогава, ако искаш да дойдеш с мен.

— Ще бъда готова, господарю — отвърна тя и вдигна робата си, захвърлена до леглото.

Едва я навлече и той отвори вратата на Далуин, своя личен слуга и телохранител, който стоеше на стража през цялата нощ пред спалнята на Джан. Далуин беше едър мъж с приятна външност и като че беше изцяло предан на Принц Каспар. Винаги показваше на Джан колко неприятна му е връзката ѝ с принца и макар тя да правеше и невъзможното, за да му се хареса, откритата му враждебност не изчезваше. И тази сутрин не направи изключение. Нейната усмивка и приятелският поздрав не изтръгнаха от него нищо, освен кисел поглед. И както винаги, Принц Каспар се направи, че нищо не е видял.

Тя въздъхна, щом вратата се затвори след тях и погледна часовника на стената. Закуската му с лейди Джейн ще свърши поне след час. Няма нужда да бърза. Тя седна на леглото и натисна едно от копчетата на масичката до него. Сирай се появи почти след миг. Джан убеди Принц Каспар да направи Сирай нейна лична слугиня и считаше това за своя най-голям успех, откакто му стана любовница. Нито Мари

Ан, нито Принц Мажид останаха доволни, но трябваше да се подчинят на решението на Каспар.

Джан махна на Сирай да седне в едно от креслата и каза:

— Изтощих се.

— Още една добре свършена работа? — сухо попита Сирай.

— Май мога да кажа това без съмнения — отвърна Джан. — Майко богиньо, той има невероятна сексуална потентност. Жалко, че не може да я използва, за да се люби.

Сирай я погледна изучаващо и колебливо каза:

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— Знаеш, че само ти можеш да ме питаш за всичко, което поискаш — усмихна ѝ се Джан. — Какво искаш да знаеш?

— Как... как се чувстваш по време на секс с принца? — попита Сирай със сериозен тон.

— Как се чувствам, ли? — Джан повдигна вежди. — Питаш дали ми харесва?

— Ами... да.

Тя сви рамене.

— Е, получавам от него някакво физическо удоволствие, колкото и да е нескопосан.

— Макар че той е мъж ли?

Джан отговори с крива усмивка:

— Искаш да разбереш как аз, щом съм от Минерва, мога да понеса секс с мъж, нали? Сигурна съм, че вече ти казвах — жените от Минерва не спяха само една с друга. Обратно — по-младите жени като мен бяха настоятелно поощрявани да опитат как е с мъжете, за да няма изненади при периода за зачеване.

Сирай се намръщи.

— Да, но дълбоко в себе си ти предпочиташ да спиш с жени. Искам да кажа, нали получаващ повече удоволствие, когато си с лейди Джейн?...

— Ами така е. Но защото тя е много по-умела в секса от Каспар, не точно защото е жена. Но няма и емоционално удовлетворение и с двамата. Да, усещам ги привлекателни, макар да знам кои са и какви са. Обаче изхвърлям този факт от ума си, когато съм с тях. Но не намирам в себе си любов към тях. Тебе обичам, Сирай.

Сирай примига объркано.

— Нали се съгласихме да не говорим за това повече.

— Ти заговори за сексуалните ми предпочитания, не аз — каза Джан.

От онази нощ след представянето ѝ пред двора, Сирай не спеше с нея. Каза твърдо, че сексуалната им връзка свършва с тази единствена нощ. Направила го от приятелски чувства, но ако могла да избира, Сирай предпочитала да не спи с жени. Позволяваше на Джан да я докосва, да я прегръща, даже да я целува. Но нищо повече. И оттогава Джан се измъчваше от безрадостния си живот.

— Бих искала пак да помислиш, Сирай — примоли се Джан. — Ако хората се обичат, какво значение има от кой пол са. А аз те обичам!

Сирай явно се чувстваше неловко.

— Моля те, Джан, не говори така. Всъщност ти не ме обичаш. Всичко е, защото съм първата ти истинска приятелка, откакто си в „Господаря Панглот“. И защото си от Минерва, и си млада. Да, завладяла те е страстта, но това не е истинска любов.

— Мисля, че аз най-добре познавам чувствата си — каза без колебание Джан.

— Никой не познава най-добре собствените си чувства.

Джан простена приглушено.

— Такива неща чувам от Майлоу.

Сирай направи обичайната гримаса при споменаването на името му.

— Ако ме обичаше, щеше да се вслушаш в съвета ми за това изчадие...

— Не променяй темата — каза Джан припряно.

Твърде добре знаеше как се отнася Сирай към Майлоу. Спомни си, че когато ѝ преразказа историята на Майлоу, Сирай не искаше да повярва на ушите си.

— Казал ти е, че идва от Марс!

— Да. И звучеше твърде убедително.

— И ти му вярваш, че е от друга раса, от външния космос? — Сирай избухна в смях.

— А, не бих се учудила и на това, но той твърди, че е човек. Имало колония на Марс, така ми каза. Била създадена преди Генетичните войни и там бил роден.

Сирай изкриви лицето си.

— Чувала съм истории за тази колония и за обитаемите станции в пространството, но би трябвало без подкрепата на Земята да са измрели преди много години.

— Но пък според Майлоу колонията на Марс все още процъфтявала.

Сирай не се отказваше от недоверието си.

— А как е стигнал до Земята? И с какво?

— Долетял е в космически кораб, който се разбил в морето. Но не казва защо.

Сирай клатеше глава.

— Интересно, на нас не разказа тези врели-некипели за Марс? Защо ни е лъгал, че идва от друг морски комплекс?

— Имал си бил причини.

— О да, обзалагам се. Джан, не разбирам защо си толкова лековерна. Знаеш колко те е лъгал досега. И сега пак му вярваш с желание. Охотно участваш в някакъв налудничав и страшно опасен план за машинариите в командния пункт?

Раздразнена, Джан каза:

— Не виждаш ли, че нямам избор? Принудена съм пак да му се доверя! Обеща ми отмъщение срещу „Господаря Панглот“! Няма да се успокоя, докато не го постигна!

— Но ти ми разказа, че когато си имала възможността да разрушиш „Господаря Панглот“, не си могла да се решиш. Аз, разбира се, не мога да се оплача от това, но какво те кара да мислиш, че ще имаш сили, ако Майлоу ти даде втора възможност?

Джан разтърси глава.

— Но той не говори за разрушаване на въздушния кораб, а за овладяването му по някакъв начин.

— Но не ти казва как?

— Не — призна Джан. — Още не.

Сирай я погледна отчаяно.

— Вече си мисля, че първото ти впечатление от Майлоу е било вярно. Той е магьосник. Поне е омагьосал здравия ти разум.

Оттогава не се случи нищо, което да промени мнението на Сирай за Майлоу, нито пък за обвързването на Джан с него. Джан се отказа да спори с нея.

— Говорим за нас, не за Майлоу — отбеляза тя.

— Не, вече не говорим за това — каза Сирай непреклонно. Тя стана. — Когато принцът приключи ритуалната закуска с любимата си майка, ще очаква да те намери облечена и готова. Хайде, ще ти приготвя банята. И докато си вътре, ще ти донеса нещо за ядене.

Джан я погледна и въздъхна.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани и Принц Каспар влезе в командния пункт. Джан го последва, като спазваше задължителните няколко стъпки разстояние. Дванадесетте Инженери в помещението стояха вдървено неподвижни. Когато принцът седна на трона си, издигнат в задния край на залата, те вдигнаха за приветствие десните си ръце със свити юмруци. Джан се изправи до трона, с ръка на облегалката, а Далуин остана до вратата на асансьора.

— Заемете се с работата си — каза Каспар на Инженерите и те веднага се отпуснаха и се обърнаха към своите прибори. Гормън, Главният инженер, дойде при трона. Беше дребничък и с приветливо лице, което нищо не изразяваше. Както обикновено, сивата му униформа с черната емблема на гилдията — светкавица пресичаща кръг, беше добре изгладена. На врата му беше окачен бинокъл.

— Движим се по график, владетелю — докладва той.

— Добре. Продължавайте — каза Каспар. Липсата на интерес натежаваше в гласа му.

Джан знаеше колко скучни за него са задълженията му в командния пункт. Знаеше, че той е абсолютно невеж, както и останалите Аристократи, що се отнася до механизмите, движещи и управляващи „Господаря Панглот“. Без Инженерите, които напълно съзнаваха своята незаменимост, останалите биха били съвсем безпомощни.

Гормън се поклони на Каспар.

— Ще бъде изпълнено, Ваше Височество.

Когато се изправи, очите му срещнаха за миг погледа на Джан. Тя отново изпита увереността, че той може да види всичко в нея, че

знае всяка нейна тайна. Тя забелязваше как я поглежда крадешком, докато си „играе“ с устройството, интересуващо Майлоу. Макар че се надяваше отдавна да е уталожила съмненията му. Каза му, че харесва „красивите цветове“, появяващи се на екрана при натискането на различните бутони.

Гормън се върна на установеното си място, точно зад двамата рулеви. Командният пункт представляваше стъклен мехур, излизащ от корпуса точно под носа. Само преходите и различните съоръжения отчасти пречеха на пълния кръгов обзор.

Джан вече разпознаваше кое в командния пункт дължи произхода си на първите създатели на въздушния кораб и кое е направено или променено от следващите поколения Инженери. Сега й изглеждаше очевидно, че колкото по-скорошно беше изменението, толкова по-първобитно ставаше в сравнение с оригиналните уреди и конструкции.

Майлоу подигравателно се възхищаваше на описанията ѝ на състоянието на командния пункт след първото ѝ посещение там.

— Както го разказваш, излиза, че с бърникането през годините те са заобикаляли все повече и повече функции на главния компютър, за да вземат нещата под свой контрол. Но очевидно компютърът управлява все още доста от процесите в „Господаря Панглот“. Пилот-човек не може да си въобразява, че ще овладее нещо с такива размери, без помощта на компютъра. Само управлението на издигането и спускането би изисквало усилията на десетина пилоти, работещи заедно. Компютърът непрекъснато променя режима на двигателите, на температурата във всяка газова секция, положението на стабилизаторите и задкрилките...

— Наближаваме Бандала — обяви Гормън. — Ще бъдем над тях след точно пет минути.

Джан се взря надолу през извитата прозрачна стена. Въздушният кораб минаваше над накъсани хълмове. Тук-там по склоновете растеше гъста гора, но и от тази височина личеше — пустошта се е настанила сигурно в местността. Тя знаеше, че пустош вирее най-добре в ниското и на по-топли места.

Бандала беше остатък от държава, населена само с чернокожи. Като Минерва тя беше запазила само парченце от предишната територия, но не произвеждаше зърно и други храни, а дървен

материал и метали. В свитите граници все още имаше мина за желязна руда, заедно с топилни, лярни и няколко заводчета. В тях произвеждаха в не много голямо разнообразие изделия от метал и дърво.

Джан гледаше любопитно откритата се пред тях застроена долина. Бандала значително превъзхождаше Минерва и по площта, на която се простираше, и по броя на сградите. Някои имаха високи комини, от които се издигаше дим. И тук, както в Минерва, всяко подходящо местенце беше използвано за зеленчукова градина. Джан научи, че според традиционния договор между „Господаря Панглот“ и Бандала Небесният господар снабдява жителите ѝ със зърно, тъй като те отдавна бяха загубили далечните си ниви.

Освен това хората от Бандала не останали доволни от оскъдния запас, стоварен от Небесния господар, но Небесните войни им казали, че само това могли да отделят. Било истина. Минерва не била единствената общност, произвеждаща храна, която Небесният господар загубил наскоро. Други две били окончателно смазани от пустошта през последната година и излишъкът от зърно на борда намалял катастрофално.

— С Ваше позволение, Ваше Височество, ще спра кораба и ще го снижа до височината за обръщението — каза Гормън на принца.

Каспар кимна и Гормън отсечено изрече заповедта си към двамата рулеви, които рязко дръпнаха назад четири големи лоста. Подът под краката на Джан се разтърси леко, тя чу как моторите изреваха протестиращо, превключени на пълен назад, за да спрат дългия цяла миля въздушен кораб над долината. Някои от тях ще бъдат завъртени, за да го удържат неподвижен, колкото и да е силен вятърът.

Още кратки команди от Гормън, още лостове, дръпнати от рулевите. Подът пак потрепери и „Господарят Панглот“ започна спускането. Снижи се с около хиляда фута и Гормън заповяда да спрат.

— Приветствайте ги — каза той и друг инженер натисна превключвател на пулта, гласът на „Панглот“ загърмя.

Джан бе узнала, че това не е гласът на последния господар Панглот. Притежателят му, отдавна мъртъв, бил избран за запис на само заради внушителния дълбок тембър. Отдавна казаните думи влезли в капана на машината.

— Представи си тази машина като някакъв капан за ехо — беше казал Майлоу, когато се опитваше да ѝ обясни принципа на действие.

Но както и да работеше, машината проявяваше все по-очевидни признаци на износване. Гласът на „Господаря Панглот“ се съпровождаше от силни съскания и припуквания.

Речта свърши. Дим се понесе над празния площад в средата на долината. Сигналът за принудителното подчинение. Въздушният кораб пак започна спускането. Джан забеляза, че Гормън говори със своя заместник. Гормън сочеше надолу. Джан също погледна, но не различи нищо необичайно. Не разбираше какво става и се обърна към Каспар, но той беше увлечен да лъска своя голям пръстен с рубин в плата на панталона си.

— Ваше Височество... — и Гормън се обърна към принца. — Нещо нередно има...

— Какво искаш да кажеш? — промърмори Каспар с безразличие.

— Погледнете, владетелю — посочи с ръка Гормън. — Тези три големи постройките, сигурен съм, че ги нямаше при предишното ни идване.

— Какво, тези водни резервоари ли? Ами, винаги са си били там — каза Каспар.

— Преди бяха два. Сега са пет — натърти Гормън. — И новите три са значително по-големи от предишните. Общата им вместимост далеч надхвърля нуждите от вода на хората във Бандала.

Постройките, разтревожили Гормън, както видя Джан, представляваха големи цилиндри, направени от дърво. Бяха ги издигнали високо по склоновете на долината. Каспар ги загледа намръщено и каза с явно нетърпение:

— Но това ли било, Гормън! Земните червеи били си направили водни кули, от които нямат нужда. И какво? Какво ни засяга тази проява на тяхната глупост?

— Не зная, владетелю — призна Гормън. — Но след случилото се над Минерва смятам, че в тези, хъм, необичайни времена е крайно наложително да бъдем предпазливи.

Каспар звучно засмука рубинените си пръстени. Мразеше да взема решения. И не обичаше престоя в командния пункт повече от задължителното време. Но пък бе неразумно да се отхвърлят съветите на Гормън...

— Добре де, добре, Гормън — разреши намусеният Каспар. — Прави каквото искаш. Но ако това забавяне се окаже само загуба на време, ще бъда много недоволен.

— Благодаря, владетелю — каза Гормън, без да се смути.

Той се обърна и извика на рулевите. Шумът от моторите се усили. Сnižаването на „Господаря Панглот“ се забавяше. Джан вече виждаше върховете на околните хълмове наравно с командния пункт.

— Издигайте го нагоре, и бързо — заповяда Гормън.

Но беше твърде късно. Трите нови „водни резервоара“ се разтвориха като огромни дървени цветя и в тях нямаше вода, а се виждаше нещо съвсем различно.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Всички на бойни позиции! — изрева Гормън в микрофона, свързан с високоговорителите, пръснати из въздушния кораб. — Нападнати сме!

— Но какви са тези неща? — попита Каспар, вперил широко отворените си очи в трите бързо издигащи се тела.

— Балони — каза Гормън. — Балони с горещ въздух. Дяволски големи са.

Два балона се издигаха нагоре от лявата страна на „Господаря Панглот“, а трети — от дясната. Сега вече добре се виждаше, че „водните резервоари“ са били крехки дървени съоръжения, прикриващи големите балони, високи към осемдесет фута, според Джан. Те се изравниха с долната част на корпуса и Джан добре различаваше подробностите от висящите под всеки балон неща. Големи дървени клетки, пълни с мъже, въжета, кутии и някакви предмети, изглеждащи като оръжия. В средата на клетките имаше големи печки, в които мъжете трескаво пъхаха дърва и въглища. Кюнците на всяка печка изчезваха в отворените гърла на надвисващите отгоре балони.

— Пръснете ги! — крещеше принцът. — Пръснете ги на парчета с оръдията! Няма право да са горе! Нарушават първия закон на Небесните господари!

Беше скочил на крака и лицето му стана мораво-червено.

— Твърде бързо се движат, за оръдието — каза Гормън.

Така беше. Трите балона набираха височина забележимо по-бързо от „Господаря Панглот“ и скоро щяха да се изгубят от погледа на хората в командния пункт. Гормън пак се наведе към микрофона.

— Всички стрелци, огън!

Джан веднага чу пукота на пушечна стрелба. Един мъж се просна по гръб в клетката. Другите се прикриха, както можеха. Джан видя облачета дим пред клетката. Хората от Бандала отговориха със стрелба, но в същия миг се появиха проблясъци светлина. Автоматичната защита на „Господаря Панглот“ се беше задействала.

Лазерите бяха създадени да унищожават заплашващи кораба предмети, даже ако са малки като куршумите.

— Не можем ли да се издигнем по-бързо? — провикна се принцът.

— Не, владетелю — отговори Гормън. — Моторите са на пълна мощност. Покачваме температурата на газа в секциите, това ще ни даде допълнителна скорост, но ще мине време.

Трите балона изчезнаха нагоре. Стрелбата продължаваше.

— Гормън, какво си мислят, че правят тези тъпи земни червеи? — настоятелно попита принцът.

— Още не зная — процеди Гормън.

Джан не го бе виждала толкова угрижен. Тя схвана, че сега той вероятно се чувства безпомощен, нямаше как да научи какво става навън. Всичко беше проектирано за справяне с инциденти, ставащи на земята. Гормън и неговите хора не можеха да предотвратят заплахи, идващи отгоре. Не помагаше и системата за свързка. Гормън имаше възможността да изпраща заповеди в другите части на кораба, но съобщителната линия работеше едностранно. Първоначалната уредба отдавна се бе повредила и единственият начин да се получи съобщение в командния пункт беше някой да го донесе на ръка. А докато дотича вестоносецът, онези от Бандала сигурно отдавна ще са направили замисленото.

— Владетелю, ще заповядам пълен напред. Твърде опасно е да останем на място — каза Гормън на принца.

— Какво? — изуми се Каспар. — Да бягаме! Не, и дума да не става, Гормън. „Господарят Панглот“ никога няма да се впусне в бягство от сбирщина земни червеи...

— Смятайте го за временно оттегляне, владетелю — Гормън се насилваше да бъде почтителен. — Ще се върнем, щом достигнем безопасна височина, и достойно ще накажем Бандала.

— Не — каза Каспар с накъсан от гняв глас. — Един небесен господар никога...

Думите му потънаха в оглушителен взрив. Някои от Инженерите закрещяха от страх, когато подът се заклати напред-назад. После от дясната страна на въздушния кораб се изсипа дъжд от отломки. Парчета овъглено и горящо дърво... късове от въжета... черни парцали, които приличаха на разкъсани човешки тела. След тях по-

бавно се спусна надолу горящият сгърчен балон. Беше разкъсан и се ветрееше като гигантски пламтящ парцал.

Инженерите се ободриха. Принцът се обърна към Гормън, озъбен в тържествуваща усмивка.

— Виждаш ли, Гормън! Колко му е да се справим със земните червеи! Казваш, че не можем да ги достигнем с оръдията, а ето че стана!

Гормън мрачно гледаше падащия балон. После пророни:

— Владетелю, нашите снаряди не могат да предизвикат такъв взрив. Единственото обяснение, което може да се приеме, е, че тези от Бандала са носили собствени взривни вещества. Значи и другите два балона имат. Повтарям, владетелю, трябва незабавно да напуснем този район.

Лъчезарната усмивка на принца се стопи.

— Мислиш ли, че могат да ни навредят?

— Да, владетелю. Нека да дам заповед за пълен напред.

Каспар неспокойно подъвка долната си устна и кимна.

— Много добре, Гормън, но ще отговаряш, ако си сгрешил.

— Пълен напред! — незабавно изплю Гормън към рулевите.

Те дръпнаха лостовете. Командният пункт се затресе, соплата се обърнаха и затласкаха напред дългия миля кораб.

Последва още една експлозия. След секунди подът пак се наклони, но толкова остро, че неколцина от Инженерите не се задържаха на крака. Джан също би паднала, ако не се беше вкопчила в облегалката на трона. Каспар нямаше късмет и от възвишението се стовари на длани и колене зад Гормън. Главният инженер помагаше на принца да се изправи, когато някой от подчинените му извика:

— Господине, губим височина! Уредите отчитат голям пробив в седма секция!

С побеляло лице принцът се вкопчи в Гормън и му закрещя:

— Боже Господи, те са ни взривили! Горим!

— Седма секция съдържа хелий, владетелю! По-скоро, съдържахаше... — Гормън се опитваше да се освободи от конвулсивната хватка на принца. — Всички да се успокоят! — извика той повече заради принца, отколкото за да вдъхне увереност на другите. — С каква скорост губим височина?

— Малко повече от фут в секунда! — отвърна инженерът, който наблюдаваше редицата висотомери. — Седемдесет фута в минута.

— Господине! — провикна се единият от рулевите. — Ако се снижаваме така, ще се ударим в онези хълмове пред нас.

— Гормън, направи нещо! — изпищя принцът, без да пуска ръцете му. — Заповядвам ти да направиш нещо!

Първото, което Гормън направи, бе да блъсне принца с такава сила, че той сякаш отлетя и падна по гръб. Лицето на Каспар първо се сгърчи в зашеметена изненада, но после се опъна в бясна ярост.

— Убий го! — заповяда той на Далуин, който вече крачеше към Гормън. — Той се осмели да ми посегне.

Далуин сграбчи Гормън за гърлото, но не знаеше какво да направи. Хвърли смутен поглед към принца.

— Убий го! — пак закрещя Каспар, докато се изправяше с ръка на дръжката на церемониалната си сабя. — Или ще го направя аз.

Сцената в командния пункт напомняше странна картина, всички бяха вцепенени освен принца, който измъкна сабята от ножницата и тръгна към Гормън. Тогава Джан видя, че Гормън гледа умолително към нея... Тя веднага разбра какво е помислил и нито за секунда не се поколеба. Пристъпи напред и извика:

— Господарю мой, не го убивайте сега! Още имате нужда от него!

Озъбеният принц се извъртя към нея.

— Ти пък какви ги приказваш, момиче? Този боклук ме нападна. Той трябва да умре.

Джан се притисна в него и хвана лицето му между дланите си.

— Повелителю мой, чуйте ме, моля Ви! Зная, че трябва да бъде наказан, но не сега. „Господарят Панглот“ е сериозно застрашен и само Вие и Главният инженер можете да го спасите, ако работите заедно. Вие трябва да му позволите да поеме поста си, и то веднага. Всяка секунда е ценна, господарю мой. Погледнете!

Тя го накара да се обърне и да погледне напред. Веригата хълмове се издигаше заплашително съвсем наблизо. Каспар ги гледа няколко дълги напрегнати момента, после върна сабята в ножницата.

— Далуин, пусни го. Гормън, направи необходимото.

Далуин побутна Гормън напред. Като спря само за да разтрие гърлото си, Гормън каза спокойно:

— Рулеви, обърнете соплата надолу, издигане с пълна мощност.

— А нашият любим монарх заповяда ли после да го екзекутират?
— попита жизнерадостно Майлоу.

— Не. Лейди Джейн го убеди да не стига до такива крайности. Гормън засега е освободен от поста си и затворен в собствените му стаи. Дочух, че щяло да има нещо като съд, но те прекалено много се нуждаят от него, за да го убият. Дори не могат твърде дълго да го държат далеч от задълженията му.

— Аристократите се нуждаеха и от тях, но виж какво направиха... — той посочи колоните черен дим, които още се виждаха над далечната долина на Бандала.

— Много спориха, преди да решат бомбардировката на Бандала — обясни Джан. — Лейди Джейн се опита да им внуши разумно поведение, но те надделяха при гласуването. Мнозина от Аристократите бяха изпаднали в истерия... Изобщо не я слушаха.

— И така, разрушиха единственото място във все по-намаляващата своя империйка, което ги снабдяваше с метал, да не говорим пък за барута. — Той се изсмя. — Този начин на мислене води империите до бърз край.

— Нали ти казвам, уплашиха се — каза Джан.

Тя се обгърна с ръце. На обичайното място за срещи беше студено, ветровете пронизваха наблюдателната площадка и тънките дрехи не я предпазваха.

— Сигурно са се уплашили повече, отколкото при нашето нападение в Минерва. Ние с нищо не им навредихме, но тези хора от Бандала успяха.

— Наистина успяха — съгласи се почти ликуващият Майлоу. — Даже и аз малко се разтревожих накрая.

Че едва бяха отгървали кожата, Джан разбра, когато научи какво е станало. Гормън беше познал, че и трите балона са носели големи количества взрив. Случаен куршум взривил товара на един от балоните, но другите два успели да се издигнат над „Господаря Панглот“ и пуснали големи куки към корпуса. Във всяка от тях

рискувал да се вкопчи по един човек и така не позволили унищожаването им от автоматичните лазери.

Куките се забили в корпуса на голямо разстояние една от друга и мъжете от Бандала придърпали надолу по въжетата своите балони, като спрели подаването на горещ въздух в тях.

Във всяка от клетките имало по десетина мъже. Едната група не живяла дълго, защото стъпила на корпуса близо до голямо струпване на Небесни войни, но другата имала късмет. Разстоянието от най-близкия люк до нея било голямо. Докато Небесните войни го изминат, нападателите успели да взривят товара си от барут и пробили голяма дупка в корпуса. Разкъсали, може би непоправимо, една от газовите секции. Нейният незаменим запас от хелий излетял в атмосферата. Разбира се, ако бяха поставили взрива над някоя от секциите, в които имаше водород, „Господарят Панглот“ би срещнал гибелта си. Но и сега на въздушния кораб бяха нанесени твърде сериозни повреди. Той би могъл да си остане осакатен завинаги, ако не намереха начин да ремонтират седма секция и да я запълнят с водород. „Господарят Панглот“ беше леко наклонен надясно и летеше само на хиляда фута, най-голямата височина, която можеха да поддържат.

Майлоу въздъхна.

— И заради тези разсейващи събития ти пропусна чудесна възможност да изпробваш новите поредици символи, които ти дадох за терминала.

Тя ядосано го стрелна с очи.

— Разсейващи събития, така ли? Аз пък си мислех, че може и да се разбием. И сигурно така щеше да стане, ако не беше Гормън. Твоята скъпоценна светлинна кутия бе последната ми грижа.

— Колко пъти още да ти обяснявам — моята „светлинна кутия“ съдържа ключа, с който ще си отворим пътя към огромна мощ. Можеше да опиташ след това, когато опасността отмина и всички останали са дърдорили дали да бомбардират Бандала.

— Твърде заета бях с принца, опитвах се да го успокоя. Все настояваше да екзекутират Гормън. Но не се тревожи. Пак ще опитам, щом имам възможност. И ще бъде по-лесно, ако Гормън поне временно не е там. Само той все ме наблюдаваше, когато си играех с твоята светлинна кутия. Сигурна съм, че подозира нещо.

Майлоу сви рамене.

— Както чух, ти си му спасила живота. Даже и да се върне на поста си, отношението му към тебе ще бъде друго.

— Съмнявам се. Той е студен, като тебе е. Има си някакви тайни цели и не позволява на личните чувства да го объркат. Точно като тебе.

Той се ухили и праметна ръка през голите й рамене.

— Как можеш да ме обвиняваш в студенина? Нали знаеш какви са чувствата ми към тебе.

Джан се дръпна.

— Стига. Знам какви са чувствата ти към мен. Отначало ти трябвах за секс, сега — за нещо друго, но когато вече не съм ти нужна, ще бъда нищо за тебе.

— Всички човешки връзки се градят на нуждата, на егоизма. И всички човешки чувства. Егоизмът е равен на оцеляване. Да вярваш в друго, означава да си играеш с романтични самозаблуди.

— Значи признаваш, че щом нуждата ти от мен изчезне, можеш и да ме захвърлиш? — попита тя спокойно.

Той й се усмихна.

— Джан, не мога да си представя положение, в което няма да си ми нужна.

— Сигурна съм, че много жени са чували от тебе такива думи през дългия ти живот. И се чудя — къде ли са те сега. Няма съмнение, всички те са мъртви и отдавна забравени.

Той сякаш се обиди.

— Ужасно бързо си станала цинична.

— Добър учител си имам. А сега трябва да вървя. Тази вечер принцът ще показва едно от любимите си „забавления“ на своите приближени и аз съм длъжна да присъствам.

— Аристократите ще прекарат вечерта в гледане на стари филми? — учуди се Майлоу. — След всичко случило се днес и при тежкото състояние, в което е „Господарят Панглот“?

— Точно затова. Искат бързичко да се скрият в своя уютен затворен свят. Ще се престорят, че нищо не се е случило днес.

Но макар че знаеше причината, Джан намираше за твърде странен царящият на филмовото забавление дух. Никой не спомена

почти успялата атака на хората от Бандала, никой не обсъждаше вероятността повредата на „Господаря Панглот“ да се окаже непоправима. Само дребни приказки, почти без смисъл, шегички и насилени смях. Те наистина се преструваха, че всичко си е както обикновено. И може би, подозираше Джан, даже си вярваха.

След като изядоха храната и доста изпиха, всички се отпуснаха в кожените кресла и впиха погледи в стената, направена като че ли от черно стъкло. Джан седеше до принца. Той сложи ръка на бедрото ѝ и започна да го гали през плата на роклята. Тя разпозна сексуалната му възбуда и я отдаде на шокиращите събития в този ден. Очакваше той да се прояви буйно в леглото през нощта.

Светлините угаснаха, изчезна и стъклената стена. Започна „забавлението“.

Когато за първи път видя едно от тях, Джан се обърка до полуда, което развесели принца и неговите приятели. Беше замайващо преживяване да видиш как стъклената стена за миг се превръща в портал към друг свят. Свят, изглеждащ по-действителен от нейния, с по-ярки цветове, с по-красиви хора. Тя се задави от страх и се вкопчи в ръката на принца. Успя да извика „Какво става?“

Той се закиска и ѝ каза да млъкне. "Гледай и се наслаждавай. Това е „забавление“. И тя се насили да седи неподвижно и да се взира в зашеметяващите гледки, които нахлуваха през изчезналата четвърта стена. Хора, чиито лица внезапно ставаха огромни. Замайващи полети над странни местности, обширни градове от разноцветни стъклени кули. Битки между групи хора, използващи ужасяващо могъщи оръжия, метални предмети, говорещи с човешки гласове... Към края главата ѝ щеше да се пръсне само от разнообразието на всичко видяно.

На следващия ден Джан побърза да поговори с Майлоу и да чуе обяснението му за своето чудно преживяване.

— Холографски филм — каза ѝ той. — Тази „стъклена стена“ прожектира триизмерни изображения. Създава стопроцентово усещане за реалност и не се чудя, че ти едва не си изкукала.

Тя го попита за произхода на тези изображения.

— Те се съхраняват, тоест запазват се на лента, но не искам да ти обяснявам как става това. Сигурно са от началото на двадесет и първи век. За какво се разказваше във филма?

Тя не си представяше, че „забавлението“ е било разказ за нещо. Видя само наглед несвързани помежду си картини, струпани в пълен хаос. Тогава Майлоу поиска описание на дрехите във филма.

— Ами почти като на Аристократите бяха... и... ами, много пяха.

— Пяха значи — разсмя се той. — Вече знаех през кой период е правен. Средата на двадесет и първи век. Невероятни количества музикални фантазии. Станали изключително популярни, но никога не съм разбирал защо. Смятам ги за обикновен боклук. Но може би за предците на Аристократите са били ценни. Твърде вероятно е да са създали облеклата си в стила на тези сериали и затова Аристократите още се разхождат в клоунски костюми.

Той дълго се забавляваше с тази мисъл и не спираше смеха си, но Джан още се чудеше.

— Не разбирам — оплака се тя. — Тези картини от миналото преди Генетичните войни ли са? Имало ли е такива страхотни градове на други планети?

— Съжалявам, Джан, нямало е. Нищо от това не е съществувало. Само фантазии са. Един от сериалите бил за далечно „някога“ в бъдещето, там имало някаква псевдосредновековна империя, властваща над галактиката.

— О, така ли — каза малко разочарованата Джан. — Но всичко изглеждаше толкова истинско. Как са го направили? И къде са намерили тези красиви хора? И те пееха с толкова хубави гласове...

— И тези хора никога не са съществували, Джан. Също като стъклените градове и всичко друго във филма, те са създадени от компютър. Смятай ги за невероятно правдоподобни картини... картини, които се движат и говорят...

Тогава Джан не му повярва напълно и дори тази вечер, когато гледаше може би за тридесети път едно и също „забавление“, трудно можеше да си представи, че прекрасните същества никога не са живели и дишали, че са породени от някакъв древен механичен мозък.

Това обаче не ѝ пречеше да харесва филмите. Вече можеше да следи сюжета, но тази вечер не успяваше да се съсредоточи в зрелището. Не можеше да забрави последните думи на Майлоу от днешния им разговор.

— Трябва да вложиш повече усилия за онзи компютърен терминал. Имам твърде силно предчувствие, че малко време ни остава. Обикновено не вярвам на знамения, но днешното разминаване на косъм с катастрофата ми подсказва, че дните на „Господаря Панглот“ са преброени.

Джан споделяше усещането му. Отсега нататък „Господарят Панглот“ и неговите обитатели щяха да живеят назаем.

Злокобните им предвиждания се потвърдиха точно след седмица. В утрото, когато „Господарят Панглот“ срещна „Ароматния бриз“.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Опитваха се да осъществят трудна маневра. „Господарят Панглот“ висеше почти над повърхността на едно езеро, за да качат горе големи количества прясна вода. Изпомпваха я през дълга тръба с окачена на нея тежест. Водата трябваше не само да попълни нормалните запаси, но и да послужи за производството на водород. Нужен им беше много газ, получаван чрез електролиза в една от инсталациите на въздушния кораб, за да запълнят до нормално налягане седма секция. Надяваха се, че ремонтът ѝ е бил успешен.

Провеждането на операцията беше трудно, защото с качването на водата въздушният кораб естествено натежаваше и за да го уравниш, съответно увеличаваха температурата в газовите секции за по-голяма подемна сила. В управлението имаше толкова тънкости, че временно позволиха на Гормън да излезе от жилището си и да ръководи всичко. Но от това атмосферата в командния пункт стана твърде напрегната, което се стори на Джан чудесна възможност да продължи опитите си с компютърния терминал. Майлоу ѝ бе дал поредните варианти на сериите, които наричаше „код за достъп“, и тя се безпокоеше дали ще ги задържи в паметта си.

Напълно погълната от заниманията си, в първия момент не забеляза нищо нередно. Едва когато Каспар извика Гормън по име, тя разбра, че е обявена тревога. Дотогава принцът престорено не забелязваше присъствието на Гормън. Джан вдигна погледа си от отчайващо празния екран: всички се бяха вторачили надясно. Тя също видя какво става...

В началото се заблуди какво представлява кръглият предмет. Помисли го за още един балон с горещ въздух. После осъзна приближаването на друг въздушен кораб, насочващ се точно към тях на същата малка височина.

Друг въздушен кораб?

Всички в командния пункт говореха едновременно. През бъркотията от гласове тя долови недоумяващият вик на Каспар към Гормън:

— Гормън, как е възможно това? Как са успели земните червеи да направят въздушен кораб!

— Владетелю, не вярвам да има нещо общо със земните червеи — каза Гормън, вглеждайки се през бинокъла в приближаващото тяло. — Това е друг Небесен господар.

Каспар направи гримаса, сякаш някой го бе ритнал по задника. Не само неговото лице изразяваше такива чувства.

— Но това не може да бъде! — накрая успя да изломоти Каспар. Гормън не му обърна внимание.

— Групата на помпата, незабавно спирайте и приберете всичко вътре — викаше Гормън в микрофона. — Рулеви, започнете издигане. Не ги чакайте да приберат тръбата...

Джан отново погледна към приближаващия ги Небесен господар. Вече изглеждаше много по-голям, дяляха ги не повече от две мили. Различаваше подробности по кръглата предна част. Долната половина преливаше в плашещо ярки цветове, от двете страни бяха нарисувани гигантски очи като на „Господаря Панглот“.

— Най-бързо издигане при пълна скорост! — заповяда Гормън и Джан трябваше да се вкопчи в облегалката на трона. Носът на „Господаря Панглот“ рязко се издигна нагоре при втурването напред на въздушния кораб.

— Всички на бойна позиция! — отново викна Гормън в микрофона.

Тя чуваше еката на усиления глас в другите части на „Господаря Панглот“. Чуваха се също сирени и алармени звънци.

— Но какво може да прави друг Небесен господар в нашата територия? — изкрещя принцът.

Гормън пусна и тези думи покрай ушите си. Пак разглеждаше с бинокъла нашественика.

— Това не е „Господарят Матаморос“, сигурен съм.

Джан знаеше, че „Господарят Матаморос“ е Небесният господар, чиято територия се намираше на юг от земите на „Панглот“.

— Защо не обръщаме, Гормън? — принцът настояваше за отговор. — Завийте и атакувайте нашественика!

Гормън свали бинокъла и погледна Каспар.

— Владетелю, бих препоръчал предпазливост. Нашественикът е в по-изгодно положение от нас и, като съдя по неговия курс, явно има

някакъв определен план за атака срещу нас.

— Ами защо да не го атакуваме първи? — извика Каспар, загубил търпение. — Гормън, заповядвам ти: завой и атака срещу нашественика.

Джан видя подскачащия мускул в бузата на Гормън и очакваше повторение на инцидента отпреди седмица. Но Гормън се овладя и внимателно попита:

— Владетелю, как да атакуваме нашественика?

Принцът го погледна тъпо.

— Как ли, просто приближаваме и откриваме...

Той не продължи. Погледът му стана по-осмислен. Гормън кимна.

— Точно така. Неговите лазери ще спрат всеки наш снаряд или куршум.

— Но... но — опитваше се да възрази Каспар, докато обмисляше появилия се проблем.

Гормън чакаше търпеливо. Щом стана очевидно, че принцът няма да бъде осенен от внезапен проблясък на мъдрост, той каза:

— Не можем да направим нищо, за да навредим на нашественика.

Джан, която никога не се обаждаше в командния пункт, ако някой не я заговореше пръв, се възползва от необичайните обстоятелства, за да наруши правилото:

— Господин Главен инженер, както не можем да достигнем нашественика с куршуми и снаряди, така и той не може да ни улучи.

Каспар се извъртя към нея.

— Ха! — провикна се той. — Амазонката е права! Няма от какво да се страхуваме! — Той пак се обърна към Гормън. — Та каква е причината да бягаме?

Гормън изгледа Джан, преди да отговори.

— Може би нямаме никакво основание. Но той идва към нас толкова уверено, че според мен е по-разумно да се съмняваме. Може би са изобретили непознато за нас средство за нападение срещу Небесни господари.

Всички пак се вгледаха към все по-близкия въздушен кораб, който вече беше зад „Господаря Панглот“. Завиваше, за да ги последва, и Джан забеляза, че ярките цветове се простират по цялата му

дължина. Видя и огромния червен кръг, нарисуван на стабилизатора му.

— „Ароматният бриз“ — промърмори Гормън.

— Знаеш името му? — остро попита принцът. — Откъде е? Коя е територията му?

— Един от Небесните господари на Изтока. Далечният изток. Отдалеч е дошъл.

— Но защо! — принцът все още не разбираше. Гормън сви рамене.

— Каквато и да е причината, можем със сигурност да си направим извода, че не е от добра воля към нас.

— Господине, нашественикът ни настига! — съобщи един от Инженерите.

— Не съм изненадан — каза Гормън. — Седма секция е само частично запълнена и сме значително по-бавни от него — Той огледа чистото синьо небе. — Няма и облаци, в които да се скрием.

— Какво можем да направим? — попита принцът.

— Не можем да го изпреварим, затова ще трябва да маневрираме по-умело от него — каза Гормън. — Рулеви, рязко надясно!

Започна въздушна игра на котка и мишка, която продължи към пет часа. Но въпреки уменията на Гормън, краят на дуела беше ясен почти отначало. Главният инженер можеше само да отлага неизбежното...

През тези пет часа неколцина от висшите Аристократи слязоха в командния пункт. Дойдоха лейди Джейн и принц Мажид. Лейди Джейн бързо схвана положението и след два-три резки кратки въпроса към Гормън, застана мълчаливо до Джан с мрачно стиснати устни. Но принц Мажид, подобно на Каспар, досаждаше на Гормън с безполезни въпроси и предложения.

Накрая, към два и половина следобед, „Ароматният бриз“ летеше до „Господаря Панглот“ на по-малко от петстотин фута. Нашественикът беше достатъчно близо, за да могат да различат множеството от хора, струпано по палубите и върха на корпуса му. Но засега нямаше признаци на явна агресивност.

— Не можем ли да постреляме по тях? — мечтателно изрече принцът. — Знам, че само ще е загуба на време, но поне е някакъв жест.

— Жест, който може да се превърне в провокация — каза Гормън. — Да не говорим за хабенето на ценни боеприпаси.

— Съгласна съм — тихо просъска лейди Джейн. — Нека изчакаме, за да видим какво ще предприемат срещу нас.

— И сега какво? — каза сякаш на себе си намръщеният Гормън.

„Ароматният бриз“ увеличи скоростта и мина пред „Господаря Панглот“. После, като че обзет от лудост, препречи пътя на „Панглот“. В командния пункт се чува тревожни викове.

— Ще се сблъскаме! — изпищя някой.

— Пълен назад! — викна Гормън. — По-бързо!

Моторите изреваха, но пролуката между „Панглот“ и другия въздушен кораб, който сега беше точно пред носа му, се смаляваше заплашително бързо. Най-после започна бавно отдалечаване, щом виещите мотори затласкаха назад „Господаря Панглот“. Но Джан затвори очи и се приготви за сблъсък. Не го дочака. Чу дългата въздишка на лейди Джейн.

Джан погледна. Корпусът на другия въздушен кораб все още беше на около двеста фута. Лека-полека разстоянието се увеличаваше. Но от почти всички палуби на другия въздушен кораб скачаха хора. И увисваха под някакви широки триъгълни конструкции в ярки цветове.

Гормън сграбчи микрофона.

— Всички стрелци, открийте огън по приближаващите цели! Огън!

Въздухът между двата въздушни кораба бързо се изпълваше с дъгоцветни плющящи триъгълници и техните, облечени в черно, пътници. Бяха стотици.

— Но що за парашути са тези? — закрещя Каспар. — Те не падат, носят се по въздуха!

— Не се носят, а планират — каза Гормън. — От това се страхувах. Владетелите или владетелят на „Ароматния бриз“ са измислили начин да нападат други Небесни господари. Нашата лазерна защита няма да задейства срещу тях...

С приближаването неколцина от нападателите бяха улучени от куршуми и паднаха с крясъци от своите планери, които се завъртяха в спирала, щом загубиха управление. Но повечето продължиха полета си

невредими и скоро изчезнаха от погледите на хората в командния пункт, явно искаха да кацнат върху корпуса.

Последва вълна от по-големи планери. Под всеки имаше по двама души, които рисковано балансираха в мрежести чували и държаха някакви тръби, явно управляващи движението на планера.

На Джан ѝ се стори, че нещо проблясна между двойка приближаващи големи планери, нещо като нишка от паяжина, отразила слънчев лъч. И Гормън беше забелязал това.

— Рулеви, веднага надолу, бързо...

Но както „Господарят Панглот“ се снижаваше, със същото темпо го правеше и нашественикът. В безсилен гняв Гормън удари с юмрук по дланта си и нареди на един от подчинените си:

— Прайс, иди горе и виж какво става! Мърдай, трябва да знаем положението!

Мъжът се втурна по стръмната стълба, асансьорът беше привилегия само на Аристократите. Джан видя черни линии да се носят към тях от другия въздушен кораб.

— Въжета — горчиво промълви Гормън, когато принцът го попита за тях. — Последните планери влачеха след себе си тънки върви. Сега с тях издърпват по-дебелите въжета. Искат да ни привържат към себе си.

— Няма да търпя повече! — внезапно се провикна принцът. Той измъкна сабята си, размахва я яростно и тръгна към асансьора. — Отивам да се бия с тази сган! Кой ще дойде с мен?

Никой от Аристократите не прояви желание да го последва. Лейди Джейн пристъпи напред.

— Каспар, не ставай безразсъден. Не бива ненужно да рискуваш живота си. Остави на Небесните войни да се справят.

— Защо пък само за тях да остава цялото забавление? Не, отивам горе.

— Не, Каспар — каза лейди Джейн още по-настойтелно. — Трябва да останеш тук. Може би ще ми е нужна твоята защита.

Това го разколеба.

— Но майко... — изскимтя той. — Не ти е нужна моята защита, ти си в пълна безопасност тук. Но ако толкова се тревожиш, ще ти оставя Далуин...

— Искам ти да останеш при мен, Каспар — твърдо повтори лейди Джейн. — Това е твое задължение.

Каспар тропна с крак по пода.

— Но аз трябва да направя нещо, майко! Не мога да стоя тук и да чакам!

— Владетелю, съгласен съм с Вас — намеси се Гормън. — Предлагам да заповядаме на предните батареи да започнат обстрелване на „Ароматния бриз“.

Всички се обърнаха към него.

— Но лазерите... нашите снаряди няма да стигнат до целта — каза принцът.

Гормън махна с ръка.

— Може би, но на такова разстояние имаме своите шансове. Даже да не ги улучим, взривовете и лазерните лъчи вероятно ще скъсат поне няколко от проклетите въжета.

— Тогава направи го! — заповяда принцът. — Открийте огън!

Гормън взе микрофона.

— Внимание, предни батареи! Започнете стрелба по цялата цел! Започнете стрелба по цялата цел!

След двайсетина секунди долетя приглушеният гръм от изстрела на оръдие. Всички в командния пункт с изумление видяха експлозията в корпуса на нашественика. Снарядът се заби близо до един от двигателите и с разсейването на дима се откри назъбена дупка, широка към двадесет фута.

— Нямаат лазери! — извика принцът сред радостните възгласи. — Лазерите им са повредени!

Гормън вече реवेशе в микрофона.

— Внимание за всички батареи! Огън! Огън! Целта не е защитена! Повтарям — целта не е защитена!

Вслушваха се в очакване на оръдейните изстрели. Но те не започваха.

— Какво им стана на тези глупаци? — избухна принцът. — Защо не стрелят?

— Струва ми се, че зная защо — каза Гормън със сгърчено лице.

— Дотук ми беше търпението — каза Каспар. — Отивам горе. Лично ще поема командването на една от батареите и ще очистя небето от тази шайка пирати!

Но преди да помръдне, по спиралната стълба затропаха стъпки. Беше инженерът, когото Гормън прати да огледа положението.

— Лоши новини — задъхваше се той по стълбата. — Нападателят са проникнали в „Господаря Панглот“. Стотици са. Бият се като зли духове. Нашите Небесни войни изобщо не могат да им се опрат.

Принц Каспар направи няколко крачки и хвана човека за рамото.

— В кои части на кораба са проникнали?

— Не съм сигурен, горе е страшна бъркотия. Хората бягат от нападателите в една посока и срещат бягащите срещу тях. Но чух някой да казва, че нападателите със сигурност са в покоите на Ваши Височества, владетелю.

„Майко богиньо, каза си Джан, там е Сирай“.

— Свършено е с нас — промърмори принц Мажид.

— Може би още не — каза Гормън. — Все още контролираме нервния център на „Господаря Панглот“. Ако заключим входа и повредим асансьора, ще задържим положението.

— Но какво ще ни помогне това? — попита принцът. — Безпомощни сме? Я погледнете тези въжета: Ако опитаме да избягаме, само ще повлечем тези пирати след себе си.

— Но нищо не ни пречи да потеглим напред, владетелю — каза му Гормън.

— Искаш да кажеш, да ги ударим! Но нали ще унищожим и себе си.

— Предлагам да използваме заплахата срещу „Ароматния бриз“. Така ще принудим нашествениците да преговарят с нас. Ако помислят, че блъфираме, какво пък... — Гормън сви рамене. — По-добре да умрем доброволно, отколкото да ни накълцат тези типове от Изтока.

Тишината в командния пункт продължи няколко мига, после Каспар кимна одобрително.

— Прав си, Гормън. Нареди на хората си веднага да заключат входа.

Но преди някой да помръдне, пак се чу тропот от горната част на стълбата. Като очакваха първите нападатели да влизат в командния пункт, Каспар и Далуин измъкнаха сабите си и скочиха към стълбата.

Появи се окървавена фигура. Облечен в накъсана дреха, мъжът държеше меч, какъвто Джан никога не бе виждала. Не можа да

разпознае опръскания с кръв човек от пръв поглед. Но щом той стъпи на пода, тя хлъцна от учудване. Беше Майлоу.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Майлоу спря пред стъпалата, огледа се и се ухили приветливо.

— Простете ми за нахлуването, Ваши Кралски Височества, но идвам с твърде важна задача. Имах намерение да пристигна по-рано, но горе бъркотията е убийствена.

Аристократите и Инженерите недоумяващо оглеждаха Майлоу. Далуин посочи клеймото на бузата му. И извика:

— Той е роб!

— Бих казал, бивш роб, ако се съди по хаоса — видя Джан. — Здравсти! — подвижна весело. — Надявах се да те намеря тук. Къде е терминалът?

Джан му го посочи и лейди Джейн й каза:

— Познаваш ли го?

Джан кимна.

— Казва се Майлоу. Този, за когото Ви казах. Робът, който, въъ, се сприятели с мен.

Майлоу гледаше принца и Далуин, които стояха пред него с насочени остриета на сабите.

— Махайте се от пътя ми, високообожавани. Не искам да ви причинявам зло, но имам работа на онзи терминал.

— Робе — заповяда принцът. — Хвърли меча си или ще си платиш жестоко.

— За последен път ви казвам — махайте се от пътя ми. Не след дълго япончетата ще довтасат тук, долу, а аз имам доста работа преди това.

Той вдигна странния си меч.

— Далуин — каза принцът, — убий го.

Далуин се хвърли към Майлоу.

Майлоу не се раздвижи, той се стрелна. В същия миг се чу обръщаният стомаха звук на остър метал, разсичащ плът и кост. Главата на Далуин внезапно подскочи във въздуха. Обезглавеното тяло рухна на пода в гърчове. На Джан й се стори, че то като че иска пак да

стане, но накрая с облекчение видя, че трупът замря. Погледна Майлоу. Още се хилеше. В очите му имаше лудост.

— Ти си наред! — каза той на Каспар.

Каспар гледаше ужасено тялото на Далуин. Бавно отпусна сабята си и запристъпва по-далеч от Майлоу.

— Този е магьосник! — задъхано прошепна някой.

— Това вече е друго нещо — одобри Майлоу и тръгна към терминала.

Хората се блъскаха един друг в усилията си да стоят на разстояние от него. Той доволно огледа пулта и се обърна.

— Джан! — повика той. — Ела тук. Имам нужда от тебе.

Джан не помръдна. Съществува, което познаваше под името Майлоу, я смразяваше. Подозренията й най-после се оправдаха. Той е магьосник. Човешко същество не би могло да се движи с такава бързина.

— Джан! — той губеше търпение. — Не стой там като пън, идиотка такава! Ела тук!

— По-добре иди при него — промърмори лейди Джейн и стисна окуражително ръката й.

Джан неохотно излезе иззад трона и отиде при Майлоу. Той я погледна въпросително.

— За малко да си помисля, че си минала в другия отбор. Дръж...

Той й подаде непознатия меч, от който още капеше кръвта на Далуин.

— Дръж го с двете ръце. Да, точно така. Искam да пазиш гърба ми, докато работя. Ако наближат, кряскай и го размахвай.

Той се обърна и заигра с пръсти по клавишите на пулта. Престана изобщо да я забелязва. А тя не знаеше как да се държи. Хвърли смутен поглед към останалите. И те я гледаха, някои — осъдително.

Джан не си представяше какво може да се случи, но отгоре се чува шумове от схватка. Викове, писъци, удари на метал в метал. Тялото на Небесен войн, покрито със страхотни рани, се плъзна по гръб по спиралната стълба. Последва го тълпа мъже. Бяха набити, носеха издути ярко оцветени халати, брони и шлемове. И размахваха мечове като този в ръцете на Джан.

Каспар и още неколцина се спуснаха срещу тях и веднага настъпи пълна неразбория. Майлоу погледна трескавия бой през рамо.

— Разчитам на тебе, малката — подвижна той на Джан в околния шум. — Пази ми гърба, трябва ми още време.

В главата на Джан се въртеше вихрушка. Не осъзнаваше какво прави или какво би направила. Прекалено много неща се случваха едновременно, губеше контрол върху сетивата си...

Видя как жестоко срязаха ръката на Каспар. Той изтърва сабята си и рухна под тежестта на трима дребни нападатели. Явно искаха да го заловят жив. Вече виждаше добре лицата им. Имаха гладки, безизразни очертания със странно удължени, тесни очи.

Все повече от нашествениците тичаха надолу по стъпалата към командния пункт. Скоро щяха да надделеят над защитниците му. Докато очакваше някой от тях да се насочи към нея, тя забеляза стоящия наблизо Гормън. Той наблюдаваше спокойно боя. После насочи вниманието си към нея.

— Какво прави този? — махна с ръка към Майлоу.

— Не знам — каза Джан.

— Аз пък си мисля, че знаеш — отвърна той. — През цялото време усещах, че нещо кроиш. Както и да е, дори и да сте замисляли заговор с този демон, вече е твърде късно.

Той се обърна и тръгна към рулевия пулт. Джан разбра какво искаше да направи.

— Майлоу! Главният инженер! Искан да блъсне „Господаря Панглот“ в другия въздушен кораб!

— Какво? — не я беше чул, съсредоточен в заниманията си на пулта.

Тя отново изкрещя предупреждението си с пълна сила. Без да вдигне очи, Майлоу каза:

— Щом е така, убий го.

— Да го убия? Аз ли?

Но той не я забелязваше. Джан се обърна — Гормън беше стигнал своя пулт. Тя колебливо тръгна към него. Чудеше се какво да стори. Не би могла хладнокръвно да го заколи, но ако го удари с тъпата страна на меч...

Преди да стигне до него, някакъв нападател изскочи напред. В момента, в който Гормън хвана един от лостовете, войнът го съсече с

меча си през врата. Гормън падна върху пулта.

Джан се завъртя към Майлоу. Трима вече го обкръжаваха, а той сякаш не ги забелязваше.

— Майлоу! — кресна тя. — Зад тебе!

Едва ли не с нежелание, Майлоу се откъсна от пулта. Най-близкият от нападателите вече го връхлиташе с вдигнат меч. Майлоу отново се стрелна. Войнът някак си се оказа сгърчен на пода, а мечът му — в ръцете на Майлоу. Острието проблесна надолу...

Застана срещу останалите двама. Те го нападнаха заедно с пронизителни викове, с мечове готови за удар. И отново Майлоу се стрелна. И двамата се стовариха на пода. Единият умря бързо с прерязано гърло. Другият седеше, замислено вгледан в димящата купчина вътрешности между краката си.

Още от нашествениците се струпваха около Майлоу, но не можеха да пренебрегнат явните доказателства за майсторство и вече се държаха доста по-предпазливо. Майлоу кимна на Джан.

— Насам, по-бързо!

Тя отиде при него и той пак й подаде меч.

— Не ги пускай наблизко — заповяда. — Имам нужда от още малко време.

— Ти луд ли си? — изграчи тя. — Не мога да го правя като тебе!

— Накарай ги да повярват, че можеш. Блъфирай, момиче, блъфирай.

Той се обърна към пулта. Джан огледа приближаващите в полукръг нападатели. Лицата им изразяваха свирепост, но в очите се долавяше внимание, даже опасение. Хвана меч, както те държаха своите — с двете ръце, острието вдигнато под ъгъл срещу дясното й рамо. Опита се също да си придаде свирепост в изражението, но се чудеше какво ли ще прави, когато се втурнат срещу нея? Беше обучена на напълно различаваща се саблърска техника, а тези тук така въртяха мечовете и нанасяха такива режещи удари, че тя едва ли би имала късмет да отбие дори първия.

Боят в командния пункт беше свършил. Повечето Инженери се търкаляха мъртви, но почти всички Аристократи бяха пленени живи. Джан забеляза лейди Джейн на колене между двама нападатели. Пред нея лежеше друг, дръжката на кинжала й стърчеше под брадичката му.

Полукръгът пред Джан се стесняваше. С разтърсващ нервите вик един от войните се хвърли към нея. Тя отби удара отгоре, повече по инстинкт, а не с умение, после отскочи назад и избегна на косъм коварното замахване отстрани, което би я прерязало на две през кръста.

— Майлоу... — задъхваше се тя, а войнът пак нападна.

— Еврика! — възкликна Майлоу миг преди звънтящия сблъсък на двете остриета. Този път само късметът отърва черепа ѝ от разцепване. Сега обаче мечът летеше към нея под такъв ъгъл, че не би могла да го отбие.

Тя рязко отлетя назад, а мечът беше изтръгнат от ръцете ѝ. Видя Майлоу вече пред себе си. Изведнъж той се оказа отдясно. А атакуващият войн падаше назад, срязаната броня откриваше кървяща рана в гърдите му. Другите не бяха и помръднали, а Майлоу вече се въртеше сред тях. Не можеха да направят повече, отколкото това биха сторили окосени житни класове, за да избягат от невидимото острие. Струи кръв бликваха сред предсмъртни писъци.

След миг всичко свърши. Пръснати трупове — някои така насечени, че бяха загубили приликата с човешко тяло — лежаха в големи локви кръв. Майлоу пак се виждаше ясно. Той свали надолу меча и обиколи с поглед командния пункт. Оцелелите нападатели и пленените от тях Аристократи отвърщаха на погледа с ужасено мълчание. Той се обърна към Джан. Усмивката му се показва под изтритата от лицето кръв. Очите му си бяха възвърнали лудостта. Изпъкнали вени пулсираха по врата и слепоочията му.

— Май привлякох вниманието им — каза ѝ той.

Обърна гръб на тълпата и отиде при пулта. Джан видя екрана, запълнен с редици от символи и букви. В горния десен ъгъл светлинка примигваше настоятелно.

— Ето го — тържествуваше Майлоу. — Точно това исках да науча. И тъй, направихме стъпка номер едно. Но може да стане трудничко, преди да успеем с номер две. Пази си очите.

Последните му думи я озадачиха, но с поредното невидимо движение той стовари меча върху пулта. Снопове искри запращаха в процепа. Джан се задави, но успя да попита:

— Защо го унищожих?

— Получих всичко, което ми беше необходимо. И не бих искал някой друг да го научи.

Той се обърна — по стълбата се чуваха стъпки. Джан го последва. Още нападатели се спускаха. Бяха войни, но сред тях един се отличавахе с орнаментите по бронята и назъбения си крилат шлем. Изглежда имаше висок ранг. Войните му направиха място, а той важно пристъпваше и задаваше въпроси с лаещ глас. Спря като закован от удар, щом видя натъркаляните пред Майлоу трупове. Огледа Майлоу и изръмжа още въпроси към войните наоколо. Един от тях посочи Майлоу и почтително каза нещо. Новодошлият повдигна тънките черни линии на веждите си. После явно заповяда нещо. Войнът, отговорил на въпросите му, изведнъж погледна нещастно и като насила направи крачка напред. Майлоу въздъхна.

— Офицерът иска да се убеди с очите си. Копеле.

Войнът нападна Майлоу с кръсък. Майлоу го уби.

Новодошлият очевидно се впечатли. А после се учуди — Майлоу го заговори на собствения му език.

Разговорът беше кратък. Накрая офицерът се втурна към стълбата тичешком. Докато тупуркаше нагоре, следван от двамина войни, изненаданата Джан попита Майлоу:

— Ти наистина ли говориш техния език?

— Не много добре. Но трябваше да го науча заради бизнеса преди много, много време. Тогава японците властваха над световната икономика.

— Японците ли?

— Ъхъ. Така се наричат. Май и преди съм ти споменавал за тях. Онези, дето толкова обичаха да хапват главоноги. И имат дяволска непоносимост към чужденците. Те бяха между малкото нации, които не се избиха помежду си след въвеждането на Висшия стандарт...

Изведнъж го прекъсна ясният спокоен глас на лейди Джейн:

— Ей ти, какъвто и да си, демон или магьосник!

Един от държащите я войници незабавно ѝ зашлеви безмилостна плесница, но тя продължаваше да говори на Майлоу.

— Защо не избиеш и останалите жълти чудовища?

Майлоу ѝ се усмихна.

— Защо пък да го правя, Ваша кралска самозабравеност? — попита той подигравателно.

— Помогни ни да си върнем „Господаря Панглот“... ох! — последва още по-силен удар, но тя не млъкна. — Помогни ни и сам назови цената си. Каквото и да поискаш...

Още един удар. От сцепената ѝ горна устна потече кръв.

— Вече сключвам сделка — снизходително каза Майлоу, — но не и с тебе. Ти и останалите костюмирани глупаци вече сте на път да изчезнете. Всъщност вас отдавна ви няма, но не разбрахте това. Сега ще разберете...

Още офицери се спускаха по стълбата, предвождани от говорилия с Майлоу. Последваха заповеди и Аристократите бяха подгонени към стълбата като стадо. Офицерите дойдоха по-близо до Майлоу, но спряха на почтително разстояние. Един от тях, с още повече орнаменти по облеклото си, го заприказва в поредица сякаш застъпващи се къси думи. Майлоу му отговори и посочи димящите останки на компютърния терминал. Офицерът ги огледа и пак се взря в Майлоу. Намръщи се, после кимна едва-едва. Обърна се на пети и се отдалечи. Другите го последваха освен двама, останали да наблюдават Майлоу и Джан.

— Какво става? — прошепна тя.

— Вече споменах, че уговарям сделка. Касаете се за живота ни.

— Ами Сирай?

— Сирай? А, твоята малка приятелка от морския комплекс. Какво общо има тя?

— Не можеш ли и нея да включиш в сделката? — умолително рече Джан.

Белите му зъби проблясваха на фона на засъхващата по лицето кръв.

— Защо да го правя? Нали ми каза, че съм ѝ отвратителен. Пък и японците няма да я убият. Нито е от Аристократите, нито от Небесните войни. Сигурно вече са я поизнасилили, но това е най-лошото, което би ѝ се случило.

Джан потрепера.

— Моля те, Майлоу, много те моля. Опитай се да я спасиш. Не искам да се разделям с нея...

— Охо, кръвта на жената от Минерва се е пораздвижила, така ли? — попита той. — Е, жалко тогава, но и дума не може да става за нея. Смятай и себе си за късметлийка, щом те включвам в сделката.

Още от нашествениците влязоха в командния пункт, но ако се съдеше по дрехите им, не бяха войни. Те развълнувано оглеждаха устройствата и контролните уреди, изглежда изпълняваха същите задачи като Инженерите на „Панглот“. От време на време хвърляха страхливи погледи към Майлоу и накълцаните трупове по пода. Явно вече знаеха кой е и на какво е способен.

След десетина минути първият офицер се върна, поговори малко с другите двама и махна на Майлоу да го последва.

— Хайде да вървим — каза Майлоу на Джан. — Стой наблизко до мен и запази спокойствие, каквото и да става.

Заобиколени от тримата офицери и шестима войни, те се качиха по спиралната стълба. По горния етаж също бяха пръснати множество трупове, всички бяха на Небесни войни. Отдалеч се чуваха писъци и викове, но в тази част на „Господаря Панглот“ сражението бе свършило.

Отведоха Майлоу и Джан малко по-нататък по главния коридор и им наредиха да влязат в една от тоалетните на Инженерите. Затръшнаха вратата след тях, но никой не се опита да отнеме оръжието на Майлоу.

— Пфу... — издиша той и тялото му отведнъж се отпусна морно. Хвърли меча на пода и отиде до една чешма. Подпря се на ръба и заплиска с вода главата и лицето си. Тялото му сякаш се смаляваше пред очите на Джан.

— Добре ли си? — попита тя.

— Не, но ще се справя, щом получа някаква храна. Изгорих доста от енергетичните си резерви с всички тези забавления и игрички.

Той изпи голямо количество вода, после смъкна накъсаната дреха и започна да измива кръвта от тялото си.

— Наистина ли си магьосник? — попита Джан, като си припомни ужасяващата бързина, с която той изкла цяла тълпа войни.

— Аз не съм — отвърна ѝ небрежно, — но би могло да се каже, че съм създаден от магьосници. Снабдиха ме със свръхобмяна на веществата. Моята химия не прилича на твоята. Колкото и да си различна от хората преди Висшия стандарт, ти в общи черти все пак си... въъ, човешко същество.

— А ти не си ли?

— От техническа гледна точка не съм.

— Къде направиха това с тебе? На Марс ли?

Той отрицателно заклати глава.

— Не, твърде отдавна. Преди Марс.

— Как преди Марс? — възкликна тя неразбиращо. — Какво искаш да кажеш?

Майлоу се прозя.

— По-късно за това. После ще ти обяснявам.

Пред очите на учудената Джан той легна на пода, сгъна вместо възглавница дрехата си и затвори очи.

— Но как можеш да спиш точно сега? — извика тя.

— Мога, защото трябва. Налага се да се презаредя... няма да е дълго... вземи меча... събуди ме, ако...

Джан го изгледа и направи каквото й каза. Взе меча от пода, подпря се на стената с лице към вратата и отпусна оръжието върху краката си. Тя също се чувстваше изтощена, но пренапрежението не би й позволило да заспи. Беше и твърде разтревожена за Сирай.

Минаха към два часа. Отвън като че ставаха доста неща. „Господарят Панглот“ се разтресе на няколко пъти и подът се накланяше, но тя не можеше да си представи какво означава това.

Към края на втория час Майлоу се събуди изведнъж, скочи и навлече покритата със съсиреци дреха.

— Спокойно ли е всичко?

— Не, но тук никой не влезе. А ти как си?

— По-добре. Но имам нужда от храна.

Отиде при чешмите и пи още вода.

— Издаваше смешни звуци. Малко преди да се събудиш. И имаше гърчове.

— Сънища. Кошмари.

Той напписа лицето си, изтри го и се изправи. Погледна Джан и се усмихна. Усмивката му изглеждаше някак насилена. Не беше понесъл леко своите кошмари.

— А ти как си? — попита Майлоу.

— Доста съм зле — призна си тя. — Според тебе, какво ще ни се случи?

— Зависи колко убедителен ще бъда в разговора с шефа на тази сбирщина деца на Изгряващото слънце, за да разбере, че мога да му предложа нещо, мечтано от него.

— И какво е то?

— Казах ти — информация.

— Да де, но за какво! — попита нетърпеливо Джан.

Преди да ѝ отговори, зад вратата се чу шум. Майлоу поиска меч с настойчив жест. Тя бързо му го подаде. Вратата се отвори с трясък. Един офицер предпазливо пристъпи навътре. Джан не беше сигурна дали вече го е виждала. Трудно различаваше тези хора. Влязоха и четирима войни. Онзи сдържано кимна на Майлоу и много бързо произнесе нещо. Майлоу също кимна.

— Трябва да отидем с тях — обясни той на Джан. — Удостоени сме с честта да се срещнем с голямото началство. С техния боен вожд.

Изведоха ги и тръгнаха нагоре към обитаваната от Аристократите част на кораба. По коридорите вече нямаше трупове, но все още навсякъде се виждаха локви съсирена кръв. И нашествениците бяха навсякъде, препускаха напред-назад по коридорите с вид на хора, изпълняващи твърде важни поръчения. От Аристократите наоколо нямаше и следа. Джан предположи, че всички те са затворени някъде. Пак помисли тревожно какво ли се е случило на Сирай...

Скоро разбра, че отиват към „Големия салон“, но когато влязоха с Майлоу вътре, видя, че в залата са настъпили промени, правещи я неузнаваема. От тавана висяха цветни флагове, а платнени прегради разделяха на части огромната площ. По тях имаше изрисувани планини, езера, непознати наглед дървета и други неща, които Джан не можа да определи.

— Декораторите вече са се нанесли — промърмори Майлоу.

Техните придружители им махнаха да продължат напред. При приближаването им войни дърпаха настрана преградите. Минаха през четири прегради, преди да стигнат до възвишението.

Там, където Каспар беше седял на своя трон, сега друг човек седеше на друг трон. Зад него се виждаше червен флаг с нарисован странен черен гущер, бълващ огън. В краката на мъжа седяха две жени, облечени в чудати дрехи и с набиваща се в очи бяла боя по лицата.

Но друго привлече вниманието на Джан. От двете страни на трона стърчаха копия и на всяко беше забучена отрязана глава.

Джан най-напред срещна мъртвите очи на Принц Каспар, после и на лейди Джейн.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Нали искаше отмъщение — промърмори Майлоу в ухото ѝ, както крачеха към възвишението, — ето ти го, в кръв и плът.

Джан не каза нищо. Не можеше да отмести поглед от лицето на Каспар. Прилошаваше ѝ. Старшият измежду съпровождащите ги офицери крясна нещо, явно им заповядваше да спрат. Намираха се на петнайсетина фута от възвишението. Техните придружители се поклониха ниско, а мъжът на трона бавно стана. Беше забележително по-висок от останалите нашественици. Кройката на дрехите му, същата като на войните, го правеше още по-едър, но и без нея той изглеждаше твърде внушително. Нормалната жена от Минерва би приличала на дребосъче до него.

Погледна ги отгоре надолу. Тесните му очи не издаваха нито настроение, нито мисли. После каза на великолепен „американо“:

— Тъй, тъй, Майлоу Хейз, отдавна не сме се виждали. Къде се криеше през последните четири века?

Учудена, Джан се обърна към Майлоу, но и той очевидно беше озадачен. Смръщи вежди и с поглед впит в гиганта, каза:

— Познавам ли ви?

— Срещали сме се няколко пъти на конференции по биотехнологии. Естествено, сега не би могъл да ме познаеш. Аз, разбира се, се промених — Високият мъж разтегли устни в оскъдна усмивка. — Ти на свой ред си се променил малко. Поне външно. Докладът на моите самураи за твоите действия показва, че си се подложил на сложни усъвършенствания.

Майлоу кимна. Все още недоумяващ каза:

— Значи и ти си безсмъртен...

— Да, такъв съм наистина. И до днес бях останал с впечатлението, че съм последният оцелял. Името ми е Шуми Хорадо. Сега спомни ли си?

— Хорадо... — бавно произнесе Майлоу. — Корпорацията Хорадо. Да, спомних си. Ти беше нисичък тогава и оплешивяваше...

Военачалникът пак се усмихна едва-едва и докосна гръдния си кош с върховете на пръстите.

— Всичко е суета, нали, господин Хейз? Добавих си тридесет инча ръст и гъста коса. А ти си избрал плешива глава и разноцветни очи, плюс всички други твои промени. С риск да бъда невежлив, точно тях ще трябва да обсъдим на първо място. Както забелязваш, проявих доверие и ти позволих да задържиш меча. Несъмнено си го отнел насила от някой войн. Но в случай, че обмисляш дали да го използваш срещу мен — разбира се, не вярвам да е така — нека те уверя, че съм си осигурил защита.

Той плясна с ръце. За миг преградите от двете им страни се дръпнаха, откривайки войни с нещо като малки пушки в ръце.

— Автомати — каза военачалникът. — Бих казал, че са единствените, още годни за употреба. Намерих чудесно запазен сандък преди осемдесетина години. Трябва да те предупредя, Хейз, на каквато и бързина да си способен, ще умреш, преди да стигнеш до мен.

— Изобщо не ми е минавало през ум да предприемам нещо подобно — каза Майлоу. — Целта на употребеното насилие с това оръжие беше единствено да привлече твоето внимание. Макар че нямах представа кой си. Сигурно вече са ти съобщили, че имам предложение към тебе.

— Да, така ми казаха.

Военачалникът пак плясна с ръце. Този път иззад преградите се появиха слуги, които носеха малки сгъваеми столчета и ги разпънаха зад Джан и Майлоу. Предложи им с жест да седнат и се върна на своя трон.

— Но преди да говорим делово, Хейз, нека отдадем дължимото на някои стари обичаи. Каня тебе и тази жена да изпиеете с мен по чаша саке.

Той за трети път плясна с ръце. Слуга предложи на Джан чашка с прозрачна течност, а нейното объркване се засилваше с всяка минута. Какво ставаше в момента? Откъде Майлоу познаваше този вдъхващ страх великан? И що за приказки се чува, за безсмъртни хора?

Погледна главата на Каспар, стърчаща на върха на копие. Над увисналата долна челюст устата сякаш крещеше безмълвно. Устните бяха побелели. Не бяха минали много часове, откакто за последен път целуна тези устни...

Виждаха се и други глави. Когато дръпнаха преградите, пред прозорците се откриха цели редици копия и от двете страни. Други прегради не позволяваха да се види докъде стигат редиците, но Джан беше сигурна, че се простират по цялата дължина на „Големия салон“. Значи всички Аристократи бяха мъртви.

Тя сръбна от питието. Опари гърлото ѝ и насълзи очите. Но по тялото ѝ се разля вълна желана топлина.

— Коя е твоята млада приятелка? — попита военачалникът.

Джан се стресна — питаше за нея.

— Името ѝ е Джан Дорвин. От Минерва е. Една от последните оцелели. Сега е под мое покровителство. До каквото и споразумение да стигнем, то важи и за нея.

Военачалникът леко повдигна рамене.

— Щом такова е желанието ти — той се загледа в Джан. — Яко същество. Никак не е по вкуса ми — пак се обърна към Майлоу. — Помня, че в онези отдавнашни дни славата ти около женските истории беше достигнала почти мащабите на митология. Но един слух, който дочух по-късно, изуми дори и мен. За някаква жена на име Мириам, ако добре си спомням?

— Миранда — сухо каза Майлоу.

— Има ли нещо вярно в онзи слух?

— Да. Истина е.

Военачалникът се засмя.

— Вече казах, всичко е суета, но това направо е крайност. Каква е съдбата ѝ?

— Тя умря.

— Моля те да ме извиниш — склони глава военачалникът. — Виждам, че това все още е твърде чувствителна тема за тебе, въпреки всички отминали години. Но нека поговорим как си се справял с оцеляването през това време.

— Напуснах планетата — каза Майлоу. — Успях да получа място в една от последните совалки, преди орбиталните станции да наложат карантина. Настаних се в станцията Белведере.

— Белведере. Аха, първата и най-голямата орбитална станция — отбеляза Хорадо. — Още ли съществува? Преди години прослушвах радиопредаванията между Белведере и другите станции, но нашето радиооборудване отдавна вече е безполезен боклук.

— Белведере все още съществува. Другите три станции и марсианските колонии — също. А колонии на Луната отдавна измряха. Нямаше как да минат на пълно самозадоволяване, а другите обитаеми места извън Земята не можеха да отделят от ресурсите си за тях.

— Докога остана в Белведере?

— Доколкото можах. После се сблъсках с неизбежния проблем. Безсмъртието ми, естествено.

— Белведерците не проявяваха търпимост по този въпрос, така ли?

— Точно обратното. Освен това, ако ме бяха разкрили, автоматично биха стигнали до заключението, че или съм бил между висшите ръководители на генетична корпорация, или пък държавен шеф. Каквото и да предположеха, очакваше ме екзекуция — дали защото незаконно съм станал безсмъртен или като военен престъпник, все едно.

— И какво решение намери — попита военачалникът.

— Транспортът между извънземните станции и колонии не бе често, но бе редовен, така да се каже. Доброволно се включвах в екипажите при пътуванията до една от другите станции — Кройзе Сити. И щом се появи възможност за пътуване до Марс, възползвах се от нея. Дълго пътешествие беше — Майлоу въздъхна. — Бях принуден да направя онова, което направих. Беше въпрос на оцеляване — Той погледна към Хорадо. — Разбираш ме, нали?

— Да, добре те разбрах.

Майлоу за момент изви очи към Джан и продължи:

— Бяхме шестима на борда. Единствен аз достигнах Марс жив. Разказах им, че внезапно падане на налягането, причинено от пробив на микрометеор, е убило другите. По щастлива случайност аз имах работа във въздушния шлюз и затова носех скафандър. Повярвах ми.

Военачалникът каза:

— Но с какво се подобри положението ти? Нали е имало радиовръзка между Белведере и марсианската колония, жителите й сигурно са научили кой си и най-важното — на колко години си.

— Присвоих си самоличността на един от другите членове на екипажа. За онези в Белведере бях мъртъв.

— И не разкриха измамата?

Майлоу поклати глава.

— Белведерците пожелаха да бъда върнат, за да се явя пред съда и да обясня злополуката, но аз пък поисках убежище на Марс. Разбираш ли, между Белведере и Марс имаше политически търкания. Марсианците отказаха да ме предадат, заявиха че резултатите от тяхното разследване би трябвало да задоволят белведерците.

— И ти остана на Марс.

— Докогато можех да си го позволя — каза Майлоу. — После се появи същият проблем. Смяташе се, че остават няколко години, докато навърша двеста.

— Какво решение взе тогава?

— Почти същото. Убеждавах ги да изпратим експедиция до Старшайн, последната изведена в орбита станция. Целта беше малка търговия. Знаехме, че са успели да синтезират широк спектър от лекарства, чиито запаси на Марс отдавна се бяха изчерпали. А ние пък щяхме да им предложим семена, за да подобрят сортовете в своите хидропонни плантации. Естествено експедицията не беше особено наложителна и лишаваше колонията от ценни запаси, но по това време вече бях достигнал пост с известно влияние.

Военачалникът кимна одобрително.

— Космическият кораб никога не стигна до Старшайн. Хората там се бяха съюзили с Белведере. Между станциите редовно кръстосваха совалки. Не можех да поема риска от среща с някои от Белведере или Старшайн, който вече е бил роден, когато напусках Белведере сто и шестдесет години по-рано. Почти невероятна, но твърде опасна възможност.

— И що за нещастие сполетя тази експедиция?

— Пробив в основния горивен резервоар. Вече не можехме да се доберем до Старшайн, но имахме достатъчно гориво да доближим Земята и да се оставим на нейното притегляне. И понеже корабът не беше проектиран да издържи в плътната атмосфера на Земята, разпадна се по пътя надолу. Аз и част от екипажа се приводнихме наскоро океана в спасителна капсула. Дрейфувахме дълго и останалите, тъй като не притежаваха моите, тъй, особени качества, умряха. Спасиха ме хората от един морски комплекс. Живях там, докато „Господарят Панглот“ нападна комплекса, и бях пленен. Това е, после се появихте вие.

Джан знаеше, че той не каза всичко. Сирай твърдеше, че точно Майлоу е убедил хората от морския комплекс да се преместят по-близо до брега. Но защо? Имал си е нещо наум.

Военачалникът напрегнато се вглеждаше в Майлоу. Накрая каза:

— И през времето, прекарано в „Господаря Панглот“, ти си открил нещо, което било много ценно за мен. Признавам, любопитен съм да чуя какво е това нещо.

Майлоу му се усмихна. Джан познаваше тази усмивка. Същата, от която настръхваше.

— Преди да ти кажа — отговори Майлоу, — бих искал да чуя твоите приключения през годините.

Хорадо отегчено разпери ръце.

— Хейз, в сравнение с твоя живот моят беше безкрайно скучен в годините след Генетичните войни. Наложих властта си в „Ароматния бриз“. Трябва да призная — срещнах някои трудности и, за съжаление, доста кръв се проля, но след това бях в безопасност. Имах безгранична власт в ръцете си и безсмъртието ми не се превърна в проблем. Японците традиционно се прекланят пред властта и аз се възползвах от това, разбира се. Помогнах си, като създадох леко променена версия на „бушидо“. Тя включваше между всичко останало и моята божественост. И поданиците ми очакват от мен да бъда безсмъртен. Това е предимството, Хейз, да живееш в общество, върнало се назад в културата си, пред твоето съжителство с онези технократи в орбиталните станции.

— Имал си късмет — съгласи се Майлоу.

Военачалникът погледна отсечената глава на Принц Каспар и махна към дългата редица копия с набучени на тях глави.

— Чудно, нали, тези „американос“ изглежда също са регресирали. Признавам, трудно ми е да разбера, защо са възприели такъв средновековно-европейски начин на живот. Подобно общество едва ли е имало място в културната памет на Америка. Ти самият си „американо“, би ли ми обяснил загадката?

— Стари филми — снизходително каза Майлоу. — Прав си, това не е естествен културен регрес. Мебелите и другите боклуци са прекопирани от старите филми.

Той подробно обясни на военачалника за сериалите от фантастични „забавления“, които Джан бе гледала.

Военачалникът се смееше.

— Колко типично за „американос“ — съгласи се той.

Пресегна се и прокара пръсти по бузата на мъртвата глава на лейди Джейн.

— Не прави това!

Никой не беше по-изненадан от самата Джан, когато чу собствения си къртящ вик. Последва неспокойно мълчание, Хорадо бавно обърна глава към нея. Майлоу въздъхна и каза:

— Моля те да простиш на моята приятелка. Много още може да се желае в нейното поведение. А и тя е познавала покойната от лявата ти страна, хм, интимно.

Военачалникът премести погледа си към Майлоу.

— Пленничка от Минерва е била в интимни отношения с една от владетелките на „Господаря Панглот“? — попита той, донякъде учуден. — Как е могло да се случи това?

— Ами това е дълга, но достатъчно интересна история... — започна Майлоу.

Джан усети нов прилив на гняв. Тези си приказваха, сякаш тя изобщо не беше при тях и макар че военачалникът я плашеше и би било по-разумно да се държи предпазливо с него, тя отново не се сдържа:

— Не ви ли стига, че убихте всички тези хора? Трябва ли и да проявявате неуважение към останките им?

Погледът на Хорадо пак се насочи бавно към нея. В дългото мълчание едва се чу шепотът на Майлоу:

— Исусе...

Военачалникът заговори на Джан:

— Момиче, заради твоята наглост бих могъл да заповядам да те отведат оттук в стая, където ще те вържат на дървена рамка. После ще одерат кожата от тялото ти. Всеки инч от кожата ти. Операцията ще бъде направена съвсем фино, ще свалят кожата ти на едно цяло парче. После твоята кървяща плът ще бъде поръсена със сол, пак ще сложат отгоре кожата ти и ще я зашият. След това ще те донесат тук, пред мен, и ако бъда удовлетворен от разкаянието ти, ще се умилоствя и ще те даря с бърза смърт. Само едно пляскане с ръце е достатъчно процедурата да започне...

Той вдигна ръце, задържа ги така няколко безкрайни секунди и пак ги отпусна в скута си.

— Обаче ще проявя снизхождение по две причини. Първата е, че се намираш под покровителството на Майлоу Хейз и не би било гостоприемно да го поставя в подобно неловко положение. Втората е, че още не съзнаваш мястото си като жена в моето владение и не можеш да разбереш тежестта на оскърблението, което се опита да ми нанесеш — той се обърна към Майлоу. — Беше започнал да ми разказваш нещо, продължавай, моля те.

Майлоу набързо му описа събитията около опита на Джан да взриви „Господаря Панглот“, последвалия сблъсък с Хазини и приемането ѝ в средата на Аристократите. А Джан чакаше да се успокои бесния бяг на сърцето ѝ. Не се съмняваше — размина се по чудо с изпълнението на заплахата.

Когато Майлоу свърши с разказа си, военачалникът за пореден път се обърна към нея и тя замръзна под безмилостния поглед. Не можеше да се каже дали в тези очи се е появил някакъв оттенък на уважение. Той проговори:

— Имаш безочие то да ме порицаваш за умъртвяването на тези хора, твои предишни врагове, а си възнамерявала да унищожиш въздушния кораб и всеки един човек на борда му.

Тя отвори уста за отговор, но веднага стисна устни.

— Можеш да говориш — разреши Хорадо.

Джан мереше думите си:

— Щом се стигна до изпълнение на намерението ми, не можах да го направя. Не можех хладнокръвно да убия всички хора в кораба.

— А аз можах, това намекваш — Той завъртя глава. — Създаваш си неправилна представа за мен. Не съм жесток човек. Но нямах избор, трябваше да отстраня цялата управляваща класа на „Господаря Панглот“. Друга възможност нямаше. И уверявам те, общо взето те умряха бързо и чисто. Колкото до тази наглед варварска изложба... — посочи главите от двете страни на трона, — тя просто е най-добрият начин да покажа на всички слоеве от обществото в „Господаря Панглот“, че старият ред е премахнат безвъзвратно и е безплодна дори идеята за някаква по-нататъшна съпротива.

После попита Майлоу:

— Случва ли ти се да усещаш у себе си началото на лудост?

Майлоу се стресна от въпроса. Помълча преди да отговори. Очевидно внимателно избираше изразите си.

— Лудост ли? Нима създавам впечатление на?...

— Въпросът се отнасяше повече за мен самия — каза военачалникът. — Понякога се питам дали не полудявам и се чудя би ли могло това да се окаже вторично последствие от безсмъртието. Ти какво би казал?

— Не съм забелязал у себе си признаци на психическа нестабилност — отвърна Майлоу, без да бърза. — Нито пък виждам защо безсмъртието би трябвало да води до безумие. Може би ако някой преживее хиляди години, ще се появят емоционални напрежения, непознати досега на човечеството. Или човекът ще бъде налегнат от обикновена скука.

— Скука — замислено каза Хорадо. — Да, появяват се и периоди на скука, но повече се тревожа от склонността си към солипсизъм. Според мен предизвиква я твърде изисканият ми начин на живот. Толкова отдавна играя ролята на бог в моето кралство тук, без равностойни събеседници, че постепенно започвам да приемам ролята си като действителност. Как мислиш?

Майлоу все така търсеше подходящи думи.

— Предполагам, че едва ли има опасност това да се случи. Самият факт, че обективно разсъждаваш по проблема, показва съпротивата ти срещу илюзията.

— Поне засега — усмихна се военачалникът. — И трябва да ти кажа, Хейз, днешната ни среща е едно чудесно разнообразие за мен. Без съмнение, присъствието ти е направо психическо лекарство. И ми е забавно да говоря „американско“ след толкова години. Представи си, помня времето, когато вашият език се наричаше „английски“.

— Аз също — отговори Майлоу. — Даже си спомням Англия. Бях там за малко, само месец преди бедствието.

— А, да — кимна военачалникът. — Реакторът. Името беше Чернобил, нали?

— Не. Чернобил беше в Русия. Години преди това. Май не си спомням името на английския. Но имаше разлика — руската злополука не направи кой знае какви поражения в самата страна поради климатичната обстановка. В Англия се случи точно обратното — гадостта се изсипа над целия юг на острова.

— Вярно, нямали са късмет — съгласи се Хорадо. — Но в сравнение със сегашната разруха от тази пустош, гибелта на една малка страна някак губи значението си.

— И във вашата част от света ли е толкова лошо положението с пустошта?

— По-зле е. Точно по тази причина Небесните господари на Изтока воюват помежду си и затова аз сега съм тук.

— И аз се питах защо си предприел толкова дълго пътешествие — каза Майлоу.

— Нямах избор. Сигурно си забелязал, че лазерната защита на „Ароматния бриз“ вече не действа. Повреди се напълно преди няколко години. И моите съперници в Изтока откриха това. Вече беше само въпрос на време „Ароматният бриз“ да стане жертва на успешно нападение от друг Небесен господар. И реших да поема риска на далечно пътуване до друг континент. Тук не биха могли да знаят за уязвимостта на „Ароматния бриз“. Искях да атакувам първия срещнат Небесен господар, надявах се моите самураи да го овладеят, преди защитниците му да открият, че нямам лазери — той сви рамене под издутия халат. — Оказа се добър план. Когато войните на „Панглот“ разбраха, че могат безнаказано да ни обстрелват със снаряди, беше твърде късно. Моите хора се добраха до оръдията.

— Всичко е висяло на косъм — отбеляза Майлоу.

— Така е, но трябва да ти призная — нямах съмнения за изхода от двубоя — Хорадо се усмихна. — Ето още един признак на завладяващата ме илюзия за всемогъщество.

— А сега какво ще правиш?

— Ще превърна „Господаря Панглот“ в основна база. Повечето му предишни обитатели, тоест оцелелите измежду тях, ще бъдат прехвърлени в „Ароматния бриз“. Разбира се, ще бъдат под моя строг, но хуманен контрол. Сега разполагам с два кораба, ще предприема стъпки да увелича флотата си, докато получа властта над достатъчно територии, за да осигуря за дълго оцеляването на своя народ. И своето.

— Идеално измислено — одобри Майлоу. — Надявам се да стигнем до споразумение как аз и приятелката ми бихме могли да споделим това светло бъдеще. Това би била отплатата за предложеното от мен нещо.

— И как точно смяташ, че трябва да ти платя?

— Аз бих предпочел да го нарека подарък. Как ли... — Майлоу огледа „Големия салон“. — ...начинът е навсякъде около тебе. „Господарят Панглот“ би ме удовлетворил.

След дълга пауза военачалникът меко каза:

— И какво би ми предложил, за да ти дам в замяна цял Небесен господар?

— Ами естествено чисто нов Небесен господар — безгрижно отговори Майлоу. — Така да се каже, все още в опаковъчна хартия. Нов, блестящ и пълен с безценен хелий. И ще се справиш къде-къде по-добре от всеки сегашен Небесен господар. Те бавно се разпадат на парчета, би трябвало да го знаеш. Няма съмнение, той ще бъка от работещи уреди на Старата наука. Всъщност ще е едно летящо ковчеже със съкровища и ще бъде само твой.

Хорадо попита студено:

— И на кое място си скрил този девствен Небесен господар?

— Не е Небесен господар, а Небесен ангел — поправи го Майлоу. — Естествено, в момента се намира в Рая.

Майлоу се ухили и посочи нагоре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Ама ти сериозно ли искаш да правиш нещо заедно с това... това същество!

Майлоу неспирно тъпчеше храна в устата си, ловко използвайки две тънки пръчици. Тя неспокойно чакаше отговора му и нервно обхождаше малката слугинска стая, която им отпуснаха. Най-после Майлоу се уригна доволно и каза:

— Ах, великолепно е! След толкова години пак да си хапна от японските ястия. Ти сигурна ли си, че не искаш още? Изяде само малко ориз.

— Не съм гладна. Пък и във всичко останало има месо.

— Не във всички гозби — той вдигна една паница от масата и я поднесе на Джан. — Това е риба.

Тя погледна лъскавите резени плът и изкриви уста.

— Месото на рибата също си е месо.

— Вярно — съгласи се Майлоу и пхна резен в устата си. Тя извърна отвратно очи настрани.

— Ще отговориш ли на въпроса ми? — настоя Джан.

— Всичко с времето си — каза ѝ той. — Защо не седнеш? Опитай се да се отпуснеш. Днешните събития имаха твърде задоволителен завършек.

— Сигурно, поне за тебе.

— И за тебе също. Например запази кожата си, въпреки всички усилия да я загубиш. И аз можех да те убия, когато подхвана онова тъпо бръщолевене.

— Не се сдържах. Побеснях, като почна да опипва главата на лейди Джейн, сякаш е някаква играчка.

— На лейди Джейн вече не ѝ пукаше, ти защо трябваше да се обаждаш? — попита Майлоу, както си хапваше още от рибата.

— Не изпитваш ли никакво уважение към мъртвите? — ледено го попита и тя.

— Аз не уважавам кой знае колко и живите, защо да правя изключение за мъртъвците? — каза той с усмивка.

Джан го изгледа и кимна.

— Ами да, ти наистина по нищо не се отличавааш от него. И двамата сте убийци, само че той убива с по-голям размах.

— Не се говори така с покровител — подкачи я Майлоу. — Ако не бях аз, досега да си разбрала как мъчат грешниците в ада. Той говореше сериозно за одиране на кожата ти, не се опитваше само да те сплаши.

— Да, знам — настръхна Джан и здраво притисна ръце към гърдите си.

Майлоу се хилеше присмехулно.

— Щеше да бъде трагедия, ако беше изпълнил закана си. Кожата е едно от най-хубавите ти качества. Но жалко, ти предпочете да покриеш по-голямата част от нея. Много повече ми харесваше с ония одежди на Аристократка.

— Твоя работа, аз пък не се харесвах.

Когато доведоха нея и Майлоу в това стайче, тя го помоли да поиска дрехи от придружителите им. Отначало ѝ донесоха сложно изработена дреха, като облеклата на жените, седящи в краката на военачалника. Така и не разбраха защо я отхвърли и вместо нея поиска мъжки дрехи. Но ѝ дадоха това, с което беше сега — свободна куртка и широк панталон, и двете в черно. Появи се нов проблем — куртката нямаше нито копчета, нито кукички и можеше да я пристяга само с платнен колан, а той ѝ се струваше доста неподходящ за целта. И все пак се чувстваше много удобно с тези дрехи след задушавашите рокли на Аристократките.

Майлоу довърши рибата и взе друга паница.

— Водорасли — каза той с тон на ценител. — Поне това можеш да ядеш, без да нарушаваш вашите принципи от Минерва.

— Казах ти, не ми се яде. Много съм напрегната и се тревожа.

— Че има ли за какво да се тревожиш? Не сме заплашени от непосредствена опасност, имаме храна, подслон и топло легло. Всичко върви според моя план.

— Не за себе си се безпокоя, а за Сирай — каза му тя. — Защо не искаш да изпълниш молбата ми и поне да попиташ дали е жива и здрава?

— Защото засега достатъчно неща исках от военачалника и подчинените му. Не мога да предизвиквам късмета си, като му

досаждам за някаква слугиня, даже тя и да споделя леглото с тебе.

— Не е вярно — отсече Джан с почервенияло лице.

Майлоу дълго се смя.

— Амазонке, да си беше видяла лицето. Розовото вълнение на любовта. Божичко, що за сексуален живот си имала през последните месеци! Принц Каспар, лейди Джейн и твоята безценна морска нимфа. Каква разлика от пълното със сексуални предразсъдъци момиче от Минерва, което видях в деня на идването ти в „Господаря Панглот“.

— Ти най-добре знаеш защо спях с Каспар и лейди Джейн — гневно изсъска Джан. — И грешиш за Сирай. Признавам си, влюбена съм в нея, но не сме любовници. Тя реши да бъде така, а не аз.

— И никога не си преспивала с нея? — попита той с многозначителна усмивка.

— Не е твоя работа.

— Така си и мислех — той пак се разсмя.

Джан се овладя с усилие.

— Майлоу, моля те. Умолявам те, помогни ми да науча какво ѝ се е случило.

Майлоу остави пръчиците на масата — всички паници бяха празни, и се зае да я разглежда изучаващо.

— Ами добре — каза накрая. — Но в замяна искам да правя секс с тебе. Сега. Ей там — той посочи леглото. — Какво ще кажеш?

Само при мисълта за телесен допир с Майлоу започна да ѝ се гади. Без да мисли, щеше да изкрещи „Не!“, но се спря. Заради Сирай. След дълго колебание изрече прегракнало:

— Щом искаш, ще го направя.

Очите му се присвиха.

— Защо усещам някакво крайно нежелание? Какво толкова непоносимо намиращ в мен? В края на краищата, успя да се справиш с моралните си задръжки, внушени в Минерва, когато се наложи да спиш с Каспар. А този мъж носеше голяма част от вината за смъртта на твоя народ. Може би те отблъсквам физически? Не е от миризмата ми, защото нямам никаква.

Джан наистина усещаше физическо отвращение към него, но не можеше да определи защо. Не заради тялото му, просто всичко в него ѝ въздействаше отблъскващо. Колкото повече научаваше за него, толкова по-зле го понасяше. Укрепваше убеждението ѝ, че беше прав, когато

говореше за себе си не като за човешко същество. Той май се гордееше с този факт, а в нея се събуждаше неопределен първобитен страх... и отвращение.

— Е, какво? — нетърпеливо попита той.

— Виж сега, доброволно решавам да правя секс с тебе, а ти ще научиш къде е Сирай. И хайде да не намесваме моите лични преживявания. И преди не си им обръщал внимание, защо трябва сега да започваш?

Тя посегна да развърже възела на колана. Майлоу вдигна ръка да я възпре и каза уморено:

— Не си прави труда. Само исках да те изпитам. На майтап. Така се изтощих днес, че либидото ми е мъртво като изчерпана батерия. Толкова съм способен да се чукам с тебе, колкото и да летя. Дано това не те обижда.

Джан се колебаеше между облекчението и разочарованието.

— Но какво ще стане със Сирай?

— Забрави я — тонът му охладня. — Ако е още жива, вече са я прехвърлили в „Ароматния бриз“.

Той махна към проблясващите в малкия прозорец светлилки на другия Небесен господар. Двете туловища се носеха из въздуха едно до друго, свързани чрез цяла мрежа въжета. Несигурни дървени мостчета бяха прехвърлени между двата корпуса. По-рано, през деня, Джан и Майлоу наблюдаваха подгонените по тези мостчета победени жители на „Господаря Панглот“, които отиваха към „Ароматния бриз“.

— Копеле гадно — каза Джан, очите ѝ смъдяха. — Гадно жестоко копеле. Как мога да я забравя? Тя е всичко за мен.

Майлоу си наля чаша от питието саке. Изпразни я на един дъх и се обърна към Джан:

— Ще ти се наложи да оценяваш нещата по-трезво. Рискувам плановите си даже като включвам и тебе. И няма как да се справим, ако сме трима.

— С какво да се справим? — мръщеше се Джан.

— Трябва да слезем долу, на земята. Ще отлетим от кораба. Не сега, разбира се, след два дена ще наближим развалините на космическата база „Армстронг“.

Джан се обърка.

— Но защо? Нали точно това място искаш да стигнеш? Каза на военачалника, че средството за свръзка било там.

— Стига, Джан, още ли си наивна след всичко станало? Смяташ ли, че мога да се доверя на този тип? Щом получи желаното, веднага ще заповяда да ме убият. Даже мога да си представя как ще стане — ще ме покани да отпразнуваме успеха със саке и изневиделица ще се появят онези негови войни с автоматите и ще ме пръснат на мръвки. — Майлоу се усмихна замечтано. — Освен това, абсолютно ясно е — той е почти мръднал.

— Какво?

— Казвам, подозренията му, че трудно поддържа връзка с действителността, са основателни.

Майлоу си сипа още саке.

— Не те разбирам — въздъхна Джан. — Всички приказки за Небесния господар, дето си го видял в небето, лъжи ли бяха?

— Ами, как може. Истина са до последната дума.

Майлоу беше разказал на военачалника как заедно с другите в космическия кораб от Марс направили откритието.

— След като повредих главния горивен резервоар, изоставихме надеждите да се доберем до Старшайн и решихме да се насочим към Земята. Все още бяхме на около 15 хиляди мили, когато на предния радар се появи голямо кълбо. Толкова голямо, че го помислихме за някаква друга орбитална станция, но не си спомняхме да е строена пета станция. Тogaва бордовият компютър изрови някъде измежду файловете решението на загадката. Това беше Раят, така наричали огромния завод за производство на Небесни ангели.

— Започнахме да спорим — продължи Майлоу. — Повечето искаха да похабим част от останалото ни скъпоценно гориво, за да променим траекторията и да пресечем пътя на Рая. Надявах се, че там ще намерим големи запаси ракетно гориво. Аз се противопоставих. Естествено, няхах никакво желание да отидем в Старшайн. Но те надделяха при гласуването и ги оставих да правят каквото искат.

Когато орбитата ни съвпадна с тази на завода и го доближихме, казах си, че Раят е впечатляваща гледка. Огромен скелет във формата на цилиндър, дълъг към миля и половина, обкръжен от преобразуватели на слънчевата енергия. Но най-зашеметяващото нещо беше вътре в него — Небесен ангел.

Дойде време и за следващата изненада. Получихме запитване от Рая кои сме. Беше ужасен миг. Страхувах се да не би да има хора. Но сигналът се оказа изпратен от компютър. Обяснихме какви сме, поискахме разрешение за скачване, но получихме отказ — не знаехме кода за допуск.

Аз не спирах ровичкането из смътните си спомени за Рая и все пак постигнах някакви резултати. Заводът винаги е бил почти напълно автоматизиран. Разбира се, навъртали се по няколко души като контрольори, но сглобяването на Небесните ангели било извършвано от роботи под командите на централния компютър.

Спомних си и че мястото било изоставено доста преди Генетичните войни, сметнали нуждата от Небесните ангели за изчерпана, защото условията в Третия свят се подобрили след генетичните революции. В едно бях сигурен — не си спомнях готов Небесен ангел да е бил зарязан в завода.

Имаше само едно възможно обяснение — компютърът да е продължил изпълнението на програмата и след като хората си отишли. Всички системи бяха още в действие — антиметеорната електромагнитна защита например. От по-близко разстояние видяхме щъкащи насам-натам по корпуса и из завода паякообразни роботи. А когато се опитахме да се скачим, компютърът започна маневри за отклоняване и опитът ни се провали. Горивото свършваше, трябваше да се откажем и да продължим към Земята, за мое голямо облекчение.

Но през годините след това не спирах да си блъскам главата за онзи девствен Ангел горе. И нещо ми просветна. Централният компютър чака сигнал от Земята, за да изпрати Небесния ангел, където поискат от него. Според спомените ми и процедурата по снижаването се изпълнява автоматично. Това е всичко — изпращаш правилния сигнал и тогава ела и виж — от небето към тебе се спуска блестящият нов Небесен ангел. Е, има един проблем — да откриеш сигнала, а после да го пратиш.

— Сигурен ли си, че си открил решението? — беше попитал военачалникът.

— Вече съм сигурен — отвърна Майлоу. — Спомних си, че Небесните ангели бяха контролирани от командния център на Обединените нации. Трябваше само да открия къде е той, да стигна до там и да излъча точната команда към Рая.

— Но откъде знаеш, че този команден център още работи след толкова време? — попита военачалникът.

— Защото установих връзка с него. По-точно с управляващия го компютър. Това правех в командния пункт на „Панглот“, когато нахлуха твоите войни. От момента на пленяването ми все се опитвах да измисля как да стигна до командния пункт. Надявах се компютърът на „Панглот“ още да поддържа връзка с командния център. Безпокоях се, че не намирам начин, но пристигна моята малка приятелка и попадна в прегръдките на Аристократите. Чрез нея открих работещия терминал в командния пункт. Това ме окуражи, но никой от възможните кодове за достъп не съживяваше компютъра. Или командният компютър отхвърляше сигнала, или сигналът не достигаше до него — поради повреда или в „Панглот“, или в центъра. Този подход на пробите и грешките можеше да продължи до безкрайност, трябваше лично да се добера до терминала.

И когато ти и твоят „Ароматен бриз“ излязохте на сцената днес, най-после получих чудесната възможност. Не ми отне много време да опитам всички кодове, получих отговор от компютъра на центъра, точно както се надявах. Попитах го къде се намира и той ми каза. Командният център е разположен в космическата база „Армстронг“, само на едно денонощие полет от тук на изток. Ако постигнем споразумение, веднага ще ти дам точните координати.

Военачалникът попита:

— Но дори и да се доберем до този команден център, как ще откриеш сигнала, за да бъде изпратен на Земята онзи Небесен ангел?

— Тази информация се намира някъде в централния компютър. Ако имам време, сигурен съм, че ще я изтръгна от него. Е, каква е думата ти, Шуми Хорадо, военачалник на небесата? Споразумяхме ли се?

Военачалникът, разбира се, каза „да“.

— ...Но ако всичко това е истина, ти просто ще му дадеш новия въздушен кораб срещу нищо — заключи смутено Джан.

— А, не всичко — каза Майлоу с усмивка. — Командният център не е в космическата база „Армстронг“, а в близкия град. На върха на зданието, наречено „Скайтауър“. Спомням си го. Лесно се вижда. Ще го намерим, само да стигнем до града.

Джан вече не можеше да стои права. Изведнъж я налегна умората. Тя се отпусна на един стол и с натежал глас попита Майлоу:

— И как точно ние ще се доберем до този град?

— Ще летим.

— О, колко интересно! С какво? Да не би да си оставил някъде наоколо трети Небесен господар?

— Ще летим до града с един от японските планери.

— Майко богиньо, този говори сериозно...

Той кимна.

— Но това е страшно опасно...

— Глупости. Много е забавно. Летял съм с подобни планери преди, само за удоволствие. Наричахме ги делтапланери. Естествено, правех го, преди да се превърна в безсмъртен. После не си позволявах такъв риск...

— За какъв риск говориш? Нали не било опасно?

— Хм, стават и злополуки. Когато постигнеш безсмъртието, отношението ти към рисковете се променя значително. Имаш какво да губиш.

— Представям си — каза тя сухо.

После се сети нещо:

— Но ти искаш да влезем в град! Нещо да кажеш за епидемичните спори?

Майлоу сви рамене.

— Този риск ще трябва да поемем. Но, с малко късмет, няма да стъпваме на земята. Ще кацнем отгоре на „Скайтауър“.

— Риск значи. Току-що ми каза, че ги отбягваш — натърти Джан.

— Такъв е животът, не можеш да избягаш от всички рискове — невъзмутимо отговори той.

Джан го гледаше с подозрение.

— Защо ли си мисля, че само аз рискувам да прихвана някоя от епидемичните спори? Дали пък не съм права, като предполагам, че заедно с безсмъртието си получил и съвършена имунна система?

— Съмнявам се дали такова нещо е възможно — отвърна той. — Все пак признавам — моята имунна система работи по-добре от твоята. Но не се тревожи, вероятността да се натъкнем на район с активни спори е минимална.

— Май преди чувах други неща — промърмори тя.

Майлоу се прозя.

— Както и да е, сега знаеш защо можеш да изхвърлиш Сирай от главата си. Планерът ще издържи само двама.

— Нямам намерение да я изхвърлям от главата си — заяви Джан.

— Ами недей. Остани си тук, щом искаш. Сигурен съм, че животът на гейша ще ти хареса, ще задоволяваш всяка прищявка на Хорадовите самураи. Ако си смятала живота на жените при Аристократите за скапан, опитай японската разновидност.

Джан не се съмняваше в това. И малкото видяно от живота в обществото на Хорадо ѝ стигаше. Тук жените нямаха никакво положение. Те просто бяха абсолютно подчинени на мъжете.

— Е? — подпита я Майлоу.

— Не, не искам да остана тук — призна тя. — Но не мога така да изоставя Сирай. Не мога...

Майлоу почеса темето си и се намръщи.

— Виж какво — каза той умислено, — не мога да ти дам гаранции, но може би ще имаме възможност да я откупим от Хорадо след време.

— Как ще стане? — попита тя обнадеждено.

— Ами щом се доберем до нашия Небесен ангел, можем да преговаряме с Хорадо. Ами ако му предложим някаква техника от Старата наука срещу твоята морска нимфа?

— Наистина ли мислиш, че той ще се съгласи?

— Че какво толкова — каза Майлоу. — Но запомни — нищо не обещавам.

Джан го гледаше упорито.

— Майлоу — бавно произнесе тя, — искам да ми обещаеш, да се закълнеш, ако е останало нещо свято за тебе, че щом всичко стане според твоя план, ще опиташ да направиш за Сирай това, което ей сега каза.

Той въздъхна.

— Добре тогава, имаш искреното ми обещание. А сега стига приказки, хайде да лягаме. Имам нужда от дълъг сън. — Той се изправи и смъкна кимоното от себе си. — И ти би могла да използваш леглото. Казах ти, в момента не ме бива за секс, ще спиш спокойно.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да спя сама. На пода.

Майлоу изразително повдигна рамене.

— Както пожелаеш.

Останал само по набедрена превръзка, той се изтегна на леглото и намали осветлението. Джан не ставаше от стола. След малко попита:

— Майлоу, а мен защо вземаш?

— Партньори сме, не си ли спомняш? Ти ми помогна и сега аз ти помагам.

— Не ми се вярва да имаш навика да спазваш своята част от което и да е споразумение. Аз вече не съм ти нужна, би могъл съвсем лесно да ме изоставиш тук.

— Кой казва, че вече не си ми нужна?

— Майлоу, никога няма да бъда твоя любовница.

Той замълча, но накрая каза:

— Ще видим. И по-необичайни неща са ставали.

Джан си седеше в тъмнината. След време отново се обади:

— Майлоу?

— Какво има пак? Опитвам се да заспя.

— Военачалникът спомена някаква жена. Миранда? Коя е била?

Майлоу дълго не отговаряше. После процеди:

— Тя значеше много за мен.

— Влюбен ли беше в нея?

— Любов не съществува, но все пак тя ми беше по-скъпа от когото и да било, освен от мен самия.

— И каква беше причината?

— Тя беше аз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Полудя ли? Не можеш да останеш тук! Твърде опасно е! Трябва да тръгваме, и то без бавене. Онези кретени вече разрушиха офиса на моята корпорация! След това ще дойдат насам!

Майлоу и Миранда бяха в „морската“ стая. Холографските екрани създаваха представата, че са на тропически остров в южните морета. Звуковите ефекти и скритите топлинни лампи правеха илюзията още по-правдоподобна. Миранда, облечена в сако и панталон от стар и много ценен мъжки вечерен костюм, се беше излегнала мързеливо в хамака, окачен между две палми. Тя смукна от сламката, забучена във фалшив кокосов орех и невъзмутимо промълви:

— Казах ти вече, Майлоу. Няма да дойда с тебе. Оставам тук. Ще бъда в безопасност, поне засега. Имението е добре защитено. После... после не зная къде ще отида. Но ще оцелея някак.

Майлоу не можеше да повярва на ушите си.

— Ама какво ти е влязло в главата? Знаеш, че не можеш сама да оцелееш. Идваш с мен и това е. Така че надигни се и сложи някои неща в една чанта.

Тя звучно засмука сламката и каза:

— Майлоу, ти май не обръщаш никакво внимание на това, което ти казвам. Слушай — не искам да бъда с тебе повече. Разбираш ли?

— Какви са тези приказки? Не можеш да живееш без мен! Аз съм целият ти живот! В името на Бога, аз те създадох!

В следващия миг тя метна кокосовия орех по главата му. Той се приведе и орехът прелетя през плажа, изчезна в холографския образ. Чу се звук на счупено стъкло. Миранда скочи от хамака и обвинително посочи Майлоу с пръст.

— Да! — кресна тя. — Кажи го пак! Кажи ми още веднъж какво ти дължа! Само това чувам през краткия си живот — великият Майлоу Хейз взел ребро от съвършеното си тяло и създал съвършената жена. Естествено, съвършена за него! Жената, родена в неговите мечти!

Лицето ѝ се разкриви от ярост, гърдите ѝ се повдигнаха тежко. Майлоу се стресна от силата на гнева ѝ.

— Добре де, добре — опита се да я успокои. — По-леко. Много ти се събра напоследък, разбирам, че си разстроена. Сигурен съм, че не осъзнаваш какво говориш. Ти още ме обичаш толкова силно, колкото и аз тебе.

Той пристъпи до нея, пхна ръце под разкопчаното сако и погали гърдите ѝ. Миранда отблъсна ръцете му и се дръпна.

— Не те обичам! И ти не ме обичаш! Обичаш само себе си! — злобно изкрещя тя. — Ето това е! Това е целта на моето съществуване! Когато сме в леглото, ние не се любим — ти просто си маструбираш със себе си!

— Не говори с този тон, Миранда — студено я възпря той.

— Не е ли приказна науката? — злобата не изчезваше от гласа ѝ. — Преди мъжът трябвало да се задоволява с ръката си, но сега, само за някакъв си милиард долара може да получи нещо като мен — клонирано от самия него женско същество, отгледано в изкуствена утроба, подложено на насилствено ускорено развитие, натъпкано с боклук вместо спомени, всичко това — за шест години. Най-страхотното приспособление за чикии, подходящо за мъж с прекомерен Нарцисов комплекс. Да, ей на това му викам аз прогрес!

Нейните думи го засегнаха.

— Миранда, аз не виждам нещата така... Ти си не по-малко истинска от мен...

— О, много ти благодаря — отвърна Миранда със сарказъм. — Чуто от тебе, това е истински комплимент.

Майлоу си пое дълбоко дъх. Искаше му се да я сграбчи и тъй да я разтърси, че да изчезне от лицето ѝ това самодоволно, снизходително изражение, но не смяташе за разумно да избухва. Това нейно странно настроение вероятно се дължеше на някаква емоционална заблуда и ако Майлоу запазеше спокойствие, би могъл да я разубеди. Той каза сериозно:

— Миранда, нашата връзка е особена, тя е уникална. Ние сме по-близки от която и да е друга двойка.

— Ако това е най-голямата близост, възможна между двама души, тогава Господ да е на помощ на човечеството — присмя се тя.

— Не можеш да го отречеш! — възрази той. — Обичаш ме не по-слабо, отколкото аз тебе. Нямах избор, ти беше...

Не продължи, усети грешката си. Но тя довърши изречението вместо него:

— ...програмирана да те обичам. Да, напълно осъзнавам този факт, Майлоу. И някога наистина те обичах. Но програмата вече не може да ме принуди. Защото ти не си същият човек.

— Сега пък за какво говориш?

— Говоря за всичките тези „усъвършенствания“, на които се подложи. Ефектът от тях се натрупа в тебе. Промениха те по начин, който не си очаквал. Всъщност вече ми се струва, че не си човек.

— Щуротии! — възкликна той. — Ти сигурно си пияна!

— Не, не съм. Казвам истината. Прекрачил си някаква невидима черта, разделяща хората и... другите същества. Ти така се препроектира, Майлоу, че направо излетя от човешкия род.

— Това са безсмислици! Признавам, че се промених, но пак съм човек! — каза ядосано Майлоу.

— Човек ли си? — попита тя. — Кое човешко същество не усеща болка? Кое човешко същество не може да изпита страх? Паника? Ужас?

— И защо липсата на тези човешки недостатъци да ме прави по-малко човек? Защо принадлежността към човешкия род трябва да се определя със способността да изпитваш болка, страх и ужас?

— Мога да ти посоча много причини, но ето ти главната — ако ти самият не усещаш болка или страх, не можеш да споделяш чувствата на останалите, които още ги усещат. Ти си отрязал пътя към хората.

Майлоу разтърси глава.

— Не, не, ти не разбираш. Твърде добре си спомням какво означава да страдаш от тези болести на така нареченото човечество. Но не ставам нечовек, като съм се освободил от тях. Дори сега повече ви съжалявам! Ти не знаеш от какво се лишаваш, Миранда. След последната серия усъвършенствания достигнах абсолютната свобода. Можеше да станеш като мен, ако не беше толкова глупава.

— Отново ти благодаря за подареното безсмъртие, Майлоу, но другите ти подаръци хич и не са ме интересували.

— Един ден ще съжаляваш, че си ги отхвърлила — ледено процеди той.

— Майлоу, този ден никога няма да настъпи, обещавам ти. Да, аз съм само твое генетично ехо, но все още съм човек. И такава искам да си остана.

Той едва удържаше нервите си. Наложил му се да напрегне цялата си воля, за да не ѝ посегне.

— Колко пъти да ти повтарям, аз съм човек. Сврхчовек, да, но в основата си съм човешко същество.

— Ти така си мислиш, Майлоу, но не си. Не можеш да видиш отстрани в какво си се превърнал. Човешката личност е резултат от безкрайно сложен и свършен биологичен процес и науката би трябвало още много да помисли, преди да се бърка в него. Не можеш ей така да отрежеш големи парчета от системата — както правят твоите генинженери, без да унищожиш нещо жизнено важно... — Миранда кимна сякаш на себе си. — Да... да... това е. В определен смисъл ти се самоуби, Майлоу — тя внезапно се закиска. — Каква ирония! Всички тези пари и усилия — за да се превърнеш в супермен. Но по този начин ти извърши доста особено самоубийство. Разхождаш се наоколо и се мислиш за безсмъртен, а всъщност си мъртъв отвътре и мравките вече гризат душата ти.

— Млъквай! — взриви се той и вдигна ръка да я удари. — Не желая да слушам тези идиотски предразсъдъци! Питам те за последен път — идваш ли с мен или не?

— Не, Майлоу. Просто не мога да търпя присъствието ти. Не само защото се промени като личност. Отблъскваш ме и физически. Онези твои „усъвършенствания“, те изкривиха по нещо в тебе на всички равнища. Казвам ти истината — гади ми се от тебе. И го казвам с всяка твоя клетка в моето тяло.

Майлоу бавно свали ръката си. Мълчаливо гледа Миранда, после се обърна и се отдалечи по „плажа“. Мина през един от холографските образи и излезе през вратата. Качи се в асансьора направо в гаража за флиперите. Посрещна го малък домашен кибероид.

— Да — отвърна той и тръгна към флипера си.

Нямаше никакъв план в главата, само смътната идея да се измъкне от държавата. После? Както се разпространяваха новите зарази, може би ще трябва да помисли и за измъкване от самата планета.

— Приятна вечер за летене — каза следващият го по петите кибероид.

— Така е — потвърди Майлоу и слабо се усмихна.

Вдигна крак да се качи във флипера, но го спря нова мисъл. Погледна флипера на Миранда в другия край на гаража и го посочи.

— Повреди това транспортно средство — заповяда той. — Отвори предпазния капак към уредите и унищожи двигателя.

— Но, господине — промърмори кибероидът с безжизнения си вежлив глас, — той е част от собствеността, която съм програмиран да охранявам.

— И аз отменям инструкциите в твоята програма. Направи каквото ти казах.

— Разбира се, господине.

Кибероидът отиде при флипера на Миранда, отвори задния капак и пхна вътре манипулатора си. Чу се звук на смачкан метал. Доволен, Майлоу понечи да се качи вече във флипера, но отново спря. Чуваше нещо, приличащо на далечно бърборене.

По-скоро напомняше гневното бърмчене на стършели. Пристъпи до вратата на гаража и натисна копчето за ръчно управление. Вратата се плъзна встрани и той излезе на покрива. Сега долавяше звука по-ясно. Знаеше откъде идва, но извика кибероида при себе си, за да потвърди предположението му.

— Хора — каза кибероидът. — Много са. Движат се към нас.

— Да — промърмори Майлоу.

Отиде до парапета и се загледа през градините към стената. По нея проблясваха разноцветните светлилки на защитната система.

— Очакват ли посетители, господине? — осведоми се кибероидът.

— Аз не, но жена ми очаква. Тя ще се занимава с тях.

Той нахълта обратно в гаража.

— Колко гости очаква Вашата съпруга, господине? Ако съдим по звука, приближаващата група наброява много стотици хора.

— Не се тревожи. Сигурен съм, че Миранда е способна да ги забавлява. Тя обича да дава големи приеми.

Довършваше изречението от седалката на флипера. Бронираният купол се плъзна на мястото си и Майлоу нареди на бордовия компютър да издигне машината до хиляда фута височина.

От това разстояние камерите можеха да му покажат всичко, което ставаше. Кибероидът беше подценил размерите на тълпата. Хиляди идваха през гората към северната стена. Майлоу смяташе, че са от Лъкстън, най-близкия до неговото имение голям град. Беше дочул, че градът вече е засегнат от епидемията.

Нагласи една от камерите на близък план. Всички носеха оръжия. Пушки, брадви, даже градински сечива. Майлоу се усмихна. Напомняха му типична сцена от старите филми на ужасите — разярени селяни, тръгнали да запалят замъка на местния вампир или на луд учен. Липсваха само димящите факли.

Широката нахъсана линия на приближаващата тълпа вече беше на стотина метра от стената. Майлоу реши да улесни нападателите. Свърза се с домашния компютър и му предаде кодираната команда, която блокира всички предишни, и изключи елементите на защитната система без кибероидите — те действаха самостоятелно. След това се отпусна в креслото и се приготви за приближаващото шоу.

Не им отне много време да проникнат вътре. Няколко взрива пробиха дупки в стената и тълпата нахлу в градините. Там срещнаха първата истинска съпротива — три от големите кибероиди на имението посрещнаха препускащите хора с унищожителна смес от картечен огън и лазерни лъчи. За трийсетина секунди стотици от нападателите бяха убити, но също толкова други навлизаха през стената. Кибероидите нямаха никакъв шанс да ги спрат. Бяха бързо победени. Бяха прекатурени от тежестта на налитащите тела и после насечени и смазани в безформени купчини метал и пластмаса.

Перверзна прищявка накара Майлоу да се включи в системата за аудио-визуално наблюдение на къщата. Видя Миранда пак в „морската стая“, но холографските ефекти бяха изключени и тя гледаше през един от предните прозорци. Той произнесе името ѝ, Миранда се обърна към включената камера.

— Майлоу, ти ли си? — попита неспокойно. — Какво се е случило? Защо не действа защитата?

— Има някаква повреда — каза ѝ той. — Или пък е саботаж. Нямах много време. Скачай веднага в твоя флипер. Не се бави да вземеш нещо.

— Ти къде си?

— На около хиляда фута над къщата. Хайде, качвай се при мен. И по-бързо.

Тя хвърли поглед към прозореца и изтича от стаята. Майлоу се ухили доволно и прекъсна връзката. Чу се още един взрив. Пред къщата се издигаше дим. Сигурно вече бяха нахлули в партера. И не след дълго...

Той насочи камера към вратата на гаража. Зачака.

Миранда се втурна през вратата след минута. Майлоу нагласи близкия план към лицето ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, страхът преливаше в тях. Той се досети, че тълпата е плътно зад нея. Представи си какво е почувствала, след като е открила, че флиперът не може да излети. Пак се ухили.

Тя затича по покрива. Махаше трескаво с ръце. Очевидно забелязваше светлините на неговата машина. В гаража проблясваха изстрели. Сигурно домашният кибероид си върши работата, помисли Майлоу. Или пък се опитва да сервира закуски на „гостите“ и се чуди защо те в отговор стрелят по него. От тази представа Майлоу се разсмя гласно.

Първият от тълпата изскочи на покрива. Мъжът носеше автоматична пушка. Последва го жена с мачете в ръка. Идваха и други...

Миранда побягна, но нямаше къде да отиде, освен ако скочеше на покрива. Заклещиха я в един ъгъл и я наобиколиха. Тя все още махаше с ръце. Майлоу се пресегна и изключи светлините на флипера. После жадно гледаше екрана, докато долу разкъсваха Миранда на парчета. Чак когато вече нищо не се виждаше от нея сред буйстващата тълпа, той осъзна, че трепери от настъпилата ерекция.

Спусна флипера право надолу. Падна над тях, преди да разберат какво става. Неговите лазери и картечници скоро избиха хората по покрива. След това пусна бомба върху къщата и отлетя на юг.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Светкавиците за миг очертаха по-високите кули на далечния град. Джан бе обзета от страхопочитание. Никога преди не бе виждала град — впечатляваше я дори с огромните си размери. Как са могли да построят сгради, издигащи се толкова нагоре в небето, без основите им да поддадат и те да се срутят? И как би могла да си представи, че тези здания някога са били претъпкани с хора? Едва ли е възможно толкова много хора да са живели едновременно.

— Сигурно там е имало хиляди и хиляди хора — обърна се тя към Майлоу.

— Какво? — обади се той разсеяно.

През последните минути беше необичайно мълчалив, стоеше облегнат на парапета и умислено разглеждаше града. Тя повтори думите си и получи отговор:

— Не, много повече са били. Имал е население над шест милиона.

— Шест милиона? — тя поклати глава, не вярваше на чутото.

— Истина е. Познавах добре града. Беше жив, когато го видях за последен път. Всички тези кули бяха осветени. По улиците имаше движение. Из небето прелитаха флипери...

Той отново замълча. Джан си мислеше, че си припомня неща отпреди векове и за момент го съжали.

— Онази огромна кула там, в средата. Нея ли трябва да достигнем? Тя ли е „Скайтауър“?

— Шът — спря я той и погледна през рамо към неизменните си придружители — двама мълчаливи самураи, застанали на десетина стъпки от тях на откритата площадка. Формално Майлоу и Джан имаха разрешението на военачалника да ходят, където си искат, из общодостъпните части на „Господаря Панглот“, но щом пристъпеха прага на стаята, след тях тръгваха двама войни. Майлоу каза на Джан, че те едва ли разбират „американо“. Почти сигурен беше, че само военачалникът знае езика, но не можеха да рискуват открит разговор пред тях.

— Тихо — Майлоу наведе глава към нея. — Да, това е „Скайтауър“. Само мога да се надявам, че в главата на нашия приятел няма да се събудят отдавнашни спомени.

— Кога се махаме? — попита Джан.

Според нея градът все още беше твърде далеч и стомахът ѝ се присвиваше от идеята да прелетят цялото разстояние с един от японските планери. А с всеки изминал миг градът отново се отдалечаваше — „Господарят Панглот“ прелетя край него в широк кръг и вече поемаше към космическата база „Армстронг“, на североизток.

— Трябва да се стъмни съвсем — прошепна Майлоу.

— Но как ще виждаме накъде се движим? — разтревожи се Джан.

— Не съм ли ти споменавал? Виждам великолепно в тъмното.

Тя отдавна вече не се учудваше на качествата на Майлоу. Само кимна и каза:

— Е да, ама аз не виждам.

— Не се притеснявай. Ще поема управлението. Прави каквото ти казвам и всичко ще мине без грешка. Единственият ни проблем е онази буря над хълмовете. Дано отмине в друга посока.

— А какво ще правим с този проблем? — тя леко завъртя глава към мрачните им придружители, които се преструваха, че наблюдават града, а не тях. Майлоу също ги погледна набързо и сви рамене.

— Те не са проблем. Обратно, ще ни бъдат от полза. Е, поне един от тях.

Той не навлезе в подробности, а тя и не настояваше. И без това скоро щеше да научи какво е искал да каже. А дотогава той нека си се радва на малката игра на тайнственост.

Градът все повече се отдалечаваше и скоро Джан трудно различаваше неговите кули при редките проблясъци на мълните. Но можеше ясно да вижда светлините на „Господаря Панглот“, който следваше „Ароматния бриз“ на около миля. Мислите ѝ неизбежно се насочваха към Сирай — дали беше в „Ароматния бриз“ или пък в „Господаря Панглот“? В безопасност ли беше? Какво ѝ се случваше точно сега?

Да си задава такива въпроси, означаваше само да засилва безпокойството си за Сирай и Джан се опита да не мисли за нея. Погледна Майлоу, взрян мълчаливо някъде в пространството. Но видът му само отвори пътя на нова поредица тревожни въпроси — какво я караше да повери отново живота си в ръцете на това странно същество, нали вече знаеше, че не бива да му вярва? Всеки факт, който откриваше, още повече я объркваше и дразнеше. И както винаги, не знаеше какво в разказите му за отдавнашните времена е истина и какво е измислица, съчинена, за да постигне някаква своя цел.

Например трудно беше да приеме историята за жената на име Миранда. Тя буквално представлявала Майлоу в женско тяло. Тоест организъм, клониран от негова клетка, след като с генно инженерство променили Y-хромозомата. Така Майлоу можал да се ожени за себе си. „Този брак вместо в небесата бе благословен в лабораторна колба“, беше преливащият от мрачен хумор коментар на Майлоу. Джан остана с впечатлението, че връзката с тази клонирана жена не е осъществила желанията му, но колкото и да го разпитваше, Майлоу отказваше да говори за Миранда. Помнеше, как той кисело каза на военачалника, че Миранда е умряла, и се питаше по какъв ли начин точно е станало това.

— Време е — промърмори Майлоу. Завари я неподготвена.

— Какво?... — започна тя, но Майлоу тръгна към двамата войни.

Каза им нещо на техния език. На Джан ѝ прозвуча като въпрос. Двата се намръщиха и се спогледаха, а Майлоу се доближи още. После се стрелна...

Самураите нямаха време да измъкнат мечовете си. Единият отлетя назад, блъсна се в стената и рухна на колене, от носа му шуртеше кръв. Майлоу вече държеше другия за главата. Рязко я изви с ужасяваща сила. Прешлените на врата изпрацяха. Джан обърна погледа си настрани. Когато се съвзе, войнът лежеше по лице на пода, а Майлоу се навеждаше над първия. Стовари ръба на дланта си върху тила му. И този войн се просна по лице и не мръдна повече. Майлоу разкопча препаските му и ги хвърли с мечовете и ножовете в краката на Джан. Вдигна мъртвеца, занесе го до парапета и го метна във

въздуха без никакво усилие. Мракът скоро погълна падащия надолу труп. Майлоу се зае да съблича другото тяло.

Всичко стана толкова бързо, че Джан не осъзнаваше случилото се. В един момент имаше при тях, на малката площадка, две живи, дишащи човешки същества, а след примигване на окото вече бяха мъртви. И единият вече доближаваше земята...

Майлоу навличаше дрехите и бронята на мъртвия войн. Погледна Джан и каза:

— Вдигни тези оръжия. Ще ти потрябват.

Тя се подчини. Той си сложи шлема и се ухили неприятно.

— Как ти се струва?

— Всичко е твърде малко за тебе. Няма никого да измамиш... поне не за дълго.

— Не очаквам да се промъкна дотам и обратно, без изобщо да ме забележат — рече невъзмутимо той. — Особено с планер под мишницата. Но маскировката ще ми даде мъничко предимство — само това ми е нужно. Доскоро...

Той вдигна почти голото тяло и го хвърли през парапета леко, както и първото, после изтича по площадката и изчезна в люка. Джан въздъхна и се облегна на парапета. Опитваше се да прикрие оръжията с тялото си, за да не ги види някой японец, появил се на площадката, преди да се върне Майлоу. Под куртката си носеше бутилка с вода и торба с оризови питки. Очакваше следващите десетина минути да бъдат много, много дълги. Майлоу смяташе, че толкова ще му стигнат, за да се добере до най-близкия склад за планери, да открадне един и да се върне на площадката. Тя се питаше какво да прави, ако той не дойде. Да се прободее с един от ножовете? Да скочи? Все едно, по-добре ще е, отколкото да попадне в ръцете на военачалника, освирепял от лъжите на Майлоу.

Времето наистина се точеше мъчително бавно. Дланите ѝ се изпотиха, трепваше от най-малкия шум. Къде ли беше Майлоу? Сигурно десетте минути вече са минали...

Тя подскочи. Някой идваше. Тичешком. Майлоу нахълта през люка. Под едната ръка носеше сгънат планер, в другата стискаше меч. Джан първо си помисли колко смешно малък изглежда планерът, за да носи двама души, после видя капещата от острието кръв.

Очите на Майлоу мятаха диви погледи както преди. Той разтегли устни в безумна гримаса:

— Малко по-трудно се оказа. Направих там малка касапница, но сигурно оцелелите вече са се опомнили и препускат след мен. Нямаме много време.

Той пъкна меч в ножницата и започна да разгъва планера. Джан вярваше, че вижда магия — това нещо растеше с всеки миг, металните тръби ставаха четири пъти по-дълги, коприната на крилото се разперваше безкрайно... Скоро планерът се просна в истинските си размери на площадката. Майлоу неочаквано ритна парапета, успя да го разцепи. Още два ритника и целият парапет изчезна. Джан се дръпна от ръба. Перспективата да скочи в черната пустота и да зависи само от хилаво копринено платно, кухи метални тръби и няколко жици съвсем загуби привлекателност.

— Бързо! — подкани я Майлоу. — Препашаи оръжията и се напъхай в този хамут.

Той вече нагласяше своя хамут, окачен с телове за центъра на планера. Тя припряно стегна колана и се вмъкна до него. Ремъците обвиваха бедрата и кръста ѝ. Планерът беше подпрян на задния ръб на крилото. От центъра висеше и метален триъгълник, сглобен от тръби.

— Хвани се за тази тръба, ето така — каза Майлоу и сграбчи хоризонталната част на триъгълника. Джан направи същото с болезнено блъскащо в гърдите ѝ сърце.

— Щом скочим, не сгъвай тялото си и прави каквото ти казвам. Разбра ли?

— Да — отвърна тя.

Устата ѝ веднага пресъхна.

— Добре, пристъпи към ръба и се пригответи да се оттласнеш с пълна сила, когато ти дам сигнал.

Застанаха на самия ръб, коприненото крило стърчеше, почти изправено зад тях.

— Щом кажа „три“, скачаш — предупреди я Майлоу, присвил крака за скок.

Джан също се пригответи. Вятърът подхвана дългата ѝ коса и я залепи на лицето ѝ. Коприната на крилото заплющя.

— Едно...

Зли викове зад тях. Японците идваха.

— Две... три!

Всеки миг озверелите японски войни щяха да изпълнят площадката и това моментално освободи Джан от съмненията преди скока. Усилието напрегна мускулите ѝ до скъсване. И веднага, щом се отделиха от площадката, оттам запукаха изстрели, край бузата ѝ свирна куршум.

Стреляха по тях без прекъсване, но двамата с Майлоу стремително се спускаха надолу в студения нощен въздух. Джан реши, че падат безконтролно, но преди да се увери в това, вече правеха широк плавен завой.

Летяха.

— Наклони тежестта си наляво! — заповяда Майлоу.

— Какво?

Планерът сега летеше почти хоризонтално. Насрещният вятър свистеше право в очите ѝ. Те се насълзиха. Не че имаше какво да види точно сега.

— Наклони се наляво, към мен! — изкрещя Майлоу. — Веднага!

Направи каквото искаше от нея. Неговото тяло се премести на същата страна. И планерът зави наляво, след секунди Майлоу извика:

— О кей, стига! Изправи се пак! — Тя веднага се подчини. — Добре. Поне се движим в нужната посока, но ни трябва по-голяма височина, за да стигнем града. Дано срещнем възходящи течения.

Полетът продължаваше. Джан като че започваше да усеща радост от преживяването. Да летиш сред тишината като стрела в мрака...

— Лайняна работа — изръмжа Майлоу.

— Какво става?

— Дупка в крилото. Или е от куршум, или е от сабя.

Тя погледна през рамо, но макар и да различаваше очертанията на крилото над тях, не се надяваше да види цепнатината.

— Ще ни затрудни ли?

— Засега не, но се разширява.

— Олеле.

Удоволствието ѝ се изпари. Взя се надолу, опитваше се да усети разстоянието до земята.

— Ама че гадост — пак се обади Майлоу. — Така няма да се доберем до града.

— Ще се пребием ли?

— Съмнявам се, но ще се влачим дълго. А онова под нас е пустош.

Джан нямаше представа колко време е минало, когато усети разтърсващо дърпане, едва не изтърва тръбата. Чу вика на Майлоу „Дръж се!“, планерът сякаш застана на носа си и рухна надолу. Тя изпищя. Стори й се, че пропаднаха с хиляди футове, преди неочаквано планерът да полети нормално.

— Добре ли си? — викна Майлоу.

— Може да се каже — отвърна треперещата Джан. — Помислих, че това ни е краят.

— Тези неща са проектирани да излизат автоматично от пикиране. Тъпото е, че съвсем загубихме височина заради този вихър и сега не виждам...

Звукът на разпарящ се плат заглуши плющенето на крилото и свистенето на вятъра. Планерът отведнъж се спусна надясно. Сега не пикираше, а се завъртя в спирала. Майлоу крещеше нещо, но Джан не го чуваше.

След часове или след секунди планерът се заби в някакво препятствие, от удара в челото съзнанието на Джан се завъртя и изчезна в пустошта...

Опомни се увиснала с главата надолу в хамута. Нищо не виждаше.

— Майлоу? — простена тя.

Никакъв отговор. Джан слепешката се пресегна към него, но не го пипна. Какво ли се е случило? И къде беше сега? Носът на планера сочеше надолу, но дали бе в клоните на някое дърво, или на земята? Тя опипа лицето си. Лепнеше, несъмнено от кръвта, и точно под косата й се беше издула цицина.

— Майлоу! — викна тя отново, по-силно.

Нещо се прокашля в мрака. Джан позна звука. Големите котки често кашляха така, дебнейки покрай стените. Тя си спомни къде е. В пустошта. Сама. Майлоу я беше изоставил. Или беше мъртъв.

Тя измъкна по-късия меч. Това мъничко я успокои, но все още се усещаше смешно беззащитна, както беше увиснала с глава към земята. Протегна меча и попадна на висящия наблизко празен хамут на Майлоу. После острието зачегърта по металната тръба. Джан с усилие я докопа.

Планерът леко се измести, нещо се скъса. Подозренията ѝ се оправдаха — хваната беше в клоните на дърво. И не можеше да си представи на каква височина. Но в едно беше сигурна: според звука на планера малко му трябваше да се измъкне от хлабавата опора.

Джан се реши. Нямаше избор, трябваше да скочи долу, преди планерът да падне заедно с нея. Пъхна късия меч в ножницата и се протегна към триъгълника от тръби. Хвана го здраво с едната ръка, а с другата започна да разкопчава своя хамут.

Щом освободи и последната катарاما, изплъзна се от хамута и изведнъж се залюля под тръбата. Отчаяно се опита да я хване и с другата ръка.

Успя. Тежестта на тялото ѝ болезнено опъна раменните ѝ стави. Висеше с клатещи се във въздуха крака. Опъна пръсти надолу, надяваше се да докосне земята. Но не я намери. Колко оставаше? Пет фута? Десет? Петдесет? Колкото разликата между изкълчения глезен, счупените кости или смъртта.

Хайде свършвай с това, каза си Джан. Пое си дълбоко дъх и пусна тръбата...

Както падаше, тя вдигна колене към гърдите си, инстинктивно се свиваше на топка.

Падаше и падаше...

„Ще умра!“

Заби се в нещо много меко, но макар че веществото пружинираше, ударът успя да спре дишането ѝ. Трескаво се опитваше да вдиша малко въздух. Нещото, в което падна, покриваше цялото ѝ лице, дишането ставаше все по-трудно. Остърга го и гнусната миризма ѝ подсказа в какво се е търкаляла.

Гъбички!

— Тъх! — изграчи отвратената Джан.

Надигна се и забързано изтръска остатъците от дрехите си. Предпазливо опита крачка напред. Веднага потъна до колене в гъвкавата, съпротивляваща се маса. Искаше ѝ се да повърне, но си каза, че гъбичките спасиха живота ѝ. Без тях несъмнено щеше да си счупи врата, заедно с всички останали кости.

Мярна ѝ се мисълта, че щом е оцеляла при падането на планера, би трябвало и Майлоу да е успял. Но къде е той? Вероятно далеч

оттук, озъби се мълчаливо Джан. Или е помислил, че е мъртва, или не е искал тя да го бави по пътя. Както и да е, беше я зарязал.

Пак се чу котешката кашлица. По-наблизо. Тя измъкна по-дългия меч, хвана го с две ръце и се обърна по посока на звука. Гръбнакът ѝ се вледени от мрачния спомен за пантерата при портата. Онази, причинила смъртта на Карла. Не можеше да е същото животно...

Друг звук. Точно зад нея.

Джан се извъртя, макар да знаеше, че е твърде късно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Внимавай с това нещо, идиотко! — грубо я спря Майлоу.

— Майлоу! Майко богиньо, благодаря ти... — Джан свали меча, краката ѝ бяха омекнали от облекчение. — Мислех си, че си ме зарязал.

Той дойде по-наблизо. Но силуетът му едва се очертаваше в тъмнината.

— Така и направих — каза ѝ той.

— Тъй ли? — Джан не може да скрие учудването си. — Но се върна...

— Не ме питай защо — сухо я прекъсна Майлоу. — И аз не зная. Не ме карай да съжалявам за решението си.

Голямата котка се прокашля още веднъж. Съвсем наблизо.

— Майлоу?...

— Да, виждам го. Тигър. Саблезъб. Голям е. На двайсетина метра — той сниши гласа си. — Чак сега ни усети. Започна да се прокрадва. Вятърът е откъм него и не може да ни подуши.

Джан се почувства странно успокоена, че не идва пантера към тях, макар да знаеше колко по-опасен е саблезъбият тигър. Чу как Майлоу тръгна нанякъде.

— Къде отиваш? — уплашено попита Джан.

— Никъде — меко отвърна той. — На няколко стъпки пред тебе съм. Сега стоя с гръб към тази котка.

Чу се звук на меч, излизащ от ножницата.

— Но защо си с гръб към тигъра? — Джан се паникьоса. — Няма да го видиш, когато дойде.

— Млъкни! — заповяда Майлоу.

Тя замръзна. Отначало всичко беше тихо, после чу едва доловимо движение. Представяше си приближаването на саблезъбия тигър, стъпващ по поглъщащия звуците килим от гъбички. Всеки миг ще бъде само на един скок. Тя се напрегна, готова да побегне. Свистене, последвано от гръмко „туп“. Нещо тежко се смъкна върху гъбичките почти до нея. Лъхна я силна животинска миризма.

— Майлоу?...

— Аз съм още тука. Но котката не е.

— Какво стана?

— Отсякох ѝ главата.

— Но как разбра, че трябва да я удариш? Нали беше с гръб към нея?

— Слухът ми не е по-слаб от нощното ми зрение. Усъвършенствани звукови възприятия. Нещастното котенце вдигаше такъв шум сред тези изродени гъбички, че би заглушило кибероид, търкалящ се надолу по стълбата. Хайде, трябва да си намерим някакъв подслон. Безсмислено е да тръгваме към града през нощта. Би могла да попаднеш на камшично дърво.

Тя усети ръката му на китката си и се остави да я води в непрогледния мрак. Трудно си проправяха път през гъбичките. Приличаше на джапане в езеро от гъста течност, болките в краката на Джан се усилваха.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Търся подходящо дърво. Благодарение на гъбичките повечето наоколо са мъртви и прогнили.

Тя си спомни подхвърлените думи за камшичните дървета и каза нервно:

— Достатъчно добре ли виждаш, за да не се блъснем в камшично дърво?

— Да се надяваме — изхили се Майлоу.

На Джан това не ѝ се стори забавно. Камшичните дървета бяха известни с умението си да заблуждават. Така наподобяваха други видове, че ставаше невъзможно да ги различиш. Докато приличащите на камшици пипала пронижеха въздуха към жертвата с лош късмет, после я влачеха към дънера, от който вече се подаваха големите шипове. Те се забиваха в тялото и изсмукваха всичко от него.

— Как са се появили камшичните дървета? — попита тя Майлоу.

— Като повечето неща тук в пустошта. Проектирани са от генинженерите.

— Но защо! Защо някой съзнателно би поискал да създаде такъв ужас?

Майлоу се разсмя.

— Майката богиня е създала човека, нали?

— Знам, че не вярваш в Майката богиня. Подиграваш ми се.

— Вярно. Но да отговоря на въпроса ти. Камшичните дървета бяха създадени от генинженери, работещи за много богат човек на име Планъс. Искаше нещо ново, което да отпъжда нарушителите, незаконно проникващи в огромните му имения. Камшичните дървета всъщност не са дървета. Те са хибрид между животно и растение. Нито едното, нито другото — той се запъна и добави. — Като мен.

— Какво като тебе? — каза озадачената Джан.

— Точно така. Нито едното, нито другото — в гласа му се промъкна горчивина. — Една личност ми каза това преди много време. Не й повярвах. Но какво ме интересува, по дяволите, нали оцелявам и само това е важно. Всичко се върти около това.

Джан не разбра за какво говори и не се опита да каже нещо. Той обаче продължи, говореше повече на себе си, отколкото на нея:

— Оцеляването. Основата на всичко, но и основната загадка. Защо сложните молекули са развили способността да се размножават? Това ли е неизбежният резултат от природните химически процеси? Неизбежният резултат от вътрешното, химическото желание на материята да пребъде в една математически хармонична форма... — Майлоу здраво стисна ръката й. — Виж!

— Къде да гледам? — неспокойно попита Джан. — Нали знаеш, че нищо не виждам.

— Нагоре, глупачко. Погледни към небето.

Тя вдигна очи и видя купчина светлини, движещи се над тях.

— „Господарят Панглот“! — задъха се Джан.

— Или „Ароматният бриз“. Военачалникът явно не се предава лесно. Сърцето му страстно желае да си получи блестящия новичък Небесен ангел.

Както гледаха, от тъмното туловище на въздушния кораб надолу се заби лъч силна бяла светлина. Докосна земята на стотина крачки пред тях, осветявайки призрачните очертания на удушени от гъбичките дървета и огромните израстъци на други гъбички. После лъчът се замята в различни посоки.

— Размърдай се, ела насам — настоя Майлоу, като дърпаше Джан към нещо, наподобяващо гигантска печурка.

Свиха се под приведената шапка на израстъка. Лъчът пълзеше към тях.

— Сега не шавай... даже мускулче да не ти трепне — каза Майлоу.

Джан също горещо желаше да стои неподвижно... докато нещо гадно и лигаво тупна на врата ѝ. Тя извика стреснато и обърна глава. По рамото ѝ пълзеше дебел бял червей. Още един падна на врата ѝ, тя запищя и скочи.

— Недей... — започна Майлоу, но беше късно.

От допира шапката на гъбата се взриви на прах, нищо не ги предпазваше от бързо приближаващия светлинен лъч.

— Тъпа кучка! — изрева Майлоу, пресегна се и я дръпна до себе си. — Лягай по лице!

Но Джан видя покритата с големи гърчещи се червеи земя. Очевидно досега бяха в шапката на гъбата, може би се хранеха с нея.

— О, Майко богиньо... — изплака Джан и пак се опита да стане, но Майлоу натисна лицето ѝ в лиготията.

— Не мърдай или ще те убия — изсъска той...

Тя усещаше как червеите мърдат под нея, смачкани от тежестта на тялото ѝ. Жлъчката се качи в гърлото ѝ...

Лъчът се мятеше по дърветата точно към тях. Нямаха шанс да се измъкнат. Беше само на петдесетина фута, когато чуха остър вик и лъчът освети нещо на два крака. Не беше подобно на човек. Джан видя влечуго от тези, които ходеха на два крака. Беше от по-дребните видове.

В паниката си влечугото скърцащо крещеше, побягна и лъчът го последва. Или поне се опита. Съществото препускаше през разкривените форми на пустошта. Лъчът постепенно избледня в далечината. Изчезна и шумът от моторите на въздушния кораб, Джан пак се намери сред абсолютния мрак. Чак тогава Майлоу проговори.

— Би трябвало да те изоставя тук — каза с безизразен глас.

Тя се засрами.

— Майлоу, съжалявам. Държах се като дете.

— Не. Държа се като всяка тъпа жена.

Гневът избухна в Джан, но тя преглътна острия отговор. Нямахте право да се защитава. Наистина се държа глупаво. Накрая каза колебливо:

— Какво сега, ще ме изоставиш ли?

Не чу нищо от Майлоу. Мълчанието се проточи толкова, че тя си представи как той вече се е измъкнал безшумно и нищо не е усетила. Изневиделица ръцете му сграбчиха плата на нейната японска куртка. Той я блъсна по гръб, тежестта му я притисна към земята.

— Дължиш ми това — рече той хладнокръвно.

Тя инстинктивно се опита да се противи, но спря. Отново беше прав. Тя му дължеше това, каквото и чудовище да беше. И знаеше — без него никога няма да се измъкне жива от пустошта. Какво друго можеше да направи, освен да му даде желаното от него?

Тя не се бореше, докато той грубо раздърпа колана с оръжията и дрехите ѝ, после още по-грубо влезе в нея. Лежеше сред смърдящите гъбички и лепкавата каша на размазаните червеи, опитваше се да удържи страшното си отвращение към Майлоу и се надяваше всичко да свърши бързо.

Не свършваше. Постепенно осъзна, че не би трябвало да очаква от Майлоу нещо подобно на нещастния принц Каспар. Обзетият от желание и превъзбуден Каспар никога не издържаше много дълго, преди да изпразни спермата си в нея, но едва ли Майлоу би загубил самоконтрол. Напротив. Онези отдавна мъртви генинженери бяха развили толкова много функции на тялото му, че и сексуалната му сила се беше „усъвършенствала“. Той неспирно я въртеше във всякакви пози, всеки път свършваше, но почти веднага получаваха ерекция.

Тя се опита да се отпусне, да усети преживяването, но макар тялото ѝ да реагираше донякъде, умът ѝ се изключи от ставащото. Даже искаше да си въобрази, че неин партньор е принц Каспар, но със студено майсторство, каквото никога не би имал, и пак не надделя погнусата си. Вместо това се престори, че получава удоволствие (правеше го понякога и с Каспар), викаше, стенеше и трепереше така, че според нея би трябвало да убеди Майлоу.

Най-накрая той се изпразни далеч по-напрегнато от предишните оргазми, извика пронизително и няколко конвулсии разтърсиха мускулите му. Просна се до Джан, задъхвайки се. Тя изчака малко и каза:

— Чудесно беше...

Изненадващият шамар от тъмното я зашемети. Натърти бузата ѝ, челюстите я заболяха. Преди да помръдне, ръцете на Майлоу я стиснаха за гърлото.

— Кучко, — изсъска той, — с кого си мислиш, че си имаш работа? Да не си въобразяваш, че някога ще измамиш мен?

От нощта, прекарана в плетената клетка с другите пленници, Джан не се беше чувствала толкова зле. Крепеше се рисковано високо в разклонението на едно дърво. Сънят беше невъзможен, вероятно би паднала долу. Почти падна, опитвайки се да облекчи червата си. Даже яденето и пиенето бяха опасни. Имаше нужда и от двете си ръце, за да се задържи на дървото.

Неприятните усещания се допълваха и от състоянието на дрехите ѝ — лепнеха и миришеха натрапчиво. Едва преглъщаше от болка в гърлото. В онези мигове на ужас вярваше, че Майлоу ще я убие. Но тъкмо губеше съзнание и той я пусна, каза ѝ намусено да става и да се облича. Оттогава почти не говореше, само съобщи, че е намерил подходящо дърво и ѝ обясни как да се покатери на него.

Обади се, когато чуха нещо тежко да наближава дървото.

— Какво е това? — тревожно подвижна тя на Майлоу.

Той седеше на клон малко под нея. Предположи, че сигурно е изключително голямо влечуго.

Теглото му беше такова, че земята се тресеше, Джан се принуди да се вкопчи още по-здраво в клоните. Тя чуваше как чудовището събаря други дървета, представи си огромната му маса, щом просто си проправяше собствена пътека през поразената от пустош гора.

— Майлоу!... — тя очакваше съществото да смаже тяхното дърво всеки момент. Но той каза:

— Не се тревожи, ще мине покрай нас. На косъм.

Майлоу позна. Джан мярна за малко невероятно масивно туловище, което мина съвсем наблизо и разтърсващите земята стъпки започнаха да се отдалечават.

— Но то беше гигантско — каза тя.

— Беше, да. Най-големият динозавър, който съм виждал. Приличаше на брахиозавър... при все че тези неща не са истински динозаври. Даже генетичната им основа не е от земноводните, а от млекопитаещите. По-точно от кучетата. Дааа, тези така наречени динозаври са само прекалено порасли кучета...

Той се изсмя и пак млъкна. Освен неприятно близката среща с гигантския звяр, през дългата нощ нямаха неприятности с други същества. Но виковете и писъците, избухващи понякога, ясно показваха, че тази част от пустошта е гъсто населена от нещо. Джан се зарадва на зората. Гърбът и шията ѝ бяха схванати, мускулите я боляха от напрежението на цялата нощ.

Изгревът им откри отчайваща, макар и позната сцена. Пустош във всички посоки. Навсякъде гъбички. Висящи от дърветата като парцали от изгнил саван, издигащи се от земята в най-различни чудати форми. Някои от израстъците бяха разноцветни, Джан виждаше няколко големи пухкави топки в яркочервено, но повечето изпъкваха с мръсната си белота. Тя свързваше този цвят с разруха и смърт. И въздухът дъхаше на гнило — проникваща навсякъде смрад на плесен идваше от гъбичките. Щеше да става все по-непоносима с издигането на слънцето.

— Слизам — каза тя на Майлоу. — Още минута само на това дърво и ще се побъркам.

Мускулите ѝ почти не се подчиняваха при дългото плъзгане надолу. Очакваше и Майлоу да се смъкне, но той само се отдръпна от пътя ѝ и се закатери към върха на дървото.

— Какво правиш? — попита Джан.

— Искам да разбера къде сме. Снощи загубих ориентация. Би трябвало градът да се вижда от върха.

Джан продължи надолу. Стъпи на земята и се отдалечи, клекна да се облекчи зад едно изгнило дърво. Когато се върна, Майлоу беше слязъл. Лицето му беше мрачно.

— Лошо става. С този проклет планер сме се отдалечили повече, отколкото се надявах.

— Какво е разстоянието до града?

— Твърде голямо. Едва различих кулите на хоризонта. Ще ни трябват дни да се доберем дотам през тази бъркотия.

Той извади оризова питка от торбата под куртката и я захапа. Между дъвченето промърмори.

— Но нямаме достатъчно храна и вода.

— Искаш да кажеш, че аз нямам.

Джан си беше припомнила разказа на Сирай за оцеляването на Майлоу в океана, докато хората с него измрели от глад и жажда.

— Ти нямаш нужда от вода и храна, за да живееш. Сирай ми каза.

Той направи гримаса.

— Вярно е, мога да забавям своята обмяна на веществата, както мога и да я ускорявам, но това означава да изпадна в нещо като зимен сън. Не мога едновременно да вървя и да спя. Имам не по-малка от тебе нужда от храна и вода.

— Но какво можем да направим?

— Просто да вървим и да се надяваме нещо да се случи. Може би ще се натъкнем на мародери или скитници и аз ще ги убия, за да им взема запасите. Но ми изглежда съмнително да срещнем други хора толкова близо до града.

Джан разклати своята бутилка с вода. Май не беше пълна и до половината. Тя отпи глътка и пъкна бутилката обратно под куртката.

— Забеляза ли някой от Небесните господари?

Той кимна.

— „Ароматният бриз“ обикаля на около десетина мили в източна посока. Военачалникът сигурно е пришпорил „Панглот“ към космическата база „Армстронг“, за да провери моите приказки, надява се не всичко да е лъжа. Дано само не се сети, че се опитваме да стигнем до града. Това би могло да събуди някой погребан спомен за „Скайтауър“. Но пък и той не вярва някой да е достатъчно луд, за да влезе в град.

— Да — кисело се съгласи Джан, — кой освен нас би проявил подобна лудост?

За първи път през деня Майлоу се усмихна и заприлича на себе си, но промяната в настроението му бе мимолетна, той скоро потъна в навъсено мълчание, докато водеше по пътя към града.

Зад него Джан се препъваше в смърдящите гъбички и размишляваше за отношенията им. Нещо се промени след секса предишната нощ. Той накрая получи каквото искаше, но то не го задоволи. Но какво е искал, щом е така? Не просто секс. Да не би да е очаквал, че ще я промени с този сексуален сеанс? И в какво би трябвало да се превърне тя? В истинска любовница, дори след като го предупреди да не си прави илюзии? Може би напипваше причината. В наглостта си е вярвал, че може да я заплени само със силата на своя пенис. Или пък нещата не бяха толкова прости. Може би, макар че

отричаше съществуването на любовта, той се е надявал тя да се влюби в него.

Каквито и да бяха сегашните му настроения спрямо нея, не вещаеха добри шансове за оцеляване. Той, след като е разбрал колко невъзможно е да се промени отношението ѝ към него, сега може би я смята за подлежаща на захвърляне вещ. Която ще зареже при първия признак за причинено от нея неудобство.

Утрото мина без произшествия. Сред околните дървета се чуваха всякакви звуци, обаче нищо не ги заплаши открито. Натъкнаха се на камшично дърво, но то наскоро беше хванало в капана си жертва и не можеше да бъде опасно. Личеше ясно. Жертвата — голямо, подобно на вълк животно, беше притисната към дънера в последна смъртна прегръдка. Тялото под козината вече хлътваше, тръните бавно го изсмукваха.

— Защо гъбичките никога не нападат камшичните дървета? — попита Джан, докато заобикаляха отдалеч.

— Казах ти вече, това не са истински дървета. И са проектирани да умират крайно трудно. Претъпкани са с токсини. Смъртоносни са даже за най-издръжливите гъбички.

Към обяд спряха да си отдъхнат. Джан охотно се опъна на земята. Беше изтощена да си пробива път през гъбичките, мускулите ѝ отказваха да работят. И горещината трудно се понасяше. Буреносните облаци от отминалата нощ изчезнаха, слънцето безпрепятствено изгаряше поразената от пустош земя.

— Майко богиньо... каква смрад... — изпъшка Джан.

Не беше само от гъбичките, не издържаше и своята миризма. Втвърдените от лигоч дрехи станаха нетърпими под слънцето, би дала какво ли не за една баня. Жадуваше за ваната в „Господаря Панглот“ и злобно се укоряваше за тази слабост.

Вече я мъчеше и жаждата. Измъкна своята бутилка с вода. Искаше да изпие само глътка или две, но преди да се усети, в бутилката нищо не остана. Тя въздъхна мълчаливо. Как ще изкара два-три дни път без вода? Стрелна с очи Майлоу, който се излежаваше по гръб. Дали би споделил остатъка от водата си с нея? По-добре да не го пита засега.

След десетина минути Джан започна да се унася.

Знаеше колко е страшно сред тази пустош, но нали Майлоу би я предупредил, ако се появи някаква опасност.

Чу звук и веднага широко отвори очи. Вслушваше се напрегнато. Ето го пак! Най-малко това би очаквала.

Плясък!

Тя стана.

— Майлоу, чу ли това?

Той не отговори. Погледна го, май беше заспал. Чудесно. Сама ще се справи. Ще бъде добре, ако се върне и каже, че е намерила прясна вода. Би могла да заличи спомена от глупавото си държане през нощта.

Тя тихо се размърда. Отново се чу плясък. Идваше някъде отляво. Запристъпва натам. За всеки случай измъкна късия меч...

Измина петдесетина крачки и изведнъж задушаващото струпване на гниеци дървета и гъбични израстъци свърши, намери се сред открито пространство. В средата имаше езерце, почти кръгло беше и Джан се зачуди дали не е изкуствено.

Какъвто и да беше произходът му, стори й се великолепно. С всяка крачка напред се засилваше желанието да хвърли дрехите си и да се плъосне върху огледалната повърхност.

Джан замръзна. Нищо не смуцаваше спокойствието на езерцето, в него нито влизаше, нито излизаше поток. Какво беше предизвикало звука? Вдигна меча и се огледа. Нямаше признаци на живот наоколо. Пак премести погледа си към езерото и тръгна много по-предпазливо. На повърхността изскочи голям мехур и се пукна звучно. Тя веднага се успокои. Намери решението на загадката.

Но пък откъде идваха мехурите? Газове ли имаше? Може би излизаха от дъното? Или във водата гниеше някаква растителност? Застана на брега и се вгледа във водата. Изглеждаше дълбока, брегът се спускаше стръмно надолу. Джан смръщи вежди. Как можеше да разбере дали водата става за пиене? Изглеждаше толкова примамлива...

Отпусна се на едно коляно, загреба със свободната си ръка. Учудващо студена вода. Опита я внимателно с върха на езика, жабурна малка глътка в устата си. Обикновена вода. Би могла да рискува няколко глътки.

Стресна я още по-шумен плясък. В средата на езерото се появи глава. Оцветена в тъмнозелено, приличаше на жабешка. Изведнъж се ухили. Джан подскочи и се втурна да бяга, но устата се отвори и с неочаквана скорост изстреля дълъг език. Краят му се уви около левия крак на Джан, преди тя да осъзнае какво става. От мощното дръпване загуби равновесие, езикът неумолимо я повлече към брега на езерцето.

Тя слепешката размаха сабята си. Острието срещна нещо, разсече го и внезапно влаченето спря. Джан трескаво запълзя далеч от брега. Огледа се през рамо — главата беше изчезнала, но водата сякаш кипеше. Побягна. В същия миг водата като че се взриви. Съществото бе изскочило от езерцето. Беше огромно, имаше могъщи задни крака. Видя как мускулите се напрегнаха за нов скок...

Знаеше, че няма да се спаси. Съществото прелетя почти над главата ѝ, шумно се приземи на пет крачки пред нея. Извъртя се, докато Джан спря с усилие.

Изглеждаше страховито, даже приклепнало се извисяваше над нея. Голямата уста се отвори. По ъгълчетата ѝ се стичаше кръв.

— Много си хитра, а? — изръмжа гигантската жаба. — Причини ми болка. Сега ще ми трябват седмици да възстановя тези четири фута от езика...

Жабата протегна напред един от горните си крайници. Ръката приличаше на човешка, дългите ѝ пръсти завършваха с остри нокти.

— Ей, жено, преди да те изям, ще те науча на туй-онуй. Ще ме молиш да свърша, за да не се мъчиш...

Съществото се вцепени и изрева от болка. Вихрено се обърна, Джан видя дълбока и дълга рана на гърба му. Размазана из въздуха фигура се мяташе наоколо. Проблясна меч. Съществото пак ревна — една от ръцете му падна отсечена.

Майлоу, каза си Джан.

Мечът хвърляше отблясъци. Скоро животното легеше по гръб, задните му крака потрепваха едва-едва, от няколкото смъртоносни рани се лееше кръв на потоци. Джан видя Майлоу ясно, той бършеше изцапания дълъг меч. Погледна я презрително.

— Тъпа, ама много тъпа гъска. Толкова старателно се опитваш да умреш, че следващия път ще те оставя да го направиш. Абсолютно безполезна си... какво по дяволите!...

Металната мрежа, спуснала се точно върху главата на Майлоу, изненада и двамата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Дървената клетка, качена върху платформа с две големи колела и теглена от чифт наглед болнави биволи, бавно се тътреше през пустошта. Джан и Майлоу не бяха единствените затворници. В клетката имаше още трима. Двамина мъже и една жена. Облечени в мръсни роби, скриващи всичко освен лицата им, застинали в навъсено примирение. Мъжете имаха еднакви черти под гъстите, черни бради. Джан реши, че са близнаци. Изглеждаха добродушни, но някак излъчваха агресивна мъжественост. Всъщност според нея те лъхаха на мъже чисто физически. А жената се отличаваше с почти съвършената си красота. Костите под безупречната кожа бяха сякаш крехки като яйчени черупки. Но под безформената ѝ роба ясно изпъкваше гърбица.

И хората, които ги плениха, имаха необичаен вид. Джан не се сдържа да не погледне пак крачещия до клетката мъж. Лицето му беше нагънато от дълбоки бръчки, кожата провисваше под брадичката и на врата. Рядката му коса беше прошарена с бяло, приличаше на ритуалните прически на Началничките в Минерва.

Всички от групата имаха подобни белези по лицата си, но този беше най-зле засегнат. Джан размишляваше дали това не са следи от някакъв ритуал и зададе въпроса на Майлоу. Той не искаше да говори. Лежеше мълчаливо, омотан в металната мрежа, не можеше да се разбере изражението на лицето му. Предположи, че се ядосва на себе си, задето го изненадаха толкова лесно тези мърляви мъже. Но всичко стана изневиделица. Металните мрежи паднаха от неизвестна посока. Изумената Джан гледаше как мрежата обгръща Майлоу и го събаря, дръпната от закаченото към нея въже, а друга мрежа вече летеше към Джан. Съвсем скоро и тя беше в положението на Майлоу — безпомощно лежеше на земята с ръце, притиснати в хълбоците. Заобиколиха ги дрипавите мъже със странно белязани лица, смееха се и викаха от радост. Въоръжени бяха с ръждиви копия, вили и брадви, но Джан не видя пушки. Говореха „американо“ с непознат акцент, който правеше разбирането му доста трудно. Една дума повтаряха отново и отново. Езекиил.

Джан я чу много пъти, откакто ги хванаха и най-после разбра, че това е нечие име. Доколкото схвана нещо от разговора, Езекиил беше водачът на тези мъже. И щеше да остане доволен, когато се върнат с петима пленници. Или както ги нарече един от нападателите, „тези оскърбления за Божиите очи“. На Джан това никак не й хареса.

Не спряха през нощта. Джан успя да подремне няколко часа въпреки напрежението. За късмет, поне махнаха мрежата от нея, преди да я набутат в клетката. Вързаха ръцете ѝ отзад, както и краката, подобно на другите затворници. Но Майлоу оставиха в мрежата. Джан се съмняваше, че би издържала в задушаващата прегръдка на мрежата повече от два-три часа и все повече ѝ дожаляваше за Майлоу. Но както винаги, той не проявяваше признаци на болка.

Джан се събуди с усещане за разяждаща жажда и помоли най-близкия мъж за малко вода, но той се разсмя и удари с копието си по пръчките на клетката.

— Мислиш, че си жадна, нечисто създание? — изломоти той на неразбираемия си диалект. — Почакай само, Езекиил ще те прати в ада, където ти е мястото. Там ще научиш, що е жажда!

В светлината на утрото над върховете на дърветата се мярнаха кулите на града, вече бяха много по-близо до него. Джан прецени, че първите сгради не са на повече от десетина мили. Още преди обяд клетката и дрипльовците около нея стигнаха целта си. Минаха през дупка в замаскирана метална мрежа и влязоха в малко селище. За първи път откакто го хвърлиха в клетката, Майлоу се размърда, седна с усилие и заоглежда любопитно околностите.

Мястото изглеждаше окаяно. Кривите грозни бараки бяха направени от проядено дърво. Гнетящото впечатление се допълваше и от висящата отгоре маскировъчна мрежа, под нея цареше вечен здрач.

Стигнаха до площадче в средата на унилото селце и там спряха. Хора заизлизаха от бараките и скоро наобиколиха клетката в доста внушителна тълпа. Джан се вгледа отблизо в неколцина, страхът и отвращението спряха дъха ѝ.

Виждаше живи трупове! Сбръчканата кожа сякаш гниеше върху костите, а лицата почти бяха загубили прилика с човешките. Невъзможно беше да изглеждат така и да са още живи!

Джан несъзнателно се притисна в Майлоу. Той се ухили цинично:

— Какво пък толкова е станало?

— Тези изроди... Майко богиньо, какви са те? Да не са изровени от гробовете и съживени чрез магия?

Майлоу шумно се изсмя.

— Имаш първата в живота си възможност да съзерцаваш болестта, която нападала всяко човешко същество някога, стига да я доживее. Нарича се „старост“. Тези хора сигурно са остатъци от някоя голяма фундаменталистка колония. Смятали са генетичните подобрения за „неестествени“ и противни на божията воля. Предпочитали са да гният дълги години, както виждаш. Прелестна гледка, нали? Ако не бяха дълбоко презираните от тебе генинженери, такава съдба те очакваше.

Джан скри лицето в дланите си.

— Не, не ти вярвам! Майката богиня не е толкова жестока!

— Тя може и да не е, но Бог бащата е. Или Природата, или слепите сили на случайността, зависи в кое вярваш, че управлява Космоса...

— Езекиил!

Тълпата закрепця и стори път. Езекиил се беше появил. Не приличаше на нищо познато на Джан. Направен от метал, той се състоеше от голяма глава, подобна на кутия, широка към пет фута и от два огромни крака, завършващи долу със стъпала с яки нокти. Дрънчеше хлабаво с всяка крачка. Джан видя дълбоките отпечатьци, които оставяше в земята.

— Исусе — прошепна Майлоу. — Не мога да повярвам... след толкова години...

Нещото спря пред клетката. Високо беше към десет фута и стоеше наравно с клетката, както бе издигната на платформата. Върху кутията имаше закрепени множество метални тръби, от едната ѝ страна висеше механична ръка. Джан забеляза нещо като голям бинокъл, монтиран на друга механична ръка, да се подава от предната част на кутията. Потрепери, докато бинокълът разглеждаше поред всеки пленник. После нещото заговори.

— Аз съм Езекиил, божият млат. Аз съм инструментът, който ще ви изпрати в ада. Там ви е мястото. Защото присъствието ви тук е тежко оскърбление за Бога.

Гласът беше мощен, но плосък, не изразяваше никакви чувства. Кожата по гръбнака на Джан настръхна неприятно. Нещото се отдръпна.

— Отворете клетката. Ще огледам тези прокълнати същества.

Тълпата също се дръпна и оформи широк кръг. Двама от нападателите отключиха вратата на клетката и измъкнаха пленниците един по един. Скоро петимата лежаха пред нещото, наричащо себе си Езекиил. То посочи Майлоу с механичната си ръка.

— Защо е трябвало да вържете толкова здраво този?

Един от групата пристъпи напред.

— О, велики Езекииле, божи млате, той е рядко срещан магьосник. Видяхме го да се движи с бързина, недоловима за окото. Така той уби голямата жаба-демон в Кръглото езеро.

Бинокълът доближи Майлоу. Нещото каза:

— Да, трябвало е да сте предпазливи. Зашемети го, преди да махнеш мрежата. И сложи белезници на ръцете и краката му.

— Веднага, велики Езекииле.

Мъжът се обърна, откачи боздуган от пояса си, наведе се над Майлоу и два пъти силно го удари по главата. Майлоу изпъшка и се отпусна. Джан се надяваше, че поне е останал жив. Глупости, каза си тя, много повече ще трябва да направят, за да убият Майлоу.

Тревогата й за него се изпари, щом друг мъж се наведе към нея с нож в ръка. Но той разряза не плътта, а дрехите й. Скоро тя беше съвсем гола, но все още бе здраво вързана.

— Хайде, ставай — заповяда мъжът и рязко я изправи на крака.

Бяха смъкнали дрехите и на другите трима пленници. Джан ги следваше изумена. Двамата мъже бяха нормални от кръста нагоре, но надолу ги покриваше гъста къса козина. И вместо стъпала имаха копита...

Чуха се въздишки и гневно мърморене сред тълпата. Металното същество извика:

— Добре ги вижте! По образ и подобие на своя повелител са създадени!

Джан забеляза и друго у човекоживотните. От двете страни над челата им се подаваха малки рогца... а половите им органи бяха абсурдно големи. После момичето изцяло обсеби вниманието й.

Съвършената красота на тялото се нарушаваше от покритите с бели пера криле, стърчащи от плешките. Езекиил я сочеше:

— Вижте коварството на Онзи от Мрака! Създал е демон по подобие на Божи слуга! Но не се оставяйте да ви мамят!

Дойде ред и на Джан. Накараха я да се обърне, за да огледа Езекиил всеки инч от нейното тяло. Най-последното каза:

— Не откривам по нея сатанински знаци. Защо сте я довели тук пред мен?

Един от нападателите каза нервно:

— Тя беше с онзи демон, велики Езекииле. Сигурно и тя е нечиста.

— А, да, мъжът, — сети се Езекиил и насочи бинокъла към Майлоу.

В този момент едно съсухрено същество, прегърбено и изкривено като дърво, разбута хората. Носеше вериги и белезници. Джан трепна като от удар — пред нея стоеше жена. Жалкото същество хвърли товара си на земята до Майлоу. Веднага двама мъже махнаха мрежата от него, срязаха дрехите му и закопчаха белезници на китките и глезените му. Езекиил дълго го разглеждаше.

— Наглед и този не е белязан от Сатаната — отрони той накрая.

— Но, велики, ние го видяхме. Само демон би могъл да се движи тъй.

Езекиил наклони глава в подобие на човешко кимване.

— Известно ни е, че не всички следи от деянията на Онзи от Мрака се виждат с просто око. Но преди да стоваря върху му гнева Господен, ще трябва да го разпитам. Върнете го в клетката. Момичето също. Ще им задам въпроси, щом този дойде на себе си.

Груби ръце вдигнаха Джан и я хвърлиха в клетката. Тя едва успя да се претърколи и да освободи място за Майлоу. Тряснаха вратата след тях и я заключиха.

— А тези, що са прокълнати в очите на Бога, ще намерят своята погибел на колелата. Така ще поемат по пътя си към вечните страдания в неугасимия огън на ада! — викна Езекиил. — Докарайте колелата...

Неколцина изтичаха и след малко се върнаха, като търкаляха пет колела, големи като тези на каруцата. Поставиха ги на пънове, високи към три фута. Срязаха въжетата на тримата пленници. Двамата мъже се съпротивляваха, когато ги разпъваха на колелата и ги връзваха. А

крилатото момиче прие съдбата си с безразличие. Джан видя, че е загубила надежда и усети болката от завладяващото я страдание. Крилете се подгънаха неловко под тялото на момичето, едно от тях се подаде през спиците на колелото. Джан не можеше да разбере, как някой би наранил същество с такава чудна и крехка красота.

— Изчадия вавилонски — каза надвесеният над тях Езекиил. — Редно е да ви изгорим на клада, но не бива да даваме знак на онези зли гиганти, що бродят из небесата. Ще освободим душите ви за среща с вашия господар по-милостиво, отколкото заслужавате. Но дано Бог ми прости.

Един от „живите трупове“ подаде на Езекиил голям чук. Езекиил го сграбчи с единствената си ръка и го вдигна високо. После го стовари тежко върху пищяла на крилатото момиче. То изкрещя пронизително. Езекиил разтроши и другите три крайника, злобно удряйки с чука. Джан се тресеше от ужас, опита се да не гледа. Очите на Майлоу обаче бяха широко отворени, той жадно гледаше сцената пред тях. Джан не вярваше на очите си, но той получи ерекция! Погнусата я задави.

— О, Майко богиньо! Харесва ти, нали?

— По-тихо! — прошепна Майлоу. — Не искам да знаят, че съм в съзнание.

Умът на Джан попадна в някаква болнава въртележка. Опитваше се да разбере тази нова проява на характера на Майлоу. Зад нея пак се чуха ударите на чука, един от мъжете запищя. Виковете на момичето продължаваха да се забиват в ушите ѝ. Джан запуши с пръсти ушите си, но не успя да се скрие от звуците. Още удари на чука, прачене на кости, писъци...

Тя погледна Майлоу — сега той се взираше в нея. Устните му мърдаха. Джан дръпна ръце от ушите си.

— ...Казах, че дори това да е ужасен начин да умреш, поне е сравнително бърза смърт — меко произнесе Майлоу. — Освен ако имаш изключително лош късмет.

— Как може да бъде бърза такава смърт? — попита тя. — Той просто им пречупи ръцете и краката. Ще агонизират дни наред. Ние също.

— Не. Шокът ще ги убие. Шокът е рязко спадане на кръвното налягане. В тъканите около пречупените кости има обширни кръвоизливи и тримата би трябвало да изпаднат в състояние на дълбок

шок. Скоро кръвното им налягане ще бъде недостатъчно, за да се снабдяват мозъците им с кислород и те ще умрат.

— Сигурна съм, че тази информация ще ме утешава, когато ме вържат за едно от колелата — кисело отбеляза Джан. — Немалко утешение ще ми бъде и мисълта, че докато ми трошат ръцете и краката, ти ще получаваш физическо удоволствие от моята агония.

Майлоу леко повдигна рамене.

— Да, имам силни садосексуални наклонности, но те уверявам — гледката на твоята смърт не би ми донесла никакво удоволствие.

— Ох, успокоих се — гласът на Джан натежа от сарказъм. — Особено като знам, че само преди две нощи ти самият едва не ме уби...

— Шът. Ето ги, идват.

Тя се обърна. Езекиил водеше тълпата обратно към клетката. Трите жертви стенеха и се гърчеха на колелата, но като че вече губеха съзнание. Джан се надяваше, Майлоу да е бил прав. Надеждата агонията да бъде кратка малко намали буцата в стомаха ѝ.

— Аха, демонът е дошъл на себе си — промърмори Езекиил, протягайки изцъклените стъкла на бинокъла си към Майлоу. — Сега ще отговаряш на моите въпроси. Ти вавилонско изчадие ли си? Онзи от Мрака ли ти даде сили да се движиш по-бързо от праведните творения на Бога?

— Защо да отговарям на въпросите ти, Езекииле? — небрежно попита Майлоу. — Ти ще повярваш само на това, в което искаш да вярваш. Защо да си хабя езика?

— Ако не отговориш доброволно на моите въпроси, ти и нечистата жена с тебе ще бъдете принудени да говорите. И те уверявам — мъките ви ще бъдат хилядократно по-ужасни, отколкото на колелото.

— И кой ти даде власт да отсъждаш за тези неща? — попита Майлоу металното създание, наричащо се Езекиил.

— Бог, господарят наш, ми даде власт! — гръмко отвърна Езекиил. — Защото така каза Бог „Ще опустоша градовете ви и няма да бъдат населени те. Ще стоваря върху ви дълбините и ще ви покрие водата. Ще ви погубя в горящите ями, като хората предишни. Ще бъдете в низините, в места пуссти. Ще бъдете ужас за света и няма да

пребъдете. И да ви търси дух неспокоен, не ще ви намери никога!“
Така каза Бог.

Сред тълпата прошумя тихо „Амин!“. Майлоу се изправи с усилие.

— Името ти не е Езекиил — строго каза Майлоу на съществото.

— Аз съм Езекиил, божият млат!

— Ти си само един мухлясал раздрънкан кибероид! Кой е регистрационният ти номер и името на твоя собственик?

Бинокълът се разклати върху механичната ръка.

— Ка... какво каза? — попита Езекиил с накъсан глас.

— Чу ме добре, скапан кибероид! — кресна Майлоу. — Номерът и името на собственика! Задължен си от закона да ми кажеш!

Езекиил се заклати на масивните си крака, опита се да каже нещо, но се чуха само безсмислени звуци. Майлоу се ухили и напрегна ръцете си. Белезниците се разпаднаха със скърцане. Наведе се към краката си и промърмори на Джан:

— Изгнили са от ръждата.

Веригите се разкъсаха в ръцете му. Той скочи. Дървените пръти на клетката се разхвърчаха като взрив, тълпата застана от ужас. Последваха викове — Майлоу изникна сякаш от нищото върху голямата глава на Езекиил. Дърпаше нещо. Металният капак отскочи с протестиращо чегъртане. Майлоу пхна ръката си вътре и Езекиил изпищя. Звукът не изразяваше чувства, както и речта му, но Джан усети от каква страшна болка е предизвикан. Дрипавите изродени хора заридеха. Някои паднаха на колене, другите се разбягаха.

Майлоу отметна глава назад и зарева от смях. На лицето му пак се появи маниакалната гримаса от клането в командния пункт. Сега изглеждаше огромен и излъчваше мощ... и още нещо. Най-после Майлоу измъкна ръката си от главата на съществото и викът на Езекиил бавно замря. Майлоу се усмихна лъчезарно на Джан.

— Впечатлява, нали?

Тя го гледаше в мълчалива почуда. И страх.

— Хайде сега, мой мили древен кибероид — каза Майлоу на машината, — протегни се към клетката и внимателно прережи въжетата по моята приятелка. Само да я одраскаш и ще ти пръсна мозъка. Бързо!

Езекиил се разтресе и колебливо протегна механичната си ръка. Джан се сви, от един „пръст“ изскочи острие. Но Езекиил преряза въжетата, без да я докосне. Майлоу извика:

— Стига си седяла там. Ела при мен. Тази тъпа стара машина ще ни отнесе без грижи точно до „Скайтауър“!

Джан неохотно се измъкна от клетката и мина зад Езекиил. Майлоу протегна ръка и ѝ помогна да се покатери върху главата на съществото. Там имаше и ръкохватки. Щом тя седна до Майлоу, той тупна Езекиил.

— Кибероид! Твоя номер и името на собственика!

Съвсем бавно, сякаш изтръгваха всяка дума от него, съществото каза:

— Регистрационният ми номер е 0008005. Моят собственик е Хилъри Дю Кан от корпорация Фобос.

— Ето така е по-добре — одобри Майлоу.

Езекиил пъшкеше.

— Но това... беше отдавна... Господарят е мъртъв... имам ново име... то е...

Майлоу бръкна в дупката на главата. Джан видя искра между краищата на скъсана жица. Езекиил пак писна.

— Нямах ново име! — загърмя Майлоу. — Ти все още си 0008005 и си собственост на Хилъри Дю Кан!

— Да! Да! Моля, не искам повече болки!

— Няма да има повече болки, 0008005, но само ако се държиш прилично — каза му Майлоу.

— Да! Да!

— Прелестно. И за начало ще ми кажеш кода за отменяне на съществуващите команди.

— Аз... не мога! Не е разрешен... достъп на неупълномощен персонал... Ъъх!

Джан трепна — Езекиил за трети път издаде ужасния звук. Тя погледна Майлоу. Хилеше се с видимо удоволствие.

— Кодът... кодовите думи са... Моцарт-Маккартни. Отменящата команда трябва да бъде последвана от Моцарт-Маккартни.

Майлоу се засмя.

— Добре. Сега ме чуй внимателно — отменям всички предишни команди. Аз съм новият ти господар. Името ми е Майлоу. Ще се

подчиняваш на всяка моя заповед. Моцарт-Маккартни. Разбра ли?

— Да — каза Езекиил. — Ти си новият ми господар. Името ти е Майлоу. Ще се подчинявам на всяка твоя заповед.

— А вие чухте ли? — кресна Майлоу на притихналите хора.

Никой не му отговори. Някои скимтяха. Майлоу се усмихна на Джан.

— Шансовете ни май отново се подобриха, а?

— Е, поне така изглежда — отвърна тя несигурно. — Но не разбирам как. Защо машината сега се подчинява на тебе?

— Това не е машина, а кибероид. Вътре в него има човешки мозък... хъм, поне значителна част от човешки мозък.

— Какво, някога е бил човек ли? — попита смаяната Джан.

— Не. Взели са мозъка от нероден зародиш, отгледан в някоя лаборатория. Програмирали са го да се подчинява на заповедите на собственика, но налаганите на кибероидите ограничения не са могли да бъдат стопроцентово гарантирани. Затова в тях монтираха предпазен фактор... уред, свързан направо с центъра на болката. Уредът можеше да се задейства с точно определен радиосигнал, ако кибероидът излезеше от подчинение. А този тук го задействах ръчно. — Майлоу посочи стърчащите в отвора жици. — И му припомних старите ограничения. Би трябвало отсега нататък да се подчинява напълно, но за всеки случай няма да се отдалечавам от активатора на болезнени усещания.

Той за пореден път плясна Езекиил по главата.

— Чуй ме сега, 0008005. Ще заповядаш на тези твои поданици да ни донесат дрехи. И гледай да са по-чисти от парцалите, които те носят. Искаме си и оръжията. Ще ни донесат също вода и храна, и съдове за тях. Разбра ли ме?

— Разбрах, Майлоу.

— Щом е така, изпълнявай.

Езекиил повтори исканията на Майлоу пред смразената и объркана тълпа наоколо. След кратък нервен разговор пратиха три жени да донесат каквото трябва. Едната се върна бързо и сложи купчина дрехи пред кибероида. Майлоу каза на Джан:

— Слез долу и се облечи. Аз ще стоя тук, за да съм сигурен, че нашият приятел ще кротува.

Джан се плъзна надолу по гърба на Езекиил и предпазливо го заобиколи, без да отделя погледа си от масивните му крака. Не можеше да се довери на тази машина, колкото и да се подчиняваше. Огледа дрехите. Трудно би ги нарекла чисти и миришеха доста зле, но поне не колкото нейните нарязани куртка и панталон. Избра си торбест панталон с по-малко дупки от останалите, риза от груб и тежък плат и чифт износени кожени обувки. Докато се обличаше, другите две жени се върнаха с оръжията, два мяха за вода и торба, в която сигурно имаше храна. Жените — едната представляваше прегърбен скелет със сбръчкана кожа — неспокойно оставиха товара си на земята до Джан и бързешком се дръпнаха настрана. И те като другите невярващо се взираха в Езекиил.

Джан закопча колана с оръжията и се покатери върху Езекиил с храната и водата. Майлоу ѝ показва как да съедини жиците, за да причини непоносимото страдание на Езекиил, после скочи долу да се облече и да си прибере оръжията. Джан гледеше разпънатите върху колелата същества, Не издържаше гледката на обезобразените им ръце и крака, но с облекчение се увери, че са в несвяст или че вече са умрели. Надяваше се да е вярно последното.

Майлоу се качи при нея. Тя му каза:

— Можеше да спасиш и тях. Защо не го направи?

— Тези играчки ли? — той им отдели време за небрежен поглед.

— Не. Моментът не беше подходящ. Трябваше да изненадам кибероида.

— Можеше да го направиш, Майлоу — студено настоя тя. — Но ти искаше да видиш как момичето страда и умира, нали?

— Мисли си каквото искаш. Не ми пука. Но си припомняй, че ти си живата, а мъртви са онези играчки. Или пък скоро ще умрат.

„Да, още съм жива, каза си тя, но докога?“

— Защо ги наричаш играчки?

— Защото са такива. По-точно играчки са били техните прадеди или прапрадеди. Сексуални играчки, създадени за удоволствията на техните собственици. Доста от тези кукли не бяха способни да се размножат нормално, но предците на тримата тук явно са били изключение — той внезапно тупна кибероида. — Хайде, 0008005, време е да се размърдаме. Но преди да тръгнем, имам въпрос към тебе — дали някое от твоите оръжия е в работно състояние?

— Да. Без картечниците, нямам боеприпаси за тях. Но моят лазер е в изправност.

— Много добре — каза доволният Майлоу. — Онази къща, тридесет градуса вляво. Най-близката до нас. Насочи лазера към нея.

Металните тръби върху главата се завъртяха. Джан видя яркочервената светлинна нишка между една от тях и бараката, посочена от Майлоу. Почти в същия миг бараката шумно избухна в пламъци. Чу се ужасната въздишка на тълпата. Майлоу видимо се забавляваше и накара Езекиил да подпали друга постройка. Огънят обхвана и нея, а отвътре долетяха писъци. Вратата се отвори рязко, деца и по-млади жени с бебета на ръце се втурнаха навън. Според Джан всички изглеждаха изгладнели и болнави.

— Спри! — кресна Джан, а кибероидът упорито сечеше бараката със своя лазер.

Майлоу не я чуваше. Едва когато дървенията изчезна в пламъците, той заповяда на Езекиил да обърне лазера към друга къща. Скоро половината селище гореше, огънят прескочи и върху маскировъчната мрежа.

— Трябваше ли да правиш това? — крещеше Джан сред прашенето на овъгляващо се дърво и виковете на бягащите хора.

— Защо си хабиш съчувствието за тази сган? Те май се канеха да те убият в прослава на своя бог. — Той стовари юмрука си върху главата на кибероида. — Браво, 0008005, сега да тръгваме към града. Нали знаеш в коя посока е?

— Да — потвърди машината и закрачи натам.

Скоро излязоха на открито под слънцето, Зад тях мрачното селище на Езекииловите хора се превръщаше в дебела колона дим, издигаща се над пустошта.

Кибероидът се клатеше и Джан често почти изпускаше малките дръжки, които според Майлоу били сложени за удобната работа на инженерите по поддръжката. Той предполагаше, че Езекиил си е намерил действащ източник на енергия, за да презарежда батериите си. Може би някъде в града.

След около час пътуване Джан си отдъхна — Майлоу заповяда на кибероида да спре.

— Нещо не е наред ли? — попита тя, а Майлоу внимателно оглеждаше дърветата вляво.

— Нещо светна. Като че беше стъкло. Сега не го виждам.

— Нищо не забелязах.

— Не съм и очаквал подобно нещо от тебе — самодоволно отбеляза той и накара Езекиил да завие наляво.

Не им се наложи да изминат голямо разстояние. Дърветата останаха зад тях и пред тях се откри обширно празно пространство, голяма част от него заета от безразборно натрупан бял камънак.

— Това май са останки от вила. При това доста големичка — каза Майлоу, докато кибероидът вървеше към развалините. — Чудя се какво ли видях да блести. Някъде тук беше. — Той отново заповяда на машината да спре. — Ти слез долу и огледай мястото. Аз ще остана, да не би нашият тенекиен фундаменталист да измисли нещо забавно.

Джан охотно се смъкна от главата на съществото-машина.

— Първо ще се изпия — каза на Майлоу и тръгна към най-близката купчина камъни. Вече я заобикаляше, когато викът зад нея я накара да се обърне...

Достатъчно навреме, за да види как кибероидът откъсна с механичната си ръка вкопчения в главата му Майлоу, как го удари в земята и го стъпка с единия си тежък крак.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— „И ще възсияе славата ми над езичниците, и ще съзрат езичниците моята справедливост, и ще ги порази ръката ми!“

Езекиил изрева тези думи, като неспирно стоварваше стъпалата си върху Майлоу. Джан едва не се втурна към тях, но се сдържа. Не би могла с нищо да помогне на Майлоу. Тялото му беше безформена буца кърваво месо. Би трябвало вече да е умрял.

Майлоу безсмъртният. Мъртъв.

Езекиил най-сетне престана да тъпче отдавна смачканите останки на Майлоу. Бинокълът му се протегна към Джан. Последваха го и тръбите върху главата. Джан се хвърли по корем на земята. Червеният лъч прогори въздуха над нея. Тя се претърколи и превита на две притича зад камъните.

— Аз съм Езекиил, божият млат! — ревеше съществото-машина и тежките му стъпки приближаваха към нея.

Джан навлезе навътре в развалините, като внимаваше купчината камъни да я прикрива от Езекиил. Тя се промушваше приведена сред разпилените зидове, надяваше се кибероидът да загуби следите ѝ сред този хаос, но чуваше рева на Езекиил все по-близо.

— „И понеже аз съм Бог, Господар ваш, ще ви потопя в кръв и само кръв ще виждате навсякъде. И защото не възпряхте ръцете си да проливат кръв, това ще ви сполети!“

Джан затича още по-бързо. Шмугна се зад следващия ъгъл... и се оказа в ниша без изход.

Натрошени стени и големи камъни образуваха подобие на алея, която свършваше с глуха преграда от бяла зидария, твърде висока, за да я прескочи. Нямаше време да се върне назад. Езекиил идваше. Джан се озова в капан.

Съзнанието, което наблюдаваше Джан, не беше човешко. Затова регистрираше ставащото със смразяваща абсолютна обективност. В неговата система имаше вградени и органични елементи, но те бяха

изцяло синтетични — произведени в отдавна разрушена лаборатория, и по нищо не приличаха на естествения живот. Това съзнание буквално не притежаваше емоции — нито страхове, нито желания, нито любопитство, нито съчувствие. Само се вглеждаше в света с неизброимите си сензори. Програмирано беше да се грижи за оцеляването си, но не го движеше вроденият стремеж към живот, присъщ на всички организми, изваяни в генетичната работилница на еволюцията. То беше ум, чист ум и нищо повече, и затова всъщност не беше живо същество.

Но някъде в системата от електронни и органични блокове дремеше и друг ум, човешки. По-скоро, някога беше човешки. Първото съзнание обмисли проблема още няколко наносекунди и реши, че ситуацията изисква да предизвика активната намеса на другото...

„Ашли. Събуди се.“

„Какво има?“ (раздразнено)

„Погледни.“

Другото съзнание погледна. После:

„Исусе Христе, ама какво чакаш, тъпоглавецо? (припряно) Бързо я пусни вътре!“

Когато Джан видя отворилия се като по чудо в стената вход, тя и за миг не се замисли, а се хвърли в него. И се блъсна в друга стена. Тревожно заглежда малката тясна стаичка, току що беше влязла през единствената ѝ врата. Обърна се — Езекиил трополеше по алеята. Джан трескаво търсеше с какво да прегради входа, но нищо не намери. Езекиил спря пред вратата и се наведе.

— „И на другите рече Господ: Вървете след онези в града и ги съкрушете. Нека очите ви не пропускат, нека душите ви не познаят жалост.“

Машината се пресегна с механичната си ръка навътре. Джан се залепи в стената.

— Не! — викна тя. — Не ме пипай!

Отворът внезапно изчезна, краят на механичната ръка издрънча на пода, който започна бързо да потъва под краката на Джан. Тя усети, че цялата стаичка се спуска надолу като асансьорите в „Господаря Панглот“. Стори ѝ се, че слязоха доста надолу, преди асансьорът да

спре. Тя задържа дъха си. През отварящата се врата нахлу ярка светлина. Трябваша ѝ няколко секунди, за да свикне, после видя широка стая с по-разкошни мебели и от покоите на принца в „Панглот“.

— Съжалявам. Тази светлина е прекалено ярка за тебе. Ще я намаля. Отдавна не съм я използвала.

Гласът на момичето звучеше приятелски съчувствено. Джан влезе в стаята, но там нямаше никой. Светлината стана по-мека и... ето я, стоеше наред с нея. Джан не разбираше как не я е забелязала. Момичето тръгна към нея и Джан се вцепени. За момент си помисли, че вижда Сирай, но после осъзна — приликата беше забележителна, но това момиче все пак не беше двойничка на Сирай. Очите ѝ бяха кафяви, а не сини, и косата ѝ беше по-светла.

Тя спря на пет крачки от Джан и се усмихна окуражително. Носеше странни дрехи — плътно прилепнал син панталон до коленете и стегната жълта риза, вързана на възел над пъпа. Краката ѝ бяха боси.

— Здравсти, аз съм Ашли! А ти как се казваш? — рече момичето весело.

Джан си каза името и попита дали може да седне. Трепереше. Напрежението си вземаше своето.

— Ама, разбира се! — разреши Ашли. — Сядай, където искаш, Джан.

Джан потъна в удобното кресло и се обгърна с ръце. Забеляза, че Ашли не седна.

— Защо онзи кибероид искаше да те убие? — попита тя Джан, която уморено завъртя глава.

— Не знам. Сигурно е луд, така изглежда. По пътя насам и Майлоу това каза... за толкова години би трябвало да е полудял... Майлоу каза, че бил страшно стар... Майлоу...

Тя просто не можеше да приеме, че Майлоу е мъртъв. Това беше невъзможно!

— Майлоу беше мъжът, когото кибероидът уби, преди да тръгне след тебе? — меко попита Ашли.

— Да. Ти видя ли? — изненада се Джан.

— Не. Прегледах запис. Твой съпруг ли беше?

— Не... не съпруг — Джан се усмихна кисело. Чудеше се какъв „запис“ е гледала Ашли.

— Твой любим? Или приятел?

Джан въздъхна.

— Не. Не ми беше истински приятел. Той си беше Майлоу... и вече го няма. Не мога да се оправя от тази страхотия. И не знам какво да правя сега.

И сама учудена от себе си, тя заплака. Знаеше, че не плаче за Майлоу, плачеше за себе си.

— Не мога да оцелея в онази пустош навън без него.

— Можеш да останеш тук, Джан — каза Ашли. — докогато искаш. Толкова отдавна никой не ми е правил компания.

— Сама ли живееш тук?

— Да. Ако не броим Карл, а него няма за какво да го броим. Той не е мъж, а компютърна програма, но го наричам Карл, та поне малко повече да ми прилича на човек. Не че има някаква полза... — Тя въздъхна отегчено, но лицето ѝ веднага светна. — Моля те, кажи, че ще останеш! Толкова ще се радвам!

Джан изтри очите си и пак огледа голямата стая с нисък таван. Върна погледа си към Ашли. Нещо не беше наред, но не можеше да определи какво.

— Всъщност какво е това място?

— Убежище — отвърна момичето. — Отначало го построили като противоатомно скривалище, но доста след това моите родители го преустроиха в убежище по времето на Генетичните войни. — По лицето на Ашли премина сянка на тъга. — Но не ги спаси. Един от по-късно проектираните епидемични вируси проникна през филтрите и другите предпазни батерии. Те умряха. Ей там...

Ашли се обърна и посочи една от затворените врати.

— Но ти оживя — каза Джан.

Нещо не ѝ даваше мира. Усещането за нещо твърде странно в Ашли ставаше все по-силно.

— О да, оживях. И както си го представям, винаги ще съм жива.

— Ашли не изглеждаше доволна от предсказанията си.

Джан като че ли разбра.

— Значи си безсмъртна! Като Майлоу!

— Твоят приятел безсмъртен ли беше? — озадачено попита Ашли. — Аз пък си мислех, че са ги избили всичките преди векове. Както и да е, вече не е безсмъртен, нали?

Объркана, Джан каза:

— Но ти би трябвало да си безсмъртна. Каза, че родителите ти умрели по време на Генетичните войни. А не изглеждаш по-възрастна от мен.

— А ти на колко години си? — Ашли сякаш прояви искрено любопитство.

Джан не искаше момичето да отклонява нейните въпроси, но каза:

— На осемнайсет... не, вече май съм на деветнайсет.

Според сметките рожденият ѝ ден беше минал преди два-три месеца, но вече нямаше ясна представа за времето.

— Значи съм по-млада от тебе. Само на седемнайсет съм. И ще си остана на седемнайсет. Чудна възраст — Ашли пак въздъхна тежко.

Джан си помисли дали това момиче не е лудо. Може би и тя просто се е скрила тук от пустошта, влязла е случайно, като нея самата, а сега си измисля някакво минало. Като обмисляше как да се справи с Ашли, ако наистина се окаже луда, Джан каза:

— Откъде взимаш храна и вода? Ще стигнат ли и за двете ни, ако остана?

— О — промълви Ашли и допря пръст до устните си. — Не съм мислила за това. Почакай малко, ще попитам Карл. За съвсем кратък миг погледът ѝ загуби всякакво изражение, после тя се усмихна на Джан.

— Карл каза, че може пак да включи синтезатора за храна. Основните органични съставки са дълбоко замразени и ще е нужно време, за да стигнат до температурата за обработка, но вода ще получиш веднага. Там, долу, има подземен поток. — Тя посочи пода.

Джан я гледаше. Наистина е луда.

— Тъж... този Карл ли ти каза всичко това? — несигурно попита тя.

Ашли кимна.

— Имаме пряка връзка.

— Разбирам — каза Джан, сякаш напълно удовлетворена от обяснението. — Значи тук има храна и вода.

Споменаването на вода изведнъж събуди у нея нетърпима жажда, надяваше се поне водата да не е поредната фантазия на Ашли. Но

момичето имаше здрав вид и би трябвало да си намира отнякъде храна и вода. Странно, не беше споменавала дали тя е гладна или жадна.

— А ти и Карл нямате ли нужда от нищо? — Джан се опитваше да я накара да се разприказва.

— Нали ти казах, Карл е компютърна програма. Програмите нито ядат, нито пият — Ашли нервно се засмя.

— Ами ти?

Ашли прехапа устната си, изглеждаше напрегната. Не отговори.

— Е, какво?

— Ами май е по-добре да ти кажа — тъжно промърмори Ашли.
— Нали и без това все ще разбереш истината.

— И каква е тя?

— Ето каква е.

Ашли отиде до креслото на Джан и протегна дясната си ръка. Джан не разбра какво става, но се опита да хване ръката... Пръстите ѝ срещнаха само въздух.

— Виждаш ли? — въздъхна Ашли.

Джан се сви в креслото и я погледна диво.

— Ти си призрак!

— Може и така да се каже.

Джан трескаво се оглеждаше. Чудесната стая изведнъж се превърна в ужасно място. Беше затворена на стотици футове под земята с това мъртво нещо.

— Искам да си отида! Пусни ме да си вървя! — примоли се тя.

— Ох, по дяволите, точно от това се страхувах — каза Ашли, отдръпвайки се от креслото. — Виж сега, не съм точно от този вид призрази, за който ти си мислиш.

— Не си ли мъртва? — попита треперещата Джан.

— Ами, мъртва съм си като едното нищо — безгрижно призна Ашли. — Тоест моят оригинал е умрял. Аз съм само запис.

— Какво си?

— Нали се сещаш де, запис съм. Копие. Някога, преди векове, имало истинско живо момиче на име Ашли Вий. Снели копие от нейното съзнание и го запазили в компютър. Аз съм това копие.

— Но аз те виждам — едва възрази Джан.

— Това, което виждаш, е холографски образ, контролиран от компютъра. Ти нали знаеш какво е холограма?

Джан се сети за „забавленията“ на Аристократите. Майлоу ги наричаше холографски прожекции, те също бяха неразлично правдоподобни. Тя малко си отдъхна.

— Не си призрак, така ли?...

— Не съм истински призрак, а само електронен. Моля те, не си отивай. Няма защо да се страхуваш. Моля те, кажи, че ще останеш.

Джан не знаеше какво да направи. След като научи, че Ашли не е един от свръхестествените ужаси, мислеше спокойно, но присъствието на момичето опъваше нервите ѝ. Холографските образи на хората в „забавленията“ също приличаха на истински, но не говореха със зрителите.

— Кой направи... това... с тебе? И защо? — колебливо попита Джан.

— Моите родители — отговори Ашли. — Имах доста опасно хоби, разбираш ли? Летях с планери. Знаеш ли какво е планер?

Джан се намръщи.

— Прекалено добре.

Разказа на Ашли как успяха да избягат от „Господаря Панглот“ с японския планер.

— О не, не с делтапланери. Моят планер приличаше на самолет, имаше си кабина и всичко останало. Наричах го „Пегас“, крилете му бяха дълги повече от сто фута. Достигах хиляди футове височина с него. Великолепно беше. Но родителите ми се оказаха прави. Пребих се с него. И умрях.

— Помниш как си умряла? — промълви потресена Джан.

— Не, не. Последният запис беше направен две седмици преди да умра и в паметта ми липсват тези две седмици от „моя“ живот, заедно със самата катастрофа. Както и да е, от страх да не се пребия, моите родители решили да ме съхранят по някакъв начин. Отначало желаели да пренесат записа на моето „аз“ в мозъка на мое клонирано копие. Но колкото и да били богати, нямали достатъчно влияние да уредят създаването на мой клонинг. Когато бях още жива, законите строго забраняваха подобни неща. И те се задоволили със заместител. С холограма. С мен.

Джан мълчеше и недоверчиво оглеждаше Ашли. Илюзията беше съвършена. Как да повярва, че това момиче не е от плът и кръв? Накрая каза:

— И какво чувстваш? Искам да кажа, как е да си... такава?

Ашли направи гримаса.

— Ами малко е трудничко да се каже с думи. Уверявам те, не е като да си жива... истинска.

— Но нали мислиш, имаш някакви чувства?

— Е да, мога да мисля. Поне си мисля, че мога да мисля. Трудно ми е да съм сигурна. Същото е и с чувствата. Мисля си, че нещо преживявам, но не е същото като приживе. Разбираш ли ме?

— Не — призна Джан.

Ашли пак въздъхна.

— Трудно е да се обясни... моите чувства ми приличат на имитации. Не са истински. Да — тя кимна, — не се усещам истинска. Но пък и това не е изненада... Нали съм само електронна сянка на предишното си „аз“. — Тя се усмихна на Джан и добави. — Избледнявам, знам си го. Човешките ми части. Страхувам се, че накрая ще стана като Карл. А той е досаден.

Джан се опита да си представи какво е да си като Ашли, но не ѝ достигаше въображение.

— И откога си... тъъ, такава?

— Ей сегичка, да попитам Карл — без да се бави, тя каза — четиристотин тридесет и девет години.

— Толкова дълго? Ужасно! И как си прекарваш времето тук, долу? Сигурно страшно скучаеш.

— Да, когато съм будна. Повечето време спя. Е, не е истински сън, не сънувам или нещо такова, просто се изключвам. Но когато се събудя, мога здраво да пришпорвам времето, това помага. За да говоря с тебе, всъщност ми се наложи да забавя мисловните си процеси. Не съм дърпала юздите на субективното си време така, от последния ми гост тук.

— Кога? — попита Джан.

— О, май преди осемдесет години. Казваше се Вик. Хубаво момче беше. Криеше се в развалините от мародери, преследваха го. Живя тук десет години, после се разболя и умря. Не му харесваше при мен, капризничеше. Това там е той. — Ашли махна с ръка. Светлината в същия миг стана по-ярка и Джан видя в далечния край на стаята купчина кости. Гърлото ѝ се стегна.

— Остави го да лежи там?

— А какво можех да направя? Липсва ми физическо присъствие, както и ти вече забеляза — каза Ашли и се разсмя. — Преди имаше няколко сервомеханизма, те поддържаха чистота в убежището, но вече забравих кога се повредиха.

В главата на Джан се мярна тревожна мисъл.

— Каза, че Вик искал да си отиде. Защо не го направи?

— О, Карл не би му позволил, разбира се. Нали разбираш, задачата на Карл е да ме защитава. Не иска никой навън да знае за съществуването на убежището и затова никога не пуска моите гости да си отидат.

Джан каза:

— Значи и на мен няма да позволи да си отида?

Ашли кимна сериозно.

— Страхувам се, че е така. Но това няма да те разстрои, нали?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Знаеш ли какво най-много ми липсва от живота? — попита Ашли.

— Какво?

— Летенето. Страхотно беше да летя с моя планер. Толкова ми беше хубаво горе, в небето.

— Всичко друго би било по-хубаво, отколкото да се свира човек тук — натъртено каза Джан.

След само дванадесет дни в убежището това място вече й действаше смазващо. Отначало й харесваше, че намери подслон и защита срещу опасностите на пустошта, особено от Езекиил, имаше храна (макар и безвкусна) и вода. Но неочаквано бързо я заизмъчваха безпокойство и напрежение. Това, че не й позволяваха да излиза, само засилваше нейната неприязън към живота в убежището. Ако имаше свобода да избира, сигурно напълно щастлива би прекарала месец или повече долу. Но сега отчаяно желаше да се върне горе, на повърхността, дори без да знае какво ще прави, щом се качи. Тя въздъхна. Ашли я погледна угрижено.

— Съжалявам, че не ти е приятно тук.

Него ден тя бе облечена в шорти, бяла фланела и бели обувки и чорапи. Наричаше тези дрехи своя „тенис костюм“. Два-три дни преди това Джан я попита защо се появява различно облечена всеки ден. Ашли сви рамене и каза:

— Това помагаше на моите родители да вярват в илюзията. Бяха ми направили холографски снимки с купища най-различни дрехи. Разбираш ли, всички те са запазени в компютъра заедно с мен. Пък и дори сега ми харесва да изглеждам привлекателно. Мамичка казваше, че съм малка празноглава ексхибиционистка, но бях красива, нали?

Тя се завъртя, за да се покаже. Джан отговори безизразно:

— Да, била си. Много.

Мисълта, че красивото тяло на Ашли не е по-живо от сянка, й въздействаше по различни начини, до един неприятни.

Впечатляващата ѝ прилика със Сирай не правеше нещата по-леки. Още една причина да иска да напусне убежището и да се върне горе...

— Не ми харесва да съм затворничка. Ако само ми позволявате да подишам свеж въздух по няколко минути през деня, може би тогава няма да съм толкова зле тук.

— Джан, нали знаеш, че ако зависи от мен, ще ходиш където си искаш, но Карл заповядва тук, а той не ти вярва.

— Знам.

Джан няколко пъти се опита да говори направо с Карл. Оказа се твърде обезкуражително, разговаряше с безтелесен глас, който звучеше като човешки, но отговорите му бяха отчайващо нечовешки.

— Но да оставим това. Защо пак искаш да се сблъскаш с рисковете горе? Онзи смахнат кибероид най-вероятно още те търси.

— Нали ми каза, че Карл не го е забелязвал повече от седмица.

— Да, в околностите на вилата, но и обсегът на сензорите на Карл е ограничен. Кибероидът би могъл да те дебне някъде из близките горички.

— Да, би могъл — разтревожи се Джан.

Още сънуваше кошмари за Езекиил. Тичаше през безкрайни каменни плетеници, а кибероидът все приближаваше, крещеше лудите си приказки за смърт и възмездие и оставяше след себе си кървави стъпки.

Кръвта на Майлоу...

— А Небесните господари? Мяркали ли са се?

— Ще питам Карл. Тъхъ. Един от тях минал почти точно над нас преди около два часа.

— Да пукнат дано!

Почти всеки ден, откакто Джан дойде в убежището, Карл забелязваше „Господаря Панглот“ или „Ароматния бриз“. Военачалникът явно не се предаваше. Тя потрепера — въображението ѝ показваше какво би направил с нея, ако пак му падне в ръцете.

— Виждаш ли? — Ашли сякаш прочете мислите ѝ. — Много по-добре е да стоиш тук, долу. С мен. Хайде де, престани да се цупиш, разкажи ми още за твоите приключения.

Ашли проявяваше неизтощимо любопитство към живота на Джан, която се опита да го задоволи, като часове наред ѝ разказваше за

Минерва и събитията, последвали бомбардировката и нейното пленяване.

— Приключения ли? Не са ми се случвали никакви приключения. Само мъки.

„И сега не ми липсват“, промърмори тя беззвучно.

— Ами на мен ми изглеждат като приключения — рече ѝ Ашли.
— Продължавай, разкажи ми пак за принц Каспар. Почти си мечтая за него.

Джан въздъхна.

— Какво още да ти разкажа за него?

— Кажи ми какво правехте в леглото заедно.

Джан се опита да потисне лекия шок.

— Защо ти е да знаеш това?

Ашли се ухили като глезено дете.

— А ти как мислиш?

— Не искам да съм невежлива — бавно каза Джан. — Но не разбирам как може да те интересува сексът, щом... хъм, нямаш тяло.

— Но аз вече ти казах — още имам чувства. Е да, повече приличат на спомени за чувства...

— Да, чувства — намръщи се Джан. — Това разбирам, но нали сексът е... желание.

— О, ами аз си имам желания. Искам да кажа, нали са също като чувствата?

— Може и така да е — Джан не знаеше дали да се съгласи с това.

— Моите желания бяха записани заедно с всичко останало — каза Ашли. — Не бяха помислили за това навремето. Не би било проблем, ако ме бяха записали отново в клонирано тяло. Разбира се, сега ми е невъзможно да си задоволявам желанията. Отначало беше ужасно гадно, през цялото време ми се ядеше. После един техник регулира нещата и малко позатисна апетита ми. Учените казаха, че не могат да премахнат всичките ми желания, без да изтрият голяма част от личността ми.

Джан за кой ли път се опита да си представи какво е да си дух без тяло. Опитваше да си въобрази четиристотингодишен глад, заедно с увереността, че никога няма да хапнеш.

— Бедничката — промърмори тя.

— А не, свикнах вече — жизнерадостно сподели Ашли. — А и моят апетит лека-полека изчезва с останалите „чувства“. Някой ден вече няма да го усещам.

— Но все още имаш... е, сексуални нагони?

— Ъхъ. Нещо такова. Малко трудно ставаше, докато Вик беше тук. Казах ли ти, че беше доста хубавичък? — Тя съжалително погледна купчинката кости в ъгъла. — Май и на него много му идваше. Нали не можеше да ме докосне и понякога изкукваше.

Джан за миг изпита жал към отдавна умрелия Вик.

— Имаше ли си любовник? Когато беше жива?

— Ами как иначе. Имах си двама. Единият беше моят инструктор по планеризъм. Беше прехвърлил трийсетака, но пък си беше жива мечта. Веднъж го направихме в неговия учебен планер, на петнайсет хиляди фута височина. Страхотно! — Тя завъртя глава, вкусвайки отново спомена. — Хайде, разкажи ми всички щуротии, които измисляхте с принц Каспар. Разкажи ми всичко!

Отминаха още три дни. Джан вече се задушаваше в убежището. Имаше пет отделни стаи. Освен голямата — хола, имаше две спални (в едната бяха и костите на родителите на Ашли), кухня и баня. Поне до тях Джан имаше достъп, но знаеше, че наоколо са скрити и различни машини, включително създаващите холографския образ на Ашли. Той се появяваше навсякъде из убежището. Източникът на енергия за всички машини, както обясни Карл, беше топлината дълбоко под земята.

В надеждата си да убеди Карл, че може да я пуска навън, Джан прекарваше все повече време в разговори с „него“. Ашли се дразнеше. Той упорито отказваше да обсъжда причините за задържането ѝ долу, но охотно споделяше всякаква друга информация, стига тя да искаше да слуша. За да отпъжда скуката, тя го разпитваше за стария свят отпреди Генетичните войни. Любопитно ѝ беше дали Майлоу е казвал истината, или си е измислял приказки. Карл угаси светлината и във въздуха пред нея увисна блестящ екран. Съобщи, че ще ѝ пусне записи на новините от онова време. Ашли изръмжа:

— О, Господи, все едно съм пак в училище...

Два дена поред Джан увлечено гледаше образите и слушаше гласовете от миналото. Отначало трудно следеше ставащото, много от думите й звучаха безсмислено, но лека-полека схвана общата картина. Съвпаднаше с казаното от Майлоу и с малкото неща, дочути от Сирай.

Дълго преди Генетичните войни светът стоял лице в лице с две основни заплахи. Едната идвала от ядрените оръжия, които в първия период били под контрола на две големи империи от втората половина на двадесети век — Съветския съюз и Съединените американски щати. Когато към края на века тези оръжия се разпространили и в много други страни, империите доста се нервирали. После дошъл и „Малкия Армагедон“ в Близкия изток, където били използвани ядрени оръжия за пръв път след Втората световна война. Това направило управниците на двете империи много упорити и довело до образуването на Американско-съюзното споразумение в началото на двадесет и първи век. Първата стъпка на Споразумението била да се наложи забрана върху всички ядрени оръжия. Този ултиматум бил посрещнат със значителна съпротива не само от страни, отдавна притежаващи ядрени оръжия, като Франция, но и от Федерацията на ислямските държави, победили в „Малкия Армагедон“.

Споразумението безмилостно смазало недоволните. Употребили собствените си ядрени оръжия с „хирургическа точност“, както се изрази коментаторът, заедно с „орбиталните лъчеви оръжия“ и „почистили проблематичните райони“. Когато се разсеял димът, Ислямската федерация пак била сборище от самостоятелни държави, а Франция се превърнала в чисто аграрна страна. Останалите сметнали аргументите на Споразумението за достатъчно убедителни и се разделили със своите ядрени оръжия. Когато империите от Споразумението се убедили, че вече никой друг не притежава такива оръжия, нито пък ще може да ги произвежда, те унищожили и своите ядрени арсенали заедно с останалите ядрени реактори. Така свършила атомната епоха.

Другата заплаха се появила в началото на 80-те години на двадесети век, макар че сигурно биха могли да я забележат и по-рано. Вирус, който обикновено засягал само животните, постепенно се превърнал в епидемия. Според теориите той прескочил „междувидовата бариера“, като бил пренесен от някакъв вид африкански маймуни.

Но какъвто и да бил произходът му, вирусът се разпространявал бързо и към края на века всеки десети бил заразен. Това била буквална „децимация“ на земното население. А генетичните му характеристики правели борбата с него твърде трудна. Генинженерите (Джан забеляза, че в по-ранните коментари ги наричат „микробиолози“) години наред се опитвали да създадат ваксина срещу вируса, но безуспешно.

Но някои генинженери вече водели атака срещу вируса от друга посока. Те се опитвали да създадат свой вирус — изкуствен „вирус-ловец“, като вземат за основа генетичен материал от първоначалния. Вирусът е генетичен паразит — той се вмъква в клетката и използва нейната ДНК, за да се размножава. На теория „вирусът-ловец“ трябвало не само да търси и да унищожава епидемичния вирус, но и да прониква в заразените клетки и да замества ДНК на вируса с променена ДНК, която да предотвратява по-нататъшното развитие на заразата. Това предвиждала теорията, но за да я приложат в живота, необходим бил голям напредък в създаването на структурни карти и на начини за манипулиране на човешката ДНК. Колко непосилна била тази задача, ясно показвало едно изчисление — опъната в линия, ДНК само от едно човешко същество би покрила разстоянието от Земята до Луната 8000 пъти.

Но най-накрая успели — техният изкуствен вирус действал и като лекарство, и като суперваксина. Епидемията скоро била ликвидирана.

Основополагащите пробиви, направени в генното инженерство на човека по пътя към създаването на изкуствения вирус, имали и други последствия за човечеството. Както вирусът бил използван, за да лекува поразените клетки, така било възможно вече да се внасят всякакви изменения в човешката ДНК. Могли да я променят, за да усъвършенстват имунната система, да премахнат болести като рака, да увеличат продължителността на живота... Всички онези промени, довели до създаването на Висшия стандарт.

Генното инженерство в други области също направило доста крачки напред — създадени били нови сортове зърнени култури, устойчиви на болести и на суша. „Биочипът“ заместил силициевия чип и позволил проектирането на много по-производителни компютърни системи. Създадените нови бактерии изпълнявали широк набор от промишлени функции — от производството на евтини горива до

изкуствената целулоза за производство на хартия. Биологичните енергийни клетки и изкуственият хлорофил превръщали слънчевите лъчи в електричество...

Списъкът на чудесата сякаш нямал край. Изглеждало, че вечните тегоби на човечеството ще изчезнат най-после. Генинженерите довели света до прага на истинския „златен век“.

Но той никога не настъпил.

Според отдавна мъртвите гласове, съпровождащи образите на екрана, създаването на Висшия стандарт послужило като косвена причина за Генетичните войни. До този момент и малко след него, Обединените нации имали реална власт, защото зад тях стояло Споразумението. Били достатъчно силни, за да наложат забрани за микробиологичните изследвания и генетичните манипулации в някои области, но както беше казал Майлоу, началото на епохата на Висшия стандарт довело до разпадането на големите държави. И Америка, и Русия се накъсали на по-малки държавици. Това, разбира се, означавало край на Споразумението и на свой ред отнело основата на властта, упражнявана от Обединените нации.

В последвалия хаос именно многонационалните корпорации, които създали богатството си върху многобройните генинженерни патенти, станали истинските властници. И щом Обединените нации не можели да налагат волята си, паднали всякакви забрани върху генното инженерство. Корпорациите започнали да правят каквото си поискат.

Дже преди това се носели слухове, че богатите и силните на деня провеждат забранени опити. На ухо се разказвали истории за заключени зад стоманените врати невероятни създания. Говорело се, че милиардери пълнели своите острови и имения със сексуалните си фантазии, въплътени от техните генинженери. Тук-там се чувало, че някои държавни ръководители и шефове на корпорации създавали тайни армии от ужасни същества, които не били нищо друго, освен живи оръжия.

Всички слухове се оказали истина.

Нямало Обединени нации, нямало Споразумение. И затова корпорациите се вкопчили във война една с друга. Независимите държави били въвлечени в конфликта, трябвало да застанат на страната на една или друга корпорация. Започнали Генетичните войни.

След десетилетие битки между създадените от генинженерите армии, настъпило истинското опустошение. Една от корпорациите започнала бактериологична война — нещо, което отначало всички корпорации се заклели да не допускат. Наближавал краят.

Първите мишени били в селското стопанство — зърнените култури и останалите. После се появили гъбичките, проектирани да унищожават електронните системи. Но се справяли и с всичко друго. Случило се и неизбежното — на свобода се изтръгнали епидемичните вируси, създадени специално за унищожаване на хора.

Умирали милиони след милиони. Цели градове опустявали за една нощ. Цивилизацията рухнала.

Карл съобщи на Джан, че не разполага със записи за последвалите събития.

Джан се потресе от видяното през тези два дена пред екрана. Но най-много се развълнува от репортажа за Минерва малко след отделянето ѝ като самостоятелна държава. Джан се разплака, виждайки какво е представлявала Минерва някога и колко жалка останка от предишното величие беше нейната Минерва. С нежелание призна, че първите обитатели на Минерва наистина са използвали Старата наука. Точно както ѝ каза Майлоу. Самото създаване на общество, в което жените да отхвърлят природното неравенство, наложено им от техния пол, трябвало да се основава на генното инженерство.

Но макар че това противоречеше на всичко, чуто от преподавателите по религия, тя успя да се примири с наученото. Важен беше идеалът на Минерва и тя усети тежестта на дълга, стоварил се върху раменете ѝ. Майката богиня я бе оставила като последното живо възплъщение на този идеал. Длъжна беше да съхрани идеала. Не само да го съхрани, но и отново да му вдъхне живот...

„Да, мога да си се надявам, колкото си искам“, горчиво си каза тя.

След два дена уклончивите отговори на Карл на всички нейни молби да я пусне на свобода вдъхнаха подозрения у Джан, че не той, а Ашли я е превърнала в затворничка.

Така всичко се връзваше. Във всичко останало Ашли като че ли напълно контролираше Карл. Беше решила да не позволи на Джан да си отиде, но прехвърляше вината върху Карл, за да не предизвика

враждебността на Джан. Щом реши, че си е обяснила положението, Джан се съсредоточи върху възможните начини да убеди Ашли, че трябва да я освободи.

Но как да го направи?

Сутринта на шестнадесетия ден Джан подкъсяваше косата си в банята. Не ѝ харесваше да я носи дълга, както беше обичайно сред Аристократите, пречеше ѝ и започна да се подстригва късо. Гледаше отражението си в огледалото, когато ѝ хрумна как би могла да се справи с проблемите си. Замръзна. Планът избуяваше в нея като покълнало семе. Кълновете растяха... пускаха корени, разпростираха листата си и накрая цветето разтвори чашка.

Знаеше какво да прави.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Джан се опита да прикрие бушуващото в нея напрежение, когато се върна в хола и спокойно каза:

— Ашли, на линия ли си?

— Разбира се — чу се гласът на Ашли и тя се появи пред Джан.

Този път носеше дълга черна рокля, която откриваше едната гърда. Изглеждаше много хубава.

— За какво искаш да си говорим?

— За летенето.

Лицето на Ашли светна от усмивката ѝ.

— За това най-обичам да си приказваме!

— Знам. Какво ще кажеш, ако те уверя, че има шанс пак да летиш?

Ашли я зяпна.

— Но как така? Няма начин да летя отново. Хваната съм в капан тук. Като тебе. Не, моят капан е по-здрав. В компютъра съм. Нали знаеш!

— Да, знам. Доста неща научих за компютрите. Най-напред от Майлоу и сега от Карл. Май ти разказвах за плана на Майлоу. Той искаше да влезе в „Скайтауър“ в града и да използва компютъра, за да повика Небесния ангел от орбиталния завод.

— Добре де, чух това преди — нетърпеливо каза Ашли. — Но какво общо има това с мен?

— Ти и Карл можете да бъдете отделени от компютъра, нали? Искам да кажа, съществената част. Програмите.

— Разбира се. В един и същи софтуер сме. Защо?

— Този компютър тук... неговите части съвместими ли са с другите компютри? Например като онези в града.

— Би трябвало — отвърна Ашли. След кратка пауза каза — Попитах Карл и той потвърди. Всички компютърни системи с биочипове са съвместими.

Джан каза:

— Значи ако взема твоя „софтуер“ и го занеса с мен в града, а после го поставя в компютъра на „Скайтауър“, ти и Карл бихте оживели отново — в онзи компютър?

— Дааа... — несигурно проточи Ашли. — Стига да работи...

— Работи. Майлоу се свърза с него от командния пункт на „Господаря Панглот“.

— И какво от това? — Ашли повдигна раменете си. — За какъв дявол да се пренасям в онзи компютър? Там даже няма да разполагам с устройството за холографски прожекции.

— Още не съм свършила. Щом бъдете поставени в онзи компютър, ти и Карл ще можете да го контролирате, така ли е? Ще поемете ръководството на функциите му.

— Да — Ашли въздъхна с досада. — Стига да махнеш оригиналния софтуер.

— Чудесно. Значи ти и Карл можете да направите това, което искаше Майлоу. Ще накарате компютъра в „Скайтауър“ да изпрати сигнала за слизането на Небесния ангел.

— Ами Карл сигурно би могъл да се справи — намръщи се Ашли, — но още не виждам смисъл в цялата работа.

— Ако получа достъп до Небесния ангел, бих могла да взема твоя софтуер от компютъра в кулата и да го сложа в компютъра на небесния ангел. И какво би станало тогава?

Ашли не отговори веднага. Джан се досети, че се е свързала с Карл. Изведнъж изрече с широко отворени от възмущение очи:

— Бих могла да усещам с всеки сензор на Небесния ангел. Ще управлявам всяко негово движение. Аз ще бъда Небесен ангел!

— И аз това си мислих — доволно каза Джан.

— Но какво чакаме? — провикна се Ашли. — Да тръгваме веднага. Ще ти обясня как да вземеш софтуера.

— Успокой се — посъветва я Джан. — Би трябвало да знаеш, че и дума не може да става за това.

Ашли погледна като ударена с юмрук.

— Защо? Защо да е невъзможно? — настоя тя.

— Ами нали даже не мога да излизам от тук? Карл не би ме пуснал.

— О, това ли било? — успокои се Ашли. — Не се тревожи, бързичко ще го оправя.

„Не беше нужно да ми го казваш“, засмя се ликуващата Джан.

Джан беше почти готова за тръгване. Но сега с всеки отминаващ миг нежеланието ѝ да излезе на повърхността растеше. Тук наистина намери безопасност, а горе щеше да се сблъсква само с рискове. Даже с оръжията, които ѝ даде Ашли от скривалище в главната спалня, не вярваше кой знае колко в шансовете си да стигне до „Скайтауър“. Не забравяше и за възможността да се зарази от епидемичните спори и вируси, ако те още дебнеха жертви в града.

Беше споделила страха си, а Ашли го обсъди с Карл и каза ободрително:

— О, че ти можеш да облечеш предпазен костюм!

Още една невидима преди плоча се плъзна встрани и откри редица висящи цели облекла, направени от някакво гладко бяло вещество. Джан свали едно и го огледа. Имаше и качулка, напълно закриваща главата. Подобно на старите дрехи на Ашли, които Джан предпочиташе пред миризливите дрипи на Езекииловите хора, и тези бяха в добро състояние въпреки изминалите векове. Тя попита Ашли на какво се дължи това.

— Ами сигурно е заради въздуха — равнодушно предположи Ашли. — Карл изпомпва въздуха, когато... ъъъ, няма посетители. Понижава и температурата. Хайде, облечи това.

Джан послушно навлече предпазния костюм и дръпна всички ципове. Погледна през прозрачната маска. Под нея стърчеше филтър, през който влизаше вдишваният въздух. Тя предположи, че би трябвало да спира вредните организми. Ашли потвърди.

— А работи ли?

— Не знам. Защитните костюми трябваше да се използват в аварийни случаи. Ако мамичка и татко излизат на повърхността за нещо си. Но не им се наложи да ги обличат. Преди това заразата проникна тук.

— През същия тип филтри, нали? — попита Джан, пулсът ѝ рязко се ускори.

— Май е така — неохотно каза Ашли.

— Значи това е празна работа — заключи Джан и отметна качулката на гърба си.

Реши да не съблича костюма. Тъканта му изглеждаше успокояващо здрава, поне от някои неща в пустошта можеше да я предпази.

Карл я посъветва да си избере от малката оръжейна две, приличащи на пушки устройства. Според него едното беше лазер. Другото стреляше с експлодиращи куршуми, които той наричаше „хитрите ловци“.

— Щом нагласиш целта в центъра на прицела, просто натисни спусъка. Образът на мишената остава в „мозъка“ на куршума и той сам изпълнява всички необходими маневри, за да я настигне. После се взривява.

Джан се впечатли. Това оръжие би се справило без никакви проблеми с Езекиил, ако се сблъска със съществото-машина.

— Презаредих силовите елементи и на двете оръжия — каза Карл и безизразно добави. — Лазерът би трябвало да действа безотказно, но не мога да гарантирам, че боеприпасите в другото оръжие не са се променили до степен да станат безполезни.

— О, страхотен си — промърмори Джан.

Сега стоеше наред хола, тежко натоварена с двете оръжия, колана с мечовете и раница с храна и вода.

— Всичко ли е готово? — жадно попита Ашли. Изглеждаше твърде възбудена.

— Като че ли сме готови — с нежелание отвърна Джан.

— Сега аз и Карл ще се изключим. После плочата ще се дръпне и ще открие пулта на компютъра. Карл нали ти каза как да извадиш софтуера?

— Да.

— Асансьорът ще се включи автоматично. Карл казва, че не е виждал кибероида или Небесните господари.

— Добре — каза Джан с пресъхнала уста.

— Значи е време... О, Джан, нали много ще внимаваш за софтуера? Знам, не съм истински жива, но не ми се умира. Отново.

— Не се страхувай, ще се грижа за тебе.

Ашли млъкна. Нищо не нарушаваше тишината.

— Ашли? Карл? — повика Джан.

Нямаше отговор. Изведнъж се почувства самотна. После подскочи — с механично бръмчене в стената се появи отвор. Видя редици светлини. Отиде до пулта и натисна двата бутона, за които ѝ беше казал Карл. Малката стъклена преграда в пулта потъна, тя бръкна вътре и извади софтуера. С изненада установи, че представлява малко цилиндърче, дълго четири инча и към инч и половина широко. Трудно можеше да повярва, че то съдържа цялата памет на Ашли, нейния ум и чувствата ѝ. А също и Карл. Тя грижливо прибра цилиндърчето в раницата и се обърна към асансьора. Щом пристъпи към вратата, тя се отвори. Спря, щом видя отсечената механична ръка на Езекиил да се търкаля върху пода на асансьора. Прекрачи и с ритник я изпрати в отсрещната стена на хола. Вратата се затвори.

Когато вратата се отвори отново, ярката слънчева светлина заслепи Джан. Смядта на гъбичките ѝ блъсна в носа, тя се задави. Струваше ѝ се примамливо да нахлупи качулката, но се страхуваше да не ограничи зрението и слуха си. Искаше да бъде нащрек за всеки признак на идващия Езекиил.

Алеята сред камъните беше пуста. Предпазливо излезе от асансьора с готовия за стрелба лазер в ръце. Беше праметнала през рамо автомата с експлодиращите куршуми. Бавно се върна по стъпките си отпреди деветнадесет дни, вече виждаше мястото, където умря Майлоу. Задържа се при големия бял камък. Очакваше кибероидът да изскочи с крясък всеки миг.

Полека продължи напред. От Майлоу бяха останали само костите. Животните бяха изiali останалото, а след тях насекомите бяха почистили костите до последната клетка.

Костите блестяха.

Тя клекна до тях. Не бяха нормални кости. Сякаш са ги направили от метал и някакво друго вещество. Страшните удари не бяха повредили нито една. И черепът на Майлоу беше цял. Проблясваше в синьо като другите кости.

Опипа го с пръсти. Внезапно се реши, пхна пръст в една от очните кухини и го вдигна. Беше много лек. Тя стана, обиколи с внимателен поглед близките дървета, свали раницата и пхна черепа вътре. Нагласи отново раницата и тръгна към града.

Към средата на следобеда наближи крайните квартали. По пътя не се случи нищо особено, ако не се брои срещата с голямо влечуго.

Трополеше тежко през дърветата към нея, но тя натисна спусъка на лазера и чудовището с грохот се смъкна в потрепваща купчина плът, преди да я доближи на петдесет фута. Не видя Езекиил, но Джан не можеше да се отърве от усещането, че е някъде наоколо. И върви след нея.

Покрайнините на града се състояха от развалини на къщи сред твърде обширни собствени паркове. Джан забеляза, че тук гъбичките не растат в такова изобилие, както в гората. Спря да си почине и седна на остатъците от каменна стена. Подпря лазера до себе си, извади манерка от раницата и освежи устата си.

След няколко минути реши да продължи, но преди това закопча качулката на главата си. Може и да не я предпази от нищо или пък беше закъсняла и някоя от епидемичните зарази вече разяжда тялото ѝ, но бе по-добре да не рискува.

Джан често се оглеждаше, ръцете ѝ напрегнато стискаха лазера. Нямаше да позволи нито на Езекиил, нито на нещо друго да я изненада. От време на време вдигаше очи нагоре, но в ясното небе не се появяваше Небесен господар.

С навлизането навътре в града гъбичките ставаха все по-оскъдни. Като че и тези отвратителни израстъци отбягваха мястото, олицетворяващо ужаса на безмилостната смърт. Задущаваше се в качулката, по лицето ѝ се стичаше пот, но упорито не я сваляше.

По-късно щеше да мисли какво да прави, ако ожаднее прекалено или поиска да се изпикае.

Сега минаваше покрай превозни средства. Някои имаха колела, а други не, чудеше се как ли са се задвижвали. Понякога поглеждаше вътре. Нямаше следи от отдавна мъртвите собственици освен някое и друго парцалче от дрехи. А тапицерията на седалките беше като нова.

Сградите тук бяха по-високи и по-нагъсто разположени. Джан и сега виждаше горната част на „Скайтауър“, забита във висините, но не ѝ се струваше, че приближава. Започна да се притеснява, слънцето скоро щеше да залезе.

Стъпките ѝ по странното покритие на улицата отекваха многократно сред стените. Тя ходеше по средата на улицата и нервно оглеждаше тъмните рамки на входовете и слепите прозорци. Увереността ѝ, че я наблюдават, ставаше по-силна. Джан спря и се заслуша. Поне Езекиил би усетила по тежките му стъпки. Но не се

чуваше никакъв звук. Тя пак закричи. Търсеше спокойствие в здраво стиснатия лазер.

Слънцето потъна зад високите сгради. Дълги сенки запълниха изкуствената долина, по чието дъно пъплеше. Толкова ѝ се искаше Майлоу да е с нея въпреки всичко, което мислеше за него. Сети се за черепа му в раницата, недоумяваше защо реши да го вземе. Може би защото дължеше нещо на паметта му?

Болеше я главата. Дали това не е първият признак на заразата? Ожадняваше. Ако е вече болна, няма значение дали ще махне качулката, за да пийне малко вода.

Потисна изкушението. Бързо се смрачаваше, тя извади от раницата заредения прожектор, който Карл я посъветва да вземе. Трудно успяваше да държи и него, и лазера, но силният лъч светлина я правеше по-сигурна, когато се мятеше наляво-надясно пред нея. Но усещането, че я следят, не изчезна.

Когато излезе на площада пред „Скайтауър“, Джан почти падаше от изтощение. Залюля се неуверено, щом вдигна глава да огледа сградата. По дяволите, как ще стигне до върха? По стените имаше стъклени цилиндри, сигурно бяха асансьори, но без източник на енергия бяха безполезни.

Прекося площада, покрит с разноцветни плочки, украсени с изображения на балони като онези от Бандала. Видя фонтан, който все още пръскаше вода наоколо. Спря да го погледа. Както се чудеше на механизма, бълващ струи през вековете, жаждата ѝ само стана по-нетърпима.

Отмести погледа си и продължи към „Скайтауър“. Основата бе открита от всички страни — поддържаха я редици колони, смешно тънки, за да понесат тежестта на огромната постройка. Джан изкачи няколко стъпала и влезе сред колоните. Завъртя лъча около себе си. Във фоайето нямаше нищо освен асансьори и стълба, водеща нагоре. Отиде до нея и седна на стъпалата. Искеше да си поеме дъх преди дългото катерене. Надяваше се, че стълбата продължава до самия връх на сградата, иначе не си представяше какво би могла да направи.

Джан се стресна и се събуди. Не беше си позволявала да спи. Седна и заопипва наоколо за прожектора и лазера. Намери прожектора. Но не и лазера.

Паниката сви стомаха ѝ на възли, тя включи светлинния лъч. Освети голямо тяло, седнало на пода на не повече от десет фута. Лазерът лежеше до него. Беше черната пантера.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Очите на пантерата просветваха в жълто под светлинния лъч. Седеше на задните си крака като домашна котка, предните бяха изправени. Сякаш се хилеше, както в онзи ден, отдавна в Минерва.

Шокът изцяло зашемети Джан. Не разбираше как пантерата се е озовала тук, на стотици мили от Минерва. Сигурно Майката богиня наказваше Джан за незнаен грях. Наказваше ли я... не, подиграваше ѝ се!

Помисли си дали да посегне към автомата, все още праметнат през рамото ѝ, но преди да го свали и да го насочи, пантерата би я докопала. А нали това нещо може да не изстреля дори и един куршум. Имаше мечове, но времето пак няма да ѝ стигне да изтегли от ножницата някой от тях, пантерата ще я нападне. Погледна със съжаление лазера, лежащ до лапата на звяра. Пантерата също го стрелна с очи и небрежно го настъпи с лапата. Каза с познатото свистящо съскане:

— Гадно нещо. Не харессвам. Няма да пипашшш.

— Не, няма да го пипам — нервно я увери Джан.

Пантерата не сваляше от нея големите си жълти очи. На Джан ѝ хрумна, че би могла да запрати прожектора по тези очи, но осъзна, че опитът би бил съвсем безплоден. Накрая попита:

— Защо ме преследваш? Как ме намери?

Пантерата изсъска.

— Пресследвам?... Не те пресследвам.

— Ами, точно това правиш — обвини я Джан. — От Минерва чак дотук. Където уби Карла, защото отказах да те пусна в града.

— Говоришшш глупоссти — пантерата пренебрежително изпръхтя.

— Играеш си с мен — каза Джан. Спомни си как котките в Минерва мъчеха мишките, преди да ги убият. — Защо просто не ме убиеш, за да свършим с това.

— Защо да убивам момиче? — каза пантерата. — Ссамо убива, ако исска причини болка на мен. Котка убива ссамо мъже. Винаги

вярва на жени. Те никога не опитват да убива мен.

Джан се намръщи озадачено, каква беше играта на пантерата? Сети се да насочи лъча към долната част от тялото на животното. Едва не се разсмя облекчено от това, което видя. По-скоро от това, което не видя.

Не беше същият звяр. Тази пантера беше женска.

Тя се радваше, че пред нея не стои същата пантера, която срещна на портата на Минерва. Освен това беше женска. Но пак не можеше да ѝ се довери. Все пак реши да изчака, за да види какво ще стане, преди да направи нещо необмислено. Пантерата ѝ каза, че я е забелязала на площада и се учудила какво прави човек на това „мъртво месо“. На свой ред Джан я попита какво прави тя тук? Не се ли страхува от болестите?

— Отдавна съм тук. Няма болести — каза пантерата. — Майка казвала да не идва. Майка на майка казвала на нея. Но аз съм стара котка. Уморена. Ловът лош там... — Пантерата обърна глава към пустошта. — Решила да дойде тук. Опита късмет. Чакала, няма нищо. Водата добра. Ловът добър. Животни идва тук. Не хора. Ти първата.

Джан се колебаеше дали да вярва на пантерата. „Отдавна“ би могло да означава каквото и да е според усещането на животното за времето — от два-три дни до два-три месеца. Но пък и два дена биха стигнали на заразата да се справи с жертвата, а звярът изглеждаше в добро здраве. На Джан ѝ беше горещо, искаше да пие и да яде, вече не понасяше болката в пикочния мехур. Не би могла да изтърпи това положение още дълго.

— Виждала ли си машина в града?

— Каква машина?

— Ходи на два крака. Като човек.

Пантерата размаха яката си опашка.

— Не виждала машина да ходи.

„Е, поне това е добре“, каза си Джан. Размърда се на неудобното стъпало, опитваше се да не прави резки движения, за да не стресне животното. Накрая се реши.

— Ще сваля от себе си оръжията. Не искам да ти направя нищо лошо. Разбираш ли?

— Разбрах.

Тя сложи прожектора на пода, все още осветяваше голямата котка. После бавно свали автомата от рамото си, прихвана го за цевта и го сложи пред прожектора, за да се вижда ясно. Смъкна раницата и колана с мечовете и също ги пусна на пода. Пантерата следеше всяко нейно движение със загадъчните си очи. Джан каза:

— Ще извадя нещо от тази торба. Не е оръжие. Вътре има вода.

Пантерата кимна. Джан извади едната манерка. Дълго се колеба, но разкопча качулката и я дръпна назад. Дълбоко си пое дъх. Ето, вече е късно. Надигна манерката и жадно загълта водата.

При следващото ѝ събуждане зората проясняваше небето над града. Пантерата се излежаваше на петнайсетина фута от нея. Беше будна и я гледаше. Не я изяде през нощта, но дали не я пазеше за закуска? Джан седна на постелката, направена от предпазния костюм и раницата и поздрави:

— Добро утро.

Пантерата отговори с дълбоко гърлено изръмжаване. Джан реши да го изтълкува като израз на приятелско отношение. Може би звярът така мъркаше. Усещаше се странно бодро, сигурно защото още беше жива. Пантерата не я изяде и явно не се зарази. Ако се прецени всичко, денят не започваше лошо.

Тя стана и излезе на площада. Пантерата не си направи труда да я последва, но не я изпускаше от очи. Джан се наведе над фонтана, пое вода с шепите си и отпи. Студената вода имаше вкус на свежест. Огледа площада. Нищо не помръдваше. Сигурна беше, че дрънчащият Езекиил не може да се промъкне, без да го усети пантерата. Смъкна от себе си дрехите на Ашли — риза, панталон, шорти и обувки — и се плъосна във фонтана. Разтрепери се, щом студената вода я сграбчи, но пък усещането чудесно я съживяваше. Легна по гръб и се загледа в „Скайтауър“. Всичко, което трябваше да направи, бе да стигне върха на кулата, да намери компютъра, да сложи в него „софтуера“ на Ашли и Карл и после да заповяда те да изпратят сигнала до Небесния ангел, който ще го повика тук от дома му високо над синьото небе. Просто е!

Не успя да изкачи кулата преди средата на следобеда. На няколко пъти трябваше да спре и да си почине, краката й пулсираха от болка, белите й дробове се напъваха да поемат достатъчно въздух. Пантерата, която я придружи, също спираше, макар че не проявяваше никакви признаци на прекомерно усилие. Джан вярваше, че животното би могло без проблеми да изтича догоре и да се върне.

По време на първата почивка попита пантерата защо идва с нея. Вече си имаха доверие — лазерът висеше на рамото на Джан. Пантерата, която се наричаше Фруза, каза небрежно:

— Котката ссскучае. Любопитна.

Джан реши да приеме това обяснение. За разлика от нормалните животни, „усъвършенстваните“ страдаха и от човешки притеснения като скуката. Тя се опита да разкаже защо е дошла в „Скайтауър“, но нямаше представа какво е разбрала пантерата.

— Благодаря ти, Майко Богиньо! — извика Джан, щом стигнаха края на стълбата.

Но обширната зала не беше това, което тя търсеше. В нея нямаше никакви уреди и очевидно някога са я използвали за обзорна площадка — вместо стени отвсякъде беше заобиколена с прозорци. Контролиращият Небесните ангели център би трябвало да се намира на етаж над нея, но как да се добере до него?

В средата на кръглата зала имаше дебела метална колона, привидно само тя носеше тежестта на върха на кулата. Пантерата седна и я загледа, а Джан отиде до колоната и се зае да я изучава. Обиколи я два пъти, преди да забележи линиите на врата в блестящата повърхност. Имаше и тесен процеп, дълъг към два инча, сигурно служеше за отваряне с ключ. Опита се да откrehне вратата с ноктите си, но без успех. От яд ритна вратата и отскочи назад, когато чу глас:

— Направете го отново и ще повикам полицията.

Джан се огледа, но в залата нямаше никой освен нея и Фруза. Пак погледна вратата. Гласът идваше откъм колоната. Дали някой не стоеше зад вратата?

— Кой си ти? — попита тя предпазливо.

— Аз съм устройство за информирание на посетителите и вие като посетителка не можете да влезете през тази врата. В горната част

на „Скайтауър“ не се допускат неупълномощени за това лица — мъжкият глас звучеше раздразнено.

Пантерата дойде и подуши вратата.

— Говори като мъж, но няма мъж. Няма никой — каза тя на Джан.

Джан кимна. Досети се, че гласът е изкуствен като на Ашли или Карл. Създаваше го някаква машина в колоната.

— Моля те да ме пуснеш вътре — настоя тя. — Аз съм упълномощена. Имам важна задача.

— Наистина? Щом е така, какъв е кодът за допуск? — попита гласът със смътен намек за сарказъм.

— Ъъъ, не го знам, но трябва да ми повярваш — жизнено важно е да стигна до върха на кулата.

— Знаете ли, госпожо, чувам това всеки ден. А сега ви моля да си вървите. Времето за посещения почти изтече. И бъдете така добра да си приберете домашното животно.

Джан вече беше ядосана.

— Слушай, машино или каквото си, времето за посещения тук май доста отдавна е изтекло. Ако те интересува, преди няколко века. Градът навън е мъртъв. Моето „домашно животно“ и аз сме единствените живи същества на няколко мили наоколо. Каквито и нареждания да са ти дали преди, сега не важат. Настоявам да ми отвориш!

Гласът помълча и отговори:

— В горната част на „Скайтауър“ не се допускат неупълномощени лица.

Джан изръмжа и пак ритна вратата. Гласът каза:

— Това преля чашата, предупреждавам ви — съобщавам на полицията.

— Викай с пълен глас — промърмори Джан.

Поколеба се, свали лазера от рамото си, посъветва Фруза да се дръпне настрани и стреля по ключалката. Разхвърчаха се искри, металът засъска. Гласът се обади:

— Вече здраво загазихте, госпожо!

Наложил се да разреже цялата врата. Чак тогава тя се завъртя и откри завита на спирала стълба, направена от блещукащо прозрачно вещество. Гласът я предупреди още няколко пъти, заплашваше я с

полицията, после млъкна. Джан се чувстваше победителка, докато изкачваше стълбата. Още малко само! И успя да го направи без Майлоу.

Над стълбата намери малко кръгло помещение с още една врата. Джан въздъхна, очакваше още безсмислени спорове с механични гласове, но щом докосна светещия бутон до вратата, тя се прибра в стената, без да ѝ създава проблеми. Лъхна я свеж въздух, когато прекрачи вътре. Това би трябвало да я разтревожи, но беше прекалено заета да тържествува, за да забележи нещо.

Тогава видя тримата самураи. Седяха със скръстени крака около мангалче, на което вдигаха пара паници с ядене. Постелите и оръжията им се търкаляха наоколо. Явно от доста време бяха в „Скайтауър“. Не бяха усетили присъствието ѝ, преди да се бе появила на вратата, но сега реагираха с плашеща бързина. Пресегнаха се за мечовете си и скочиха на крака.

Джан вдигна лазера и натисна спусъка. Нищо. Тя предположи, че е изтощила енергията му, когато си проряза път през долната врата. Най-близкият самурай кресна оглушително и я нападна.

Нещо голямо и много тежко я отхвърли от пътя си и профуча край нея. Беше Фруза. Събореният самурай изпищя. Привидно ударът на лапата не бе по-силен от потупване по главата, но отнесе половината от лицето му. Фруза направи това, даже без да спре скока си. Докопа втория самурай, преди той да се опомни и да се защити. Третият стоеше вцепенен, с широко отворени очи, докато Фруза разкъса гърлото на другия мъж. В този миг се размърда и вдигна меч си да съсече пантерата.

Джан хвърли лазера по самурая. Удари го в рамото и наруши равновесието му. После измъкна късия си меч и се втурна напред, но още не бе стигнала до него, когато Фруза го събори със смъртоносно замахване. Джан извърна глава, грамадните челюсти се сключиха през крехката плът и кости, прекъсвайки виковете на мъжа.

Когато погледна, пантерата кротко седеше до трупа, по черната козина на брадичката ѝ се стичаше кръв.

— Благодаря ти — едва промълви Джан.

— Те мъже. Котка не обича мъже. Убива мъже.

— Да, виждам... — каза Джан. — Как разбра, че са тук?

— Помириссала. Ти изкачи ссстълба и после ссилна миризма на мъж.

Джан кимна. Станало е след отварянето на вратата. Тя си спомни лекия повеи и се огледа. Залата, увенчала „Скайтауър“, приличаше на огромен кристал, извитите стени и таванът бяха изработени от опалесциращо стъкло, което придаваше на въздуха странен блясък. Навсякъде имаше уреди, облечени в стъкло. Погледът ѝ се спираше на тайнствените плетеници на техните нервни системи. Джан видя откъде са влезли самураите — под тавана имаше дупка, широка към четири фута. На леко мостче под дупката лежаха три сгънати планера. Или са разбили кристала, или са си пробили път с взрив.

Присъствието им в залата предизвикваше мрачни размишления. Значи военачалникът си е спомнил истинското място, където е разположен контролиращият Небесните ангели център, от това се опасяваше и Майлоу. А може би военачалникът вече е изпратил сигнала за повикване на Небесния ангел.

Звукът на разкъсвана плът я отвлече от догадките. Обърна се — пантерата ядеше един от мъртвите самураи. Джан направи кисела гримаса.

— Какво правиш?

Пантерата преглътна голямо парче месо и каза:

— Котката гладна. Котката яде.

— Но... не можеш ли да го правиш на друго място? — попита Джан, като се опитваше да не гледа.

Голямата котка се поколеба, изръмжа и извлече тялото през вратата. Джан свали раницата от гърба си и седна на нея. Имаше нужда да помисли. Вече се съмняваше дали правилно е изтълкувала присъствието на японците в кулата. Ако военачалникът е устроил засада за нея и Майлоу, не би се задоволил само с трима войни. Знаеше на какво е способен Майлоу. Тримата не биха имали и най-малкия шанс срещу него. Явно не носеха и автомати, въоръжени бяха само с мечовете си. Вероятно са били една от няколкото групички, пръснати из града като наблюдателни постове. Тогава са избрали „Скайтауър“ случайно. Но нали през цялото време в града ѝ се струваше, че някой я следи? Защо не я бяха нападнали? Сигурно защото са чакали двама души. Самотна жена би събудила любопитството им, но нямаше как да разберат, че е тя. Пък и за военачалника бе по-важно да хване Майлоу.

Но в едно можеше да бъде уверена — щом тези самураи са влезли в „Скайтауър“, „Господарят Панглот“ или „Ароматният бриз“ ще се върнат.

Отвори раницата и бръкна за цилиндърчето, в което бяха Ашли и Карл. Докато ровеше, напипа нещо метално — черепа на Майлоу. Извади го и го сложи на пода пред себе си. Очните кухни я гледаха обвиняващо. Опита се да разбере какво чувства спрямо Майлоу и неговата смърт, но всичко беше разбъркано в главата ѝ. Много неща трябваше да направи, преди да се занимава с чувствата си. Джан тъжно се усмихна на черепа.

— Е какво, Майлоу, справихме се. С малко помощ от една котка.

Тя пак бръкна в раницата и намери цилиндърчето, после въпросително огледа различните машинарии в кръглата зала.

Струваха ѝ се напълно непознати. Доста време ѝ трябваше да намери онази част от компютъра, в която се слагаше софтуера. Намръщи се — през прозрачния капак се виждаха цяла редица еднакви цилиндри. Тя неспокойно натисна бутоните за изваждането им и сложи своя цилиндър. Зачака.

Нищо не се случи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Нещо записука гръмко в другия край на залата. Джан подскочи. Обърна се. От пода се издигна екран, на него мигаше червена светлинка. Тя с облекчение изтича към екрана. Преди повече от минута сложи цилиндърчето в компютъра, вече се страхуваше, че не работи. По екрана се изписваха ред след ред:

„Здрасти! Аз съм — Ашли. Карл нали си е тъпичък, имаше малко проблеми, докато разбере кое как е. Още не може да пусне гласовите синтезатори. Искан да върнеш обратно в главния процесор колкото можеш от оригиналния софтуер. Информацията му трябва. Искан да я копира в нашия софтуер. Нали ще побързаш? Искан отново да виждам и чувам. Обичам те. Ашли.“

Джан не се справяше много добре с четенето, трябваше й време, за да разбере съобщението. Смръщи вежди.

— Главен процесор ли? Това пък какво е? — попита тя.

Думите на екрана си останаха същите. Пак прочете съобщението и схвана, че Ашли не можеше да я чуе. Дълбокомислено реши, че „главният процесор“ е компютърът, в който сложи цилиндърчето. Върна се при него и огледа шестте еднакви цилиндърчета, които остави върху стъкления капак. Сега в компютъра имаше място само за пет. Дали това беше важно? Все едно, скоро щеше да научи. Започна да ги пъха в отвора. Компютърът замърка, гълташе ги едно по едно някъде дълбоко в себе си. По другите уреди започнаха да пробягват още светлинки. Почти усещаше как кръглата кристална зала оживява. Нещо изпука. После един глас каза:

— А, така е по-добре! Светлини и звуци! Здрасти, Джан! Липсвах ли ти?

Беше Ашли. Гласът не приличаше на онзи в убежището, сега не беше нито мъжки, нито женски, но не можеше да сбърка — това беше Ашли.

— Здравей, Ашли — каза Джан, опитваше се да разбере откъде идва гласът. — Виждаш ли ме сега? Чуваши ли?

— Тъхъ. Това местенце е фрашкано със сензори — вътрешни и външни. Но Карл не можеше да ги включи, преди другите програми да му прочетат една лекция. Можеш ли да сложиш и последната?

Едно от цилиндърчетата излезе от търбуха на компютъра. Джан го взе и сложи на мястото му шестото. Докато компютърът го гълташе, Ашли извика:

— Олеле, какво е станало тук? Кой са тези типове?

Джан се сети за мъртвите японци. Досега избягваше да ги поглежда, както лежаха в големи локви съсирваща се кръв.

— Това са хора на военачалника. Чакаха ме тук.

— Исусе... Ти ли им направи това!

— Ами! Фруза го направи.

— Фруза? Коя е Фруза?

— Тя е котка.

В този миг пантерата се промъкна през вратата, гласовете бяха събудили любопитството ѝ.

— Исусе, ама че котенце — каза Ашли.

Пантерата подуши и каза на Джан:

— Чувам глас, няма никой.

— Но тук има някой, Фруза. Името ѝ е Ашли. Тя е наша приятелка. Ашли, поздравя Фруза.

— Привет, котенце. Върхът си. Знаеш ли, някога имах палто като от твоята козина. О, беше от синтетика, не от истинска кожа.

Пантерата обърна очи към Джан.

— Няма никой.

Обърна се и се шмугна през вратата.

— Съжалявам — каза Джан на Ашли. — Май Фруза трябва да усети миризма, иначе за нея никой не съществува.

Ашли не отговори веднага.

— Но тя е права. Мен ме няма. Карл иска да си говорите. До скоро.

— Ашли?...

— Карл е — гласът беше същият, но и безкрайно различен. — Установих контакт с компютъра, контролиращ завода с Небесния ангел. В момента излъчвам кодовата серия сигнали, която ще стартира отделянето на Небесния ангел от завода.

— О, така ли — учуди се Джан. — Бързо стана. Къде откри кода?

— В паметта на този компютър.

— Ама, разбира се — трябваше сама да се сети. — Значи всичко върви добре. Нали Небесният ангел ще слезе тук без проблеми? — Джан още не искаше да повярва, че ще стане толкова лесно...

— Всички системи работят нормално. Засега не виждам причини за безпокойство.

— Велик си. Кога ще дойде тук?

— След осем денонощия и половина.

— Осем и половина? Много време е това.

— Предстои му да измине дълъг път. Ще му трябват четири денонощия, за да достигне атмосферата на Земята. Траекторията му завършва в точка над Австралия. Ще пристигне тук след още четири дни, дори ако се движи с максималната си скорост.

— Какво е Австралия?

— Континент-остров в Южното полукълбо.

— А защо не накараш Небесния ангел да слезе тук, вместо в онази Австралия, щом е толкова далеч?

— Процедурата за преминаването на Небесния ангел невредим през земната атмосфера е твърде сложна. Математическата основа на тази процедура също е твърде сложна и е неделима част от цялата система. Не би било разумно да променям системата в този момент. Биха могли да се появят случайности, вероятно предвидени в оригиналната програма, но за които аз пък нямам информация. Съветвам те да следваме установената процедура.

Тя въздъхна.

— Щом казваш.

Осем дни и половина. Ами ако военачалникът се върне дотогава? Или пък дойдат други японци да сменят тези тук? Е, поне пантерата щеше да я пази, ако пак не ѝ стане скучно и си отиде. Имаше и лазер, само че...

— Карл, можеш ли по някакъв начин да презаредиш лазера?

— Не. Разполагам с необходимата енергия, но не и със средствата за презареждане.

Джан въздъхна разочаровано. Оставаше ѝ само автоматът, но нали Карл се съмняваше в него.

— Карл, откъде идва тази енергия?

— От слънцето. На външните повърхности на кулата са разположени преобразуватели на слънчевата енергия.

„Събирачи на слънце“. Джан кимна, за да покаже, че разбира. Но се чудеше как гъбичките не са ги покрили за толкова години, нали нямаше кой да почиства. Но пък и никой вид гъбички явно не понасяше особено града.

— Ще ми кажеш ли, когато Небесният ангел се отдели от завода?

— Разбира се.

— Добре. Нека сега да поговоря с Ашли.

— Нямам достъп до нея.

— Нямах достъп... Какво значи това?

— Изолирала се е. Не иска да общува с тебе. Или с мен.

— Аха. Значи се цупи. — Явно думите на Фруза я бяха разстроили. — Ами нека си се сърди тогава.

Джан въздъхна и си наложи да погледне двата трупа на пода. Трябваше веднага да се отърве от тях. Нямаше намерение да прекара следващите осем дни в тяхната компания. Слезе долу да потърси пантерата. Фруза си довършваше вечерята. Стомахът на Джан се сви, но тя успя да го укроти. Пантерата вдигна към нея неразгадаемите си очи. Джан попита:

— Хъм, вероятно не би искала да се заемеш и с онези двамата, щом свършиш?...

— Котката не е гладна. Коремът пълен.

— О — Джан помисли малко. — Ами защо... защо не ги сложиш някъде за после. Искам да кажа, нали пак ще огладнееш.

Пантерата я изгледа и каза:

— Харесвам пряссно месесо. Убивам и ям.

— Тъй ли било... Но разбираш ли, аз наистина искам да махна оттам труповете... Пречат ми. И ще бъда в онази зала повече от седмица и... хъм, след време те ще започнат да...

Не успя да продължи под объркващия поглед на Фруза. Джан ясно усещаше, че според пантерата тя не е с всички си.

— Всичко е наред — отсече тя. — Сама ще се погрижа за тях.

Вече се канеше да се качи обратно в залата, когато се сети нещо, спря и каза:

— Фруза, за онзи глас, дето го чу. На Ашли. Знам, че ти е трудно да разбереш, но идва от жив по своему човек. Бих се радвала, ако

следващия път бъдеш любезна с нея.

— Глас идва от нищо. Няма човек. Защо да говоря на нищо?

— Предавам се — промърмори Джан и се обърна.

Докато изкачваше кристалната стълба, мислеше дали възклицанието на Ашли за приликата между нейното палто и кожата на Фруза е истинската причина за привидната тъпота на пантерата. Влезе в горната зала и Карл се обади:

— Небесният ангел с регистрационен номер A810JLX успешно се отдели от завода преди три минути и влезе в орбита на сближаване със Земята.

— Чудесно! — извика Джан. — Всъщност ти контролираш ли го оттук?

— Не. Намира се под контрола на програмата в бордовия компютър. Но имам пряка радиовръзка с този компютър. Получавам непрекъснат поток от информация.

— Ясно.

Джан се учуди колко лесно свикна със Старата наука. Ето я тук, говори си спокойно с компютър, той на свой ред говори с друг компютър на невъобразимо разстояние в открития космос. И онзи компютър пилотира в пространството огромен кораб, дълъг цяла миля.

— Карл, Майлоу веднъж ми каза, че в космоса нямало въздух. Как се движи Небесният ангел? Нали моторите му имат нужда от въздух, за да го тласкат?

— Небесният ангел е оборудван с ракетни двигатели. За тяхната работа не е нужен въздух. Когато Небесният ангел навлезе в атмосферата, ракетните двигатели ще бъдат отделени.

Джан благодари на Карл за информацията и неохотно се зае с мръсната работа — трябваше да се отърве от труповете на мъртвите самураи. Уви ги в одеялата им и един по един ги завлече по стълбите в наблюдателната зала, после пак по стълбите на долния етаж. Там ги заряза. Когато се върна в залата на върха, пантерата облизваше кръвта по пода. Не беше сигурна дали животното доброволно ѝ прави услуга. И реши, че е по-добре да не пита.

Ашли мълча няколко часа. Отдавна беше притъмняло, когато проговори, Джан ядеше картофени кюфтета и изкуствени плодове,

пригответни от Карл в убежището.

— Здравсти, пак съм аз — гласът звучеше потиснато.

— Здравей, Ашли. Как си?

— Чудничко. Къде е пантерата?

— Дебне някъде навън. Търси си храна и оглежда дали наоколо се навъртат още японци.

— Това животно ми е противно.

— И аз не го обожавам — призна Джан. — Напомня ми за една друга пантера, с която си имах разпавии. Но на Фруза май мога да се доверя.

— Дано да си права. За твоє добро е. Ако не намери ядене някъде навън, може да реши да си похапне от тебе.

— О, съмнявам се — каза неспокойно Джан.

Искаше ѝ се Ашли да не изразява на глас собствените ѝ скрити опасения.

— Карл казва, че всичко било наред с потеглянето на Небесния ангел. Бил на път.

— Да, страшно ми олекна. Само ако можеше да пристигне порано от тези осем дни.

— И аз не понасям чакането. Не ми се вярва, че пак ще мога да летя. Карл казва, че системата от сензори в Небесния ангел е една от най-съвършените. Ще усещам как въздухът се плъзга по корпуса.

— Сигурно е приятно — каза Джан, вдигайки поглед към зеещата дупка в извития таван — през нея неспирно нахлуваше все студен въздух.

През деня тя излезе на мостчето и огледа дупката отблизо. Твърде голяма се оказа, за да я покрие временно с нещо. Още се чудеше как тримата самураи са успели да кацнат с планерите на мостчето, струваше ѝ се твърде рисковано.

Както обикаляше, откри врата, водеща към тясна, покрита със стъкло наблюдателна площадка, опасваща околоръст върха на кулата. Дълго се вглеждаше в покривите на околните сгради и се опитваше да различи други наблюдателни постове на японците. Не забеляза нищо подозрително.

Зад друга врата видя широка тръба, която свършваше с кръгъл люк, но не можа да го отвори. По-късно Карл ѝ обясни за какво служи.

— На това място Небесните ангели се скачват с кулата. Тръбата излиза напред и се свързва с определено място в носа на Небесния ангел.

— Значи мога да вляза в Небесния ангел оттук?

— Да.

— А защо са измислили това? И защо Небесните ангели са идвали тук?

— Тук официално са обявявали началото на мисията им. Всеки път, щом Небесен ангел слизал от завода, тук са го кръщавали с церемония.

— Кръщавали са го?

— Така им давали имена.

— Аха, сега разбрах.

И оттогава обмисляше как да нарече своя Небесен ангел при пристигането му. Естествено, дойде ѝ на ум да го нарече „Минерва“, но искаше да му даде и името на своята мъртва приятелка и любовница Алза.

Спомена затрудненията си пред Ашли, която каза:

— О, толкова е лесно. Можеш да го наречеш на мен! Наречи го „Ашли Вий“. В края на краищата, нали аз ще бъда Небесният ангел.

Джан не хареса кой знае колко предложението.

— Тогава бих могла да го нарека и „Карл“, нали и той ще контролира Небесния ангел.

— А, него не го брой. Аз командвам.

— Да, знам.

Джан си спомни положението в убежището. Досега внимателно избягваше да споменава за внезапната промяна в решението на Карл каква да бъде съдбата на посетителите. Чудеше се дали няма да бъде по-затруднена в контрола си върху Небесния ангел, отколкото очакваше, щом програмата на Ашли влезе в неговия компютър.

Прекара зле първата нощ в залата. Студът и твърдият под не ѝ помагаша да се унесе в сън, а когато все пак заспа, сънува кошмари. Намери се отново в къщата на майка си в Минерва. Някой почука на вратата. Отвори я и застана пред Сирай, невредима и усмихната. Джан щастливо протегна ръце да я прегърне, но лицето на Сирай срещу нея започна да се променя... Набръчка се ужасно като лицата на Езекииловата сган. Сирай молеше Джан да ѝ помогне, но тя отвратено

отстъпваше назад. После нагънатата, увиснала плът се свлече от лицето на Сирай и накрая остана само ухиленият череп...

В този момент Джан се събуди. Лежеше в тъмното и трепереше. Хрумна й, че сънят може би е прокоба за смъртта на Сирай.

— Джан. Събуди се.

— А?... Какво?

Тя отвори очи. Няколко мига всичко й изглеждаше съвсем непознато, докато паметта й напомни къде се намира — привичната обстановка в залата на върха.

— Карл... какво има?

— Небесният ангел току що се появи на хоризонта. Оттук ще можеш да го видиш. Наближава от югозапад.

Джан трескаво се измъкна от постелята и изтича към вратата на наблюдателната площадка. Слънцето беше изгряло преди малко, по небето нямаше облаци. Тя напрегнато огледа хоризонта. Ето го! Нещо блестеше под слънцето. Трябва да е той! Небесният ангел. Най-после...

Четири дни по-рано нещата като че вървяха зле. Карл описваше спускането на Небесния ангел през горните слоеве на атмосферата.

— Сега навлиза в екзосферата. Ракетните двигатели намаляват скоростта му... В момента е четири хиляди осемстотин и четиридесет мили в час.

— Но защо се движи толкова бързо? — попита Джан. — Не може ли просто да се спусне през атмосферата?

— Масата му е няколко хиляди тона. За да бъде забавено тяло с такава маса, необходим е разход на много енергия, а ракетните двигатели нямат такава мощност. Не би им стигнало и горивото. Ще намалят оптимално скоростта на Небесния ангел, а после и самата атмосфера ще бъде използвана като спирачка.

— Но аз пак не разбрах защо да не се спусне надолу — настояваше Джан. — Нали е пълен с газ.

— Не — каза Карл. — Хелият все още е в течно състояние. Безсмислено е да се запълват газовите секции, преди Небесният ангел да навлезе в по-долните слоеве на атмосферата. Без съответната плътност на въздуха няма и подемна сила... Скоростта в момента е

четири хиляди и двеста мили в час. Ракетните двигатели все още действат. Небесният ангел всеки момент ще навлезе в горните слоеве на йоносферата... Температурата на външния корпус нараства... Топлинният щит функционира...

— Какъв е този топлинен щит? — попита Джан.

— Временно покритие на външния корпус. Застъпващи се керамични плочки. Подобни са на стъкло. Предпазват Небесния ангел от последствията на триенето. Ще бъдат отделени автоматично, щом... **ПОВРЕДА! ПОВРЕДА!**

Внезапно загърмелият глас на Карл уплаши Джан.

— Какво се е повредило? — извика тя.

— Два от ракетните двигатели са се изключили преждевременно — отговори Карл отново с нормалния си глас. — Небесният ангел ще навлезе в плътните атмосферни слоеве с прекалено висока скорост.

— Но нали ти каза, че атмосферата и без това ще послужи за спирачка.

— На този етап ракетните двигатели все още са необходими. Но има смущения в притока на гориво. Има запушване. Или изтичане на гориво от резервоарите. Още не съм получил точна информация... Скоростта е четири хиляди мили в час... твърде бързо се движи... функциониращите ракетни двигатели нямат необходимата мощност...

— И какво ще се случи сега? — тревожеше се Джан.

— Топлинният щит може да изгори... или от сблъсъка с атмосферата може да се наруши целостта на корпуса и Небесният ангел ще се разпадне...

— О не! — стреснато извика тя. — Нищо ли не можеш да направиш?

— Програмата в бордовия компютър се опитва да предприеме компенсационни маневри, но аз не мога да контролирам действията й... Сега Небесният ангел е на височина 350 мили — навлязъл е в йоносферата. Температурата на корпуса продължава да нараства... Загубих контакт с Небесен ангел A810JLX...

— Как така? Случи ли се нещо? Да не се е взривил?

— Състоянието на Небесния ангел ми е неизвестно. Напълно загубих радиовръзката с него. Може би причината е в силната йонизация около Небесния ангел в резултат на триенето, тя пречи на преминаването на сигналите.

— Какво е йони... о, няма значение... само ми кажи какво става!

— Не мога нищо да ти кажа.

Минутата се проточи. Още една. После още една. Джан се измъчваше от нетърпение и тревога. Да стигне дотук и да загуби всичко в последния момент...

— Възстанових контакта с Небесния ангел — както винаги невъзмутимо съобщи Карл. — Топлинният щит все още го предпазва. Скоростта е намаляла до осемстотин мили в час. Сега навлиза в стратосферата. Не са установени сериозни повреди. В момента се отделят ракетните двигатели. Течният хелий се загрява до газообразно състояние. Газовите секции се запълват... Включени са моторите...

Джан изпищя от радост, искаше й се да прегърне някого.

Това беше преди четири дни. И най-после Небесният ангел се виждаше с просто око.

Да, вече го различаваше ясно, насочваше се право към кулата. За разлика от Небесните господари, не беше покрит с рисунки и знаци, или с гигантски очи. Освен бледото блещукане на слънчевите батерии в светлината на ранното утро, нищо не нарушаваше белотата на корпуса. Снежна белота.

В този миг видя другия въздушен кораб. Доста изостанал от Небесния ангел, но го преследваше.

Небесен господар.

И не беше сам. В далечината се забелязваше още един.

Нещо сякаш се запали в стомаха й. Двата Небесни господари можеха да бъдат само „Господарят Панглот“ и „Ароматният бриз“. Военачалникът идваше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Карл! — извика тя в паника, втурвайки се обратно в контролната зала. Но ѝ отговори Ашли.

— Здравсти! Нали е велико? След няколко минути ще сме в Небесния ангел.

— Къде е Карл? — настоя Джан. — Трябва да говоря с него.

— Не може — капризно каза Ашли. — Сега е мой ред да използвам гласа. Двамата си приказвахте достатъчно.

— Слушай, смахнат призрак, важно е! Точно зад Небесния ангел идват два Небесни господари! Кажи на Карл! Трябва да направи нещо!

— Исусе... Джан, не бъди толкова груба!

— Майко богиньо, дай ми сили — простена Джан. — Виж сега, можеш и ти да му кажеш за Небесните господари.

След кратко мълчание Ашли се обади:

— Карл знае за Небесните господари. Казва, че Небесният ангел ще пристигне тук цели дванадесет минути преди първия от преследвачите. Ще имаш достатъчно време да се прехвърлиш в него. Заедно с нас, разбира се.

Джан не споделяше увереността на Ашли и Карл. Колко време ще отнеме скачването на Небесния ангел с кулата? После ще трябва да извърви цялото разстояние от носа до командния му пункт. А това колко ще продължи? Тя тичешком се върна на наблюдателната площадка. Небесният ангел вече беше достатъчно близо, за да вдъхва смут с огромните си размери. Сянката му вече закриваше покрайнините на града.

Зад него идваше „Господарят Панглот“, където се беше настанил военачалникът. Тя се вгледа в третия въздушен кораб. „Ароматният бриз“! Дали Сирай беше в него? Дали още е жива?

Тя дълбоко си пое дъх и влезе вътре.

— Ашли, аз трябва да говоря с Карл! — кресна тя.

— Е, добре де.

— Карл?

— На линия съм.

— Какво да правя, когато дойде Небесният ангел?

— Щом се скачи с кулата, ще наредя на бордовия компютър да отвори входа и да те допусне в Небесния ангел. Ти ще вземеш нашия софтуер от този компютър и ще го сложиш в бордовия компютър.

— Ясно, но ще ми стигне ли времето, преди да довтаса военачалникът?

— Това е донякъде съмнително — призна Карл. — Но какво може да направи военачалникът, дори да дойде? Небесният ангел разполага с автоматична защитна система.

— О, той ще измисли нещо, не се притеснявай — мрачно изсъска Джан.

Обикаляше залата и си събираше нещата — раницата, колана с мечовете, манерките, остатъка от храната... Тя се вцепени — някой се качваше по спиралната стълба, но видя, че е Фруза. Пантерата я изгледа и каза:

— Ти миришеш на страх.

— Не се учудвам на това — отговори Джан. — Виж, аз скоро ще се махна оттук. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен.

— Къде да дойда?

— Ами в едно голямо... нещо, то лети във въздуха.

— Небесен господар?

— Тъъ... да — Ама че проклето животно! — Всъщност Небесен ангел. Ще дойдеш ли?

— Какво яде котката?

— Да ядеш ли? — Джан се намръщи. Добър въпрос. — Ами сигурно там вътре има припаси. — Надяваше се да има.

— Прясссно месесо?

— Хъм, съмнявам се — призна Джан.

— Котката оссстава тук.

На Джан тайничко й олекна. Дължеше голяма благодарност на пантерата, но никога не би могла да й се довери напълно.

— Е, добре. Благодаря ти за всичко, Фруза. Пази се.

Пантерата се задоволи с дълбок гърлен звук, изведнъж се обърна и си тръгна. „Странно животно“, помисли Джан.

— Джан, сега Небесният ангел ще се скачи с кулата — съобщи Карл. — Ще има вибрации.

Джан чакаше. Подът се разтресе, чу се приглушено дрънчене. Небесният ангел беше тук.

— Наредих да те допуснат в Небесния ангел — каза Карл. — Ще се изключи. Сега вземи софтуера.

Джан застана пред компютъра. Натисна бутона за изваждането на цилиндърчетата. Появяваха се влудяващо бавно. Чакаше да излязат останалите пет, преди да вземе своето, което съдържаше програмите на Ашли и Карл. Толкова бързаше, че когато се появи от машината, то се плъзна между потните ѝ пръсти и тупна на пода. Сърцето ѝ спря. Джан го гледаше объркано, очакваше да се разпадне на парчета. Но то изглеждаше невредимо. Наведе се, вдигна го бързо и го огледа отблизо. Дали си въобразяваше или сега по дължината му се забелязваше пукнатина, не по-дебела от косъм?

Но сега нямаше време да се тревожи за това. Пусна цилиндърчето в джоба си и препусна към вратата за тунела.

Вратата се отвори, тунелът зад нея като че беше станал много по-дълъг. Нямаше го кръглият люк — Джан гледаше вътрешността на Небесния ангел.

Втурна се по тунела и се озова в кръгла стая с подиум в средата, заобиколен от три редици удобни кресла. Меко звучеше музика. Приятен безполов глас каза:

— Добре дошла. Вие сте на борда на Небесен ангел A810JLX. Получих команда да ви допусна вътре, но нямам информация дали сте от делегацията за церемонията по кръщаването или сте от техниците по поддръжката.

— Тук съм, за да те кръстя — бързо каза Джан. — Името ти е „Алза от Минерва“.

— Така ли? — озадачено промърмори гласът. — Но това не е по нормалната процедура. Кой ви е упълномощил...

— Няма значение — прекъсна го Джан. — Трябва да стигна до командния пункт. Кой е най-краткият път?

— Ще наредя да ви придружат до там.

— Да ме придружат ли? — учуди се Джан. Нали в кораба нямаше живи същества.

От другата страна на кръглата стая се отвори врата и голям метален паяк се вмъкна на шестте си крака. Джан заотстъпва назад, издърпа дългия меч от ножницата.

— Нямайте причини да се безпокоите — каза паякът със същия приятен успокояващ глас като другия в стаята. — Аз съм вашият придружител. Моля, последвайте ме.

Той се върна към отворената врата. Джан не се колеба дълго, преди да го последва. Предположи, че това е машина като Езекиил, но се надяваше в нея да няма човешки мозък.

Тя тръгна след паяка, чието тяло се състоеше от блестящо кълбо с диаметър фут и половина. Минаха по дълъг коридор и влязоха в асансьор. Джан не пропусна да отбележи, че и в асансьора се чуваше музика. Когато кабинката потегли надолу, паякът каза любезно:

— Какъв хубав ден за церемонията по кръщаването, нали?

Джан която малко нервно наблюдаваше това създание, се заля в смях.

— Нещо забавно ли казах? — попита паякът, сякаш доволен от себе си.

Джан още се давеше в смеха си и не му отговори.

Вратата на асансьора се отвори към друг коридор. И тук звучеше музика. Всичко изглеждаше съвсем непознато в Небесния ангел. Нямаше ги повредите, промените и мръсотията, натрупани през вековете в Небесните господари. Той беше съвсем друг свят. Коридорът, прострял се пред нея, имаше светлосин таван, бели стени и дебел килим на пода. Стените бяха украсени с фрески, а осветлението отморяваше очите.

— Оттук — каза паякът, припкайки пред Джан.

Следващата врата откри по-привична обстановка. Разпозна командния пункт, макар че малко неща в него напомняха онзи в „Господаря Панглот“.

— Вече сте на желаното от вас място — съобщи паякът. — Мога ли да направя още нещо за вас?

— Не. Просто ме почакай тук — разсеяно каза Джан.

Бързо отиде в задната част на залата и погледна през извитото стъкло — опитваше се да прецени колко се е приближил „Господарят Панглот“, но корпусът на Небесния ангел не й позволяваше да го види. Погледна надолу и уплашено видя още една огромна сянка върху града до тази на Небесния ангел. „Господарят Панглот“ наистина беше наблизо. Тя изръмжа.

— Нещо не е наред ли? — вежливо попита първият глас.

— Не виждам — оплака се тя.

— Кажете ми какво искате да видите и аз ще ви го покажа — каза гласът.

— Искам да виждам във всички посоки едновременно!

Неочаквано светнаха цели редици екрани. Джан се обърна към тях. Трябваша й няколко секунди, докато се ориентира какво точно вижда, после разбра, че й показват картини, видени от различни точки по корпуса на небесния ангел. Съзря „Господаря Панглот“ почти до себе си. Беше по-високо от Небесния ангел и се спускаше точно до него. „Ароматният бриз“ все още бързаше към тях.

— Къде е устройството за софтуер? — припряно попита Джан, оглеждайки командния пункт. В един пулт наблизо сякаш звънна камбанка, започна да примигва зелена светлинка. Джан тръгна към него, бръкна в джоба си за цилиндърчето. Сложи го в пулта и зачака.

— Карл? Ашли? — неуверено повика тя.

— С кого бихте искала да говорите? — обади се гласът на кораба.

— С програмите в софтуера, който току що включих в твоите системи.

— Този софтуер е инертен — спокойно я осведоми гласът.

— Какво значи това? — извика Джан.

— В него няма активни програми. Инертен е.

Джан изстена отчаяно. Повредила го е. Ударът е унищожил Карл и Ашли. Погледна екраните. От гледката отчаянието й само стана непреодолимо. Планерите изхвърчаха от площадките на „Господаря Панглот“ като гъбични спори в пустошта през ветровит ден.

— Небесен ангел! — провикна се тя. — Трябва да тръгнеш незабавно. Отдели се от кулата и се отдалечи оттук с пълна скорост.

— Съжалявам — каза гласът. — Не мога да изпълнявам вашите заповеди, преди да получа от вас точните кодове за достъп.

На Джан й идеше да вие от безсилна ярост.

— Трябва да ми се подчиниш! — викаше тя. — Всеки момент ще ни нападнат. Погледни! Погледни собствените си екрани, ако не ми вярваш!...

Тя посочи най-близкия екран. На него се виждаха планери, насочващи се към върха на „Скайтауър“. Искаха да влязат в

контролната зала, както онези тримата преди. Оттам можеха да проникнат в Небесния ангел по тунела.

— Поне не можеш ли да затвориш вратата в носа? — примоли се Джан.

— О да, мога да направя това.

— МАЙЛОУ ХЕЙЗ!

Гласът загърмя над града, отеквайки от стените на кулите.

— МАЙЛОУ ХЕЙЗ! ОТГОВОРИ МИ!

Идваше от „Господаря Панглот“. Беше военачалникът.

— МАЙЛОУ ХЕЙЗ! ТИ ЗАГУБИ!

Джан се вглеждаше в екраните. Планери кацаха върху корпуса. Тя се обърна към металния паяк.

— Въръжен ли си?

Вместо отговор той протегна механична ръка от кръглото си тяло.

— Имам и други, ако са необходими — увери той Джан.

— Питам те за оръжия — каза Джан. — Имаш ли?

— О, не — отвърна паякът. — Никакви оръжия.

Тя се опитваше да се успокои, но без полза. Твърде добре си спомняше описанието на военачалника какво означава да те одерат жив.

— ПРЕДАЙ СЕ, МАЙЛОУ ХЕЙЗ! ЩЕ БЪДА МИЛОСТИВ!

— Много ли сте в кораба? — попита Джан паяка.

— Да. Има петстотин механизма за поддържане и обслужване в активно състояние и още петстотин на склад.

— Чуй ме — отчаяно каза Джан. — В кораба нахлуват хора. Ти и другите като тебе трябва да ги спрете — нападнете ги, убийте ги!

— Това е невъзможно — каза паякът. — Не можем съзнателно да причиним вреда на човешки същества.

— Майко богиньо, дай ми сили — изсъска Джан. Опита отново. — Не е нужно да ги ранявате, просто ги обездвижете и им вземете оръжията...

— Тези действия биха могли да доведат до нанасяне на телесни повреди и затова не подлежат на обсъждане. Съжалявам.

— Вярвам ти, как не — каза Джан и ритна паяка.

Той притича настрани от нея, но не направи нищо друго.

— МАЙЛОУ ХЕЙЗ! НЕ СЕ ОПИТВАЙ ДА ИЗБЯГАШ! ТВЪРДЕ КЪСНО Е!

Истина е, горчиво си каза Джан, без да откъсва поглед от екраните. Самураите гъмжаха по целия корпус. „Майлоу имаше късмет, отърва се поне от това...“

— Здравсти! Какво става тук?

Джан помисли, че сънува наяве.

— Ашли?

— Тъхъ, аз съм! Огромна като живота!

Джан не можеше да повярва.

— Всичко наред ли е? Ами Карл?

— Тип-топ си е.

— Помислих си, че съм ви унищожила! Къде бяхте? Тукашният компютър ми каза, че вашият софтуер бил празен.

— Карл го съчини. Откри всякакви защити в системата срещу проникването на нелегален софтуер в компютрите на небесния ангел. Трябваше да измисли как да ги прекара. Малко се позабави. Липсвах ли ти?

— Много — искрено призна Джан.

Бързо описа на Ашли какво става.

— Няма проблеми. Карл и аз изцяло контролираме системата. Карл казва, че за начало трябва да се отделим от кулата.

— Да, да! — извика Джан. — Кажи му да направи каквото смята за нужно.

— Каквото ние смятаме за нужно — каза Ашли.

— Добре, каквото ти и Карл решите.

Небесният ангел вече се движеше. Джан погледна — върхът на кулата се отдалечаваше.

— ХЕЙЗ! ТВЪРДЕ КЪСНО Е! НЕ МОЖЕШ ДА ИЗБЯГАШ! ПРЕДАЙ СЕ ВЕДНАГА И ЩЕ ПРОЯВЯ МИЛОСЪРДИЕ! ИНАЧЕ СМЪРТТА ТИ ЩЕ БЪДЕ ЕДИН БЕЗКРАЕН ПИСЪК!

Гласът на военачалника гърмеше над града.

— Карл съобщава, че японците влизат в Небесния ангел — обади се Ашли.

— Знам. Той... или ти, измислихте ли как да се отървем от тях?

— Ами да. Роботите. Тези паяци.

— Аз вече опитах това — осведоми я Джан. — Този паяк отказва да навреди на хора.

— Сега аз и Карл заповядваме — гордо изрече Ашли. — Ще направят каквото им кажем, защото ние сме централната програма.

— Тогава кажете им — нетърпеливо подкани Джан. — По-бързо!

— Вече го направихме.

Джан отскочи — паякът внезапно оживя и се втурна към асансьора. Скочи вътре и вратата се затвори.

— Изкарваме и другите петстотин от складовете за всеки случай.

— МАЙЛОУ ХЕЙЗ! СПРИ! МОИТЕ ВОЙНИ ПРОНИКНАХА В ТВОЯ КОРАБ. ВСЯКАКВА СЪПРОТИВА Е БЕЗСМИСЛЕНА!

Небесният ангел вече се издигаше над „Господаря Панглот“. Джан видя как соплата на моторите на другия въздушен кораб се завъртат надолу, за да го издигнат за преследване.

— Хайде да почистим небето от това копеле — каза Ашли.

— Нищо друго не бих искала толкова — каза Джан. — Но как да го направим?

— О, не ти ли казах? Май не. Карл проникна и в системата за управление на лазерите. Контролираме и тях напълно. Та какво ще кажеш? Започваме ли стрелбата?

На Джан ѝ бяха нужни няколко секунди, за да преглътне това съобщение, накрая разбра, че сега лазерите могат да стрелят по всичко. Веднага каза:

— Не, не стреляй засега. Има ли начин да говоря с военачалника?

След малко Ашли каза:

— Да, има някакво устройство с високоговорители. Използвали го да говорят на жертвите след бедствия на земята, скоро и военачалникът ще опита какво значи това. Карл го включва. Говори!

— Военачалнико Хорадо... — опита Джан и в същия миг се стресна — думите ѝ отекваха като гръмотевици. — Военачалнико Хорадо, чуй ме. Аз съм Джан Дорвин. Сама съм. Майлоу е мъртъв. Уби го кибероид преди седмици.

Военачалникът се разсмя. Прозвуча като налудничав взрив. После каза:

— МАЙЛОУ ХЕЙЗ Е МЪРТЪВ? УБИТ ОТ КИБЕРОИД? КОЛКО Е ЗАБАВНО... А СЕГА, МОМИЧЕ, СТИГА ИГРИ, ОСТАВИ

МОЯ КОРАБ ДА СЕ ДОБЛИЖИ.

Джан хвърли поглед към екраните. Стотици метални паяци изскачаха върху корпуса. Проблясваха мечове — японците се опитваха да се защитят. Тя каза на военачалника:

— Мога да те унищожа. Контролирам напълно лазерната система. Ако не приемеш моите искания, ще стрелям.

Военачалникът помълча и каза:

— БЛЪФИРАШ, МОМИЧЕ. МОИТЕ САМУРАИ ВСЕКИ МИГ ЩЕ НАХЛУЯТ В ТВОЯ КОМАНДЕН ПУНКТ.

— В този миг твоите самураи узнават какво е поражение — каза му Джан. — В кораба има роботи. И те, както лазерите, са под мой контрол. А сега ще чуеш ли какво искам?

Ашли се обади:

— Защо си губиш времето с искания? Дай да го пръснем този.

— Искам Сирай, ако е жива.

— Е да, но нали ти каза, че ако е жива, сигурно е в другия кораб. Хайде да си постреляме. Само един лазерен лъч и от този водород ще стане страхотен фойерверк.

— МОМИЧЕ, СТАВАШ ДОСАДНА. ВЪЗМЕЗДИЕТО МИ ЩЕ ТИ СЕ СТОРИ БЕЗКРАЙНО.

Джан се блазнеше да направи каквото иска Ашли, но не можеше да се насили за такава заповед. За втори път не й стигаше воля да унищожи „Господаря Панглот“.

— В онзи кораб има жени и деца. Не мога да ги убия — каза тя на Ашли. — Вместо това искам ти и Карл да стреляте по соплата на „Господаря Панглот“. Унищожете ги до едно.

— Уффф, не е забавно.

— Направи каквото ти казвам — заповяда Джан.

Ето я и първата проверка. Кой всъщност контролираше Небесния ангел?

Неочаквано тънка нишка тюркоазена светлина се появи между едно от соплата на „Господаря Панглот“ и невидима точка над командния пункт. Металното тяло на соплото почерня и се сгърчи. Изникнаха още светлинни лъчи. И други сопла се свиха като плодове, хвърлени в огън.

Военачалникът изкрещя от ярост.

„Господарят Панглот“ ставаше неуправляем. Нито рулевите, нито компютърът можеха да се справят с внезапната загуба на толкова много сопла от дясната страна. Той рязко зави, губеше височина.

Небесният ангел го последва надолу, маневрираше с бързина и точност, които Небесните господари бяха загубили преди векове. Тюркоазените лъчи пронизваха въздуха. Още сопла се разкривяваха в метални буци.

— МОМИЧЕ! МОМИЧЕ! — изрева военачалника. — ЩЕ ГОВОРЯ С ТЕБЕ! СПРИ СТРЕЛБАТА. ЩЕ СЕ РАЗБЕРЕМ! КАКВО ИСКАШ?

— Твърде късно е за това — студено каза Джан.

— Така си е — съобщи Ашли. — Скапахме соплата до едно. Време е за стабилизаторите и крилата.

Джан гледаше как лъчите режат като ножове огромната опашка и страничните перки на „Господаря Панглот“. Когато спряха, въздушният кораб беше абсолютно безпомощен. Сега съдбата му зависеше от капризите на ветровете. С наклонен надолу нос той се понесе над града. Огромните нарисувани очи, които някога вдъхваха ужас в Джан, сега й се струваха смешни.

— ГОВОРИ, МОМИЧЕ! ЩЕ ИЗПЪЛНЯ ТВОИТЕ ИСКАНИЯ!

— Какво стана със самураите? — Джан попита Ашли.

— Които бяха нахълтали вътре, вече са мъртви — каза Ашли. — Някои избягаха от корпуса с планерите. Другите също умряха.

„Толкова много смърт“, безчувствено си помисли Джан. Нямаше избор.

— Добре — каза тя. — Сега да се оправим с „Ароматния бриз“.

Когато видя участието на „Господаря Панглот“, командирът на „Ароматния бриз“ обърна своя кораб и се опита да избяга с пълна скорост. Небесният ангел имаше много повече работещи сопла и лесно го настигна. Японецът не говореше английски, но Карл можа да преведе заповедта на Джан за капитулация на свършен японски. Отначало командирът отказваше и изстреля няколко снаряда по Небесния ангел, за да покаже волята си за съпротива. Но щом лазерите прегориха първото безценно сопло, той бързо омекна.

Придружена от десет метални паяка, Джан се прехвърли в „Ароматния бриз“. Очакваше неприятности, но напразно си хабеше нервите. Командирът и неговите хора изглеждаха учудващо покорни,

навсякъде я посрещаха с наведени глави, самураите ѝ предлагаха мечовете си с дръжките към нея. Но тя бързо разбра в какви ужасни условия са живели пленниците от „Господаря Панглот“. Сравнени с тях, даже дните на нейното робство ѝ се сториха поносими.

Влезе в поредната смърдяща стая. В нея живеяха трийсетина прегладнели нещастници. Изненада я висок скелет, покрит с увиснала кожа, който си проби път напред и се бухна на колене пред нея.

— Мое мило момиче, моля те, спаси ме от този ад! — извика той, кършейки ръце. — Помниш ли как ти помагах? Как те храних и ти дадох подслон?...

Смаяната Джан позна в мъжа пред себе си Гилдмайстора Баниън. Докосна с пръст клеймото на бузата си.

— Да, всичко помня. И за благодарност няма да заповядам на тези мои метални приятелчета да те накъсат на парчета.

И излезе от стаята. Някога една от учителките ѝ каза, че да си отмъстиш някому е доста неудовлетворително преживяване. Но Джан усещаше колко е приятно всъщност...

Продължаваше да претърсва „Ароматния бриз“, оглеждаше слабите хлътнали лица и безкрайно задаваше един и същи въпрос. Накрая, в петдесетата или стотната воняща претъпкана стая, намери Сирай.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Физически военачалникът седеше в своята тронна зала, но умът му бродеше из глухи ъгълчета на черепа му. Подът на тронната зала беше наклонен и напред, и надясно. „Господарят Панглот“ се клатеше силно и непрекъснато губеше височина. Отначало се носеше на изток, после вятърът се промени и сега въздушният кораб се намираше над океана. Ако военачалникът пожелаеше да обърне внимание на света около себе си, можеше просто да се извърне в трона и да види през извитите прозорци на носа сивата неравна морска повърхност. Тя приближаваше с всяка минута.

Той не виждаше и тялото на своя главен пилот, което се плъзгаше по пода в собствената си кръв, отдалечавайки се от мястото, където военачалникът разсече черепа му с дългия си меч.

На пилота се падна лошият късмет да съобщи на военачалника, че няма никаква надежда да спасят „Господаря Панглот“. Без соплата на моторите и крилете не можеха да поддържат безопасна височина. Подемната сила на газа в секциите беше недостатъчна, най-вече защото седма секция не биваше да се запълва изцяло. Изхвърлиха зад борда всичко, което можеше да бъде изхвърлено, включително (по заповед на военачалника) триста души от „ненужните“. От този момент военачалникът се оттегли из плетениците на съзнанието си и пренебрегваше нервните опити на своите уплашени офицери и слуги да го заговорят. Вече се бяха отказали и очакваха неизбежното със своя обичаен стоицизъм. Никой от тях даже не помисли за недостойната възможност да избяга от обречения въздушен кораб с планер.

Най-после носът на „Господаря Панглот“ докосна повърхността на океана. Срещата беше кратка, нищо повече от лека целувка, макар че пръсна прозорци и разцепи корпуса на няколко места. Следващият удар беше по-дълъг. Третият се оказа и последен.

Мъчително бавно, „Господарят Панглот“ отпусна своето дълго една миля тяло върху океана. Родените в космоса опорни конструкции заскърцаха от напрежения, които не беше предвидено да понесат.

Водата нахлу през разбитите прозорци и люкове, проектирани само за натиска на въздушните струи.

Японците бягаха от надигащата се вода сред претъпкания кошер в долната част на корпуса, искаха да се спасят не само от удавяне, но и от други опасности. Едно дълго и страховито пипало започна да се промъква по коридора...

Водата бавно пълзеше нагоре по прозорците на тронната зала. Вече заливаше пода, а военачалникът все още не излизаше от забравата. Не реагира, даже когато зад него парчетата от прозорец се разхвърчаха пред нахлуващата водна маса. Тя запрати напред трона заедно с тялото му. Тогава ледената вода го извлече с крясък от умственото му скривалище. Инстинктивният стремеж да оцелее беше прекалено силен, за да му устои. Той се боричкаше със запенената черна вода. Нещо го сграбчи.

Джан пак се събуди рано, лежеше с чувството, че бъдещето я притиска като тежест. Толкова много неща трябваше да направи. Такава отговорност... Плановите й още бяха смътни, но вече бе обсъдила основната си идея със Сирай, Ашли и Карл. Искаше да победи останалите Небесни господари и да ги остави под своя контрол, както направи с „Ароматния бриз“. Карл направи копие от своята програма и тази на Ашли, те бяха сложени в компютърната система на „Ароматния бриз“. Карл вече бе възстановил напълно работоспособността на другия въздушен кораб, използвайки роботите и резервни части от складовете на Небесния ангел. Американците и японците в пленения въздушен кораб не можеха по никакъв начин да си върнат властта над него.

Тя каза на двете групи, че трябва да изберат — или да живеят заедно в мир на борда на „Ароматния бриз“, или да ги свали на земята. Американците далеч превъзхождаха по численост японците и естествено искаха да си го върнат на своите мъчители. Джан се принуди да остави много от паяците там, за да разделят враждуващите. Делегация от американци поиска отговор защо не ги премести в Небесния ангел, където има предостатъчно място за всички. Джан им каза, че ще приеме някои жени с децата им, за да облекчи теснотията в „Ароматния бриз“, но няма да пусне мъже в Небесния ангел. Но

направи изключение за двамата мъже от Минерва, които с изненада и радост намери още живи в японския въздушен кораб.

Борбата с другите Небесни господари би могла да продължи години, а за по-нататък планове на Джан ставаха все по-неясни. Надяваше се някак да използва лазерите на цялата флота укротени Небесни господари, за да изгори пустошта около оцелелите земни общности. В Небесния ангел имаше складове със замразени семена и животински зародиши. Ако небесните хора и земните жители се хванеха на работа заедно под неин контрол, с помощта на безценния Карл биха могли да си върнат обширни земи от пустошта.

Другата ѝ грижа беше да възстанови обществото на Минерва. Толкова важно беше да запази и предаде нататък скъпоценните гени на Минерва. Ще роди по едно дете и от двамата свои сънародници, но после какво? Да накара обикновени жени да раждат от тях двамата? Това би поразредило кръвта на Минерва, все пак ще е по-добре от нищо. Наследството на Минерва ще се съхрани.

Неочаквано ѝ прилоша. Опита се да не събуди Сирай, измъкна се от леглото и отиде в банята. Повърна в мивката. Когато ѝ олекна, изми устата си и наплика с вода лицето си. Сирай се появи в огледалото, застана до нея с угрижено изражение. Сирай вече беше почти същата, поне физически, но често нощни кошмари и яростната ѝ омраза към всички мъже напомняха на Джан, че психическите рани от преживяното в ръцете на японците няма да избледнеят скоро.

Сирай прихвана Джан през раменете.

— Трета сутрин поред ти прилошава — неспокойно каза тя.

Джан се опита да ѝ се усмихне ободрително в огледалото.

— Добре съм. Поне през повечето време. Трябва да е от всичките ми грижи и проблеми.

— И така да е, трябва да те провери някоя от онези медицински машини.

— Щом имам свободно време, ще го направя.

— Не. Сега. Направи го заради мен — помоли Сирай.

Джан се обърна и я целуна по устните.

— Заради тебе бих направила всичко.

Тя смаяно гледаше екрана.

— Не е възможно да съм бременна! Не е възможно! Моят период за зачеване започва след почти година!

Карл каза:

— Грешка е изключена. Машината работи нормално.

Джан отчаяно се завъртя към Сирай.

— Но как съм забременяла? Това е лудост! Даже ако е било възможно да зачена, не съм лягала с мъж след принц Каспар, а според тази машина станало е точно преди седем седмици...

Тя млъкна. Спомни си какво направи Майлоу с нея. В онази ужасна нощ сред пустошта. Това е негово дете. Знаеше го.

— Майлоу — каза тя като замаяна. — Той го направи. Той не беше човек. Кой знае как са променили семето му онези генинженери и какво е могъл да причини на тялото ми. — Тя се вкопчи в Сирай, в очите ѝ се мяташе паниката. — Какво да направя?

Без да се замисли, Сирай отвърна студено:

— Убий го.

Джан разтърси глава.

— Не. Не мога да направя това. Ще трябва да го родя. Моля те, Майко богино, нека е момиче!

Час по-късно Джан се беше поуспокоила. Седеше сама в командния пункт. Карл и Ашли управляваха Небесния ангел, нямаше нужда от екипаж. Рееше поглед над пустинята към чудноватите плоски хълмове на хоризонта. Небесният ангел търсеше „Господаря Матаморос“, който властваше в земите, южно от територията на „Господаря Панглот“. Карл предвиждаше, че срещата наближава и Джан искаше умът ѝ да е ясен, когато се появи Небесният господар.

Вече се примиряваше с мисълта за това, което носеше в себе си. Даже ако роди момче, не всичко е загубено. Нали ще има и нейни гени, не само на Майлоу. Все пак възможно беше да не прилича по нищо на Майлоу.

Сети се за черепа на Майлоу, държеше го в шкаф в своите стаи. Сякаш виждаше ухилените челюсти. Наглостта на Майлоу не изчезваше и със смъртта му, но това само втвърдяваше упоритата ѝ решимост.

Ще го победи.

Трябва да успее, заради Минерва.

— Не усещам... болка — прошепна тя.

Източник: <http://www.bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Издание:

НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ. 1992. Изд. Вузов, София. Биб. Фантастика. Серия Небесните господари, № 1. Фантастичен роман. Превод: от англ. Владимир ЗАРКОВ [The Sky Lords, John BROSNAN (1988)]. Корица: Пламен АТАНАСОВ. Формат: 18 см. Офс. изд. Тираж: 25 000. Страници: 404. Цена: 20.80 лв. ISBN: 954-422-006-2.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.